

Д-р Ристо Ивановски

ЕВРОПСКИТЕ ЗЛОСТОРИ ВРЗ МАКЕДОНИЈА

Битола, Р.Македонија
2009 година

Д-р Ристо Ивановски, ЕВРОПСКИТЕ ЗЛОСТОРИ ВРЗ МАКЕДОНИЈА

Адреса: Ул.Михајло Андоновски бр.6/21
Битола, телефон: 047/258- 133

CIP-Каталогизација во публикација
Матична и универзитетска библиотека
"Св. Климент Охридски"- Битола

949 . 717 . 05

ИВАНОВСКИ, Ристо

Европските злостори врз Македонија/ Ристо Ивановски. - Битола
: Ивановски Р., 2009. - 104 стр; 23 см.

COBISS.MK-ID 18450753

ПРЕДГОВОР

Последниот милион години постоеше ледено доба. Токму затоа белата раса беше повлечена јужно од 35-та паралела, јужно од островот Крит, во Левантот. Левант без в леант, леанот, кој со вода бил налеан. Тоа било со завршување на леденото доба, а Средоземното Море било создадено до 4.000 г.п.н. Дека никогаш немало Средоземно Море доказ опстоила јагулата. Ака би имало Средоземно Море, таа немаше со милиони години да патува од Охридско до Саргашко Мора, таму да се мрести во морска вода, таа ќе се мрести во Јадранско Море. Дека јагулата како одрасна патува го утврдил Аристотел, чие знаење останало не потврдено се до 17 век н.е., од кога во Европа, вон јужниот Балкан, почнале да се занимаваат со наука. Следен доказ дека имало потопа, се потврдува со тунот. Бидејќи пред потопите немало Англиски канал,рибата до денес не знае,дека со потопите тој бил создаден.Следи за потопите да има докази, а тие во последните децении биле утврдени во истражувањата на Црно Море.

Како најмеродавен доказ дека Белците биле повлечени во источниот Средоземен Базен, кој бил сув и место на живеење, одгледувајќи домашни животни и растенија, бил создавањето на крвната група А, која била крвна група на Белци. Таа настанала со мутација. Тоа било само поради вирусната инфекција на малата сипаница и грипот. А овие болести се создале од чумата на говедото и грипот на свињата. Бидејќи големата сипаница, која настанале од сипаницата на говедото, и птичјиот грип биле смртоносни, тие не учествувале во создавање на крвната група А. Следи, кога Европјаните се населиле во Америка, од овие две болести преку 90% изумреле Индијанците, кои биле Монголи. Па со тоа што во Европа немало домашни животни, а првобитната група 0 била за ловци и рибари, како што биле Индијанците, исто така и Европјаните како домородци би морале да ја имаат само првобитната крвна група 0. Токму затоа Европјаните, како Индијанците, би морале од двете болести преку 90% да изумрат. Бидејќи тоа не се случило, тие биле со балканско-малоазиско потекло. Поради создавањето на крвната група А со вируси од домашни животни, носителите на таа група се одбојни на месо. Следи тие да се вегетеријанци. Се тоа било повод Белците од и преку Балканот цел континент да го населат и со свои земјоделски култури. Бидејќи до денес за сите земјоделски култури нема климатски услови, низ целиот континент не се одгледува лозата, што важи и за друго. А ова може да се потврди и со крвната група В. Кога Белците во Централна Азија стигнале пред Монголите еден милениум, таму тие ги однеле своите домашни животни и земјоделски култури. Кога на тие простори стигнале Монголите,кај нив се создала крвната група В.

Меѓутоа, Европјаните ова не го прифаќаат. Следи тие да говорат, Европа била населена. Дури ова го прифаќаат македонските автори, кои се заведени. Кај нив може да се најде и следното: "Во раниот неолит од VI-IV милениум, индоевропските племиња живееле во централна и Источна Европа, од Рајна и Алпите, до реката Дон. Северната граница била северно Море, балтиската и Западна Двина, а на југ, Дунавскиот басен и Балканкиот Полуостров. Праистриската култура на тие епохи се: Ертебеле, керамика со ленти, Бјук, Кереш, Старчево, Сескло, Караново, Бојан, пред Кукутени, Култура на могилиците, Средња дњепарската, Стоухенц. Сите тие припаѓаат на носителите на индоевропските јазици".

Во наводот постои поимот индоевропски, а Индијците биле темни, што важи и денес, и Европјаните Белци. Во Индија денес живеат Индијци (темни) и Средоземноморци (бели). Се гледа првиот фалсификат на Европјаните. Дека Подунавјето било населено тоа не го запишал Херодот, нити Прокопиј. Континентот почнал да се населува само трагајќи калај, кој со бакарот правела бронза. Токму таму, каде имало калај, таму биле првите населби, кои немале значење. Херодот познавал Келти, но и Скити. Скитите биле Татари. Татарите дошле до Црно Море со Дунав. Тие биле темни. Па темна била и пчелата која живееле северно од Дунав. Напротив, јужно од Дунав живееле Белци. Исто така, јужно од реката живееле светла пчела. Северно од Дунав немало домашни животни. Наспроти ова, на Балканот имало домашни животни. Тоа било говедото, свињата...Следи од исти простори, северно од Дунав, не можеле да потекнуваат две раси: белата и темната раса. Белата се селеле на север, а темната на југ. И конечно, ако до реката Рајна имало населби, немало потреба на тие простори да се селат Бригите и другите Македонци.Франките пишат, тие имале исто потекло со Македонците, Тројанско. Следи да има имиња Парис, Троа...Како Бриги тие имале бригиска писменост, а голема област е Фризија=Фригија=Бригија. Фризиското говедо е бригиско, а и на Викинзите.

ИСТОРИЈА НА ЕВРОПЈАНИТЕ

Европските автори пишат дека Европјаните потекнале од својот континент, а нивното потекло го поврзуваат од мајмун. Нивното учење било само од XIX век, но никако порано. Ова било во спротивно на македонското учење, кое до денес останало како важечко. Во него се говори за меѓупроизвод на видовите. Бидејќи до денес никој не добил потомство меѓу видот човек и видовите мајмуни, се потврдува, човекот немал врска со ниеден вид мајмун. Емпедокле и други ја изложиле еволуцијата на човекот од низок облик на животот и го опишале постепениот напредок на човекот од дивјаштво до цивилизацијата.

Се говори за "постепениот напредок на човекот од дивјаштво до цивилизацијат". Следи: "Ниту историјата почнува со Грција (Хелада, Р.И.) и Рим, ниту татко на историјата е Херодот. Тоа се искривени културни стереотипи претворени во традиција, која оневозможува откривање на вистината. Пред нив има уште осум милениуми историја"- запишува авторот Ј. А.Шилов во делото "Преисторија на Русија", Екатеринбург, 1999 година.

Исто така, не е вистина, дека "Пред нив има уште осум милениуми историја". Ова произлегува поради тоа што крвната група А на Белците биле постара од 25.000 години, кога Белците во леденото доба биле повлечени во источниот Средоземен Базен, каде опстојувале во последното ледено доба. Тоа траело околу 1.000.000 години. Следи нивната историја станува милионска. Ова било спротивно на историјата на континентот, кој воглавно се населува во новата ера, најинтезивно со ширење на исламот. Неслучајно историјата на континентот почнува некаде од VIII век. Се ова говори, научно историјата на континентот е од XV век, кога се завршило со Македонија (тн. Византија). Нивните историчари се од XIX век. Тие создале само збирки, не само за својата историја, туку и за историјата на Белците во Азија-Африка-Европа. Англичанецот, историчар Џон Вуд, вели: "Историјата на Светот, треба одново да се пишува".

Следи во книгава да се пренесат мноштво делови од Општата енциклопедија LAROUSSE.¹ Во Том 3 се географија, историја и индустрија со техника.

Во географија, за Европа, во природна средина, се говори за квартална глацијација.

"Квартална глацијација. Во текот на кварталот глацијацијата повеќе пати се ширела почнувајќи од северна Европа и планинските венци на Алпите. За време на максималното распространување северните глечери ја покривале цела Ирска и достигнувале до Лондонскиот базен, устието на Рајна, подножјето на Средните германски планини, Кијевскиот базен (сев. од 50° с. ш.) и средниот Дон; тие исто така го покривале и северен Сибир, не преминувајќи во јужниот правец на 60° паралела. Од високите планински венци на Алпите повеќе ледници со огромни димензии се движеле кон запад до Лион, на север до баварскиот сектор на Дунав, на југ до средниот тек на Диранс и јужниот брег на денешните италијански езера во подножјето на Алпите. Другите планински венци имале локални глечери, кои не се движеле далеку, од разлог на недоволна висина (Вогези) или количините на врнежите (тоа е случај со високите азиски планини)".

Значи, континентот не бил населен. Ова се потврдува и со она што во истата енциклопедија се наведува: "Од почетокот на кварталот- пред некои два милиони години- Земјата поминала низ леденото доба од кои останале појачани трагови на таложење, и кое го прати, изнад 35. упоредник, голем пад на температурата". Пак, 36. е низ Гибралтар, а јужно од него е островот Крит. Овој 35-тиот е како јужен раб=граница на Крит. Следи овој да го дели островот Кипар. Источно е Либан=Ливан=Леван=налеван=наливан, јужно од него е Палестина. Па на тие простори биле повлечени Белците. А тие биле еден народ со еден јазик. Ваквиот јазик останал непроменет се додека не биле внесени дворасните јазици на Белци (Пелазги) и Семити (Црнци): староегипетски, арамејски, новоперсиски, коине и латински. Готскиот е трорасен, затоашто во коине биле внесени готски=татарски зборови.

"Населување. Овде треба да се утврди сликата на периодот и локацијата на населувањето на народите во Европа почнувајќи од преисториските миграции; потоа да се прикажи главната етапа на завземање на земјиштето, те. суштинското искрчување на шумите; најпосле да се проба поделбата на главните типови на хуманизираните пејсажи во време кога,

¹ OPŠTA ENCIKLOPEDIJA LAROUSSE, 1967, LIBRAIRIE LAURUSSE, PARIS: VUK KARADZIC, BG, 1973.

по престанокот на големите инвазии, односно, селидбата на народите, почнало да се родува оригинална европска цивилизација и да се оцртува политичката поделба на Европа.

Миграција. Палеолит.- Пред последната голема глацијација, ловците на крупен дивеч доаѓале во помали групи од Азија или Африка и ги завземале степите на јужна Европа. Номадите, групирани во кланови од по неколку десетина луѓе, логорувале на терасите на големите долини или на ниските платоа. Конечно повлекувањето на глечерите влијаело на движењето на крупниот дивеч и ловците во северните степски краеве. След промена на климата се појавиле шуми во големиот дел на Европа“.

Само по повлекување на глечерите на континентот се прошириле растенијата, животните и луѓето, но никако инаку. Значи, континентот воопшто никако не бил населен.

Од 223 страна почнува историјата. Дури на стр. 257 се говори за Рим и Келти.

”Рим и Келти. Меѓутоа, Рим е соочен со голема опасност која преставува доаѓањето на освојувачите од север на неговите граници. Со потекло од централна Европа, од областа која се најдува помеѓу Рајна и Дунав, Келтите можда веќе на почетокот на железното доба се појавуваат во северна Италија (Халштат). На почетокот на VI век се настануваат во Галија, каде нивната култура, викана култура Латена (по името на археолошкото наоѓалиште недалеку од езерото Нојштад), се менува во допир со локалното жителство (постепено напуштање спалување [посмртни урни] и воведуваат сохранување испод тумулуси). Вешто обработување на метали и дрво на своите шуми, тие најверојатно го пронајдуваат плугот со тркало (сагуса) и бочварството, со што се објаснува развојот на земјоделството во кои живеат. Тие технички особини се исполуваат и во изработување на нивните опасни мечеви, чуените огрлици, тв. torques, накит понекогаш емајлиран, како и вазна од топен метал. Према тоа, тие располгаат со сјајна материјална култура која, уз тоа, има и оригиналност. Ама во политички план, се одликуваат со војноборност и неспособност да основаат голема држава. И навистина, често владее наред меѓу нивните разни племиња, кои понекогаш се собрани во сојузи со кои владеат кралеви, ама секогаш се потчинети под војната аристократија и под влијание на свештеничките класи, druidi, кои, истовремено се свештеници, судии и боженства, изгледа уживаат поголем углед од војните старешини.

Со своите војни одлики ја надохнадуваат расцепканоста и мошне брзо успеваат да го прошират подрачјето на своето распространување со масовно движење кое ги тера према богатите медитерански полуострови. Додека прекоријанските Келти, изгледа, се населувале на север на Галија под називот ‘Belgi’, некој од нив се населуваат на Ибериското Полуострво (VI век), каде околу 300. се појавуваат под името Келтоибери; другите, тргнувајќи од Бохемија, продираат како бујица према Грција (го плачкаат Делфи 279/278) или одат во Мала Азија, каде се јавуваат под името Галати (околу 278/270) и каде најпосле го победуваат кралот Атал I од Пергам (241). Во меѓувреме, трета група, која дошла од Галија, продрела со долината на реката Тесин во Италија и ја завзела областа околу Милано. Тогаш тие последни Келти се судруваат со Етрурците, го завземаат нивното место во долината на реката По и ја забрзуваат нивната пропаст. Така доаѓаат во допир со Римјаните, чија легија победува 381. на бреговите на Алија. Победниците влегуваат во Рим плачкајќи и палејќи го, ама не можат да го завземат Капитол. Да би ја зауставиле нивната понатамошна наезда, Римјаните се приморани да платат мошне голем откуп. Оваа е најопасна најезда, ама оние кои ќе дојдат во текот на IV век ги држат Римјаните во стален страв од русокосите војници облечени во ‘галски чакшири’. Во втората половина на IV век се проширува римскиот хоризонт. По победата над Латините, тие го присвојуваат целиот Лациј и основаат колонија и муниципија. Латините тогаш добиваат другоразредно граѓанско право, латинско право“.

На стр. 280 е наслов Римска империја во IV век, а на 281 е следниот поднаслов:

”Позно царство, ‘тоталитарна’ држава

Римската Империја ја пребродила кризата во III век заблагодарувајќи на енергијата на извесен број свои управувачи. Ама таа тоа можела да го постигне само со зголемување на надлежностите на државната власт. Централната власт постанува семоќна и продира во сите области на јавниот и приватниот живот. Таа проба се да стави во правила и прописи, често и по цена законодавството да премине во цепидлачење. Да би ја постигнала целта, државата систематски се служи со принуда и насилie. Сликата на животот на тоа време антиципира не-обично верно на денешните тоталитарни држави.

Градови. По варварските наезди градовите, дури и оние најголеми како Милано оставаат повлечени во себе, опашени со големи ѕидини. Во доба на царот Аурелиј се подигнати ѕидини околу Рим. Населената површина е далеку потесна отколку некогаш. Така Лутециј (денешен Парис) се повлекла на своето острово, напуштајќи ги дивните делови на левиот брег на реката. Уште има сјајни, раскошни градови: Милано на север на Италија е богат и напреден град; Антиохија во Сирија, чија раскош им изгледа на современите просто неверојатна. Тука е престолнината на Царството Никомедија на азискиот брег на Мраморно Море. Од друга страна Константин ќе согради величествена престолнина на место на стариот Визант. Тоа е Константинопол во срцето на најбогатиот и најнаселен дел на империјата. И покрај тие неколку сјајни изузетоци градскиот живот замрел. Наметите кои ги притискаат имотните граѓани толку се тешки да богатите брзо пропаѓаат, или бегаат на село да би ја избегле потполната пропаст. Ама државата не дозволува закинување на порезите. Семоќната полиција стално е на нозе. Тоа, во широк смисол на зборот, се *agentes in rebus* кои се толку опасни, што нивната надлежност се простира на сите области.

Мешање на државата во економскиот живот. Од владата на царот Диоклецијан се одредени максимални цени на животните намирници (закон од 301). Државата применува дигриговани наредби и дури ги национализира претпријатијата, а понекогаш основа и манифактура под својата управа. Во секој случај, парата стално ја губи вредноста поради измена на легурите во кои е се помалку благородни метали. Да би зауставил таа појава која ја кочи трговијата, Константин проба да воведо здрава валута, пуштајќи во оптицај нова златна единица (*solidus*) која заедно со стариот динар ќе се одржи во текот на цел среден век се до денешните дни. Ама поради оскудицата во благородните метали не можат да се коват големи количини на пари, што повлекува опаѓање на економскиот живот. Државата е принудена своето чиновништво да го плаќа делимично во натура, а исто така и еден дел со дажба да го прима во натура. А уште поопасно е тоа што државата, соочувајќи се со тешкотиите на поновното воведување на непосреден порез, мошне тешко, не оклевајќи за плаќање да ги направи одговорни разни колективи или најголеми богаташи. Така таа допринесува создавање на колективна пореска одговорност која е се позначајна и со тоа појака што настојува да постане наследна, трајна.

Општествен живот и неговите преобразувања. Општествениот живот исто така се изменил. Стариот поим граѓанска еднаквост е заменета со поимот поданици, кој е вклопен во систем каста. Малку- помалку се појавуваат моќни богаташи со титули, инаку мошне малкубројни, и ниски слоеви, многубројни, кои не можат да се бранат од државата и нејзините агенти. Најпосле, остануваат и робови. Слободни ама сиромашни луѓе се почесто покажуваат настојувања својата слобода да ја жртвуваат, па понекогаш дури и ја продаваат и својата мала нива, само да би стекнале заштита на некој големец. А на овој му е потребна стална работна снага за обработување на полињата. Така слободните луѓе малку- помалку се претворуваат во 'колони'. Тие се на политичари, правно слободни, ама врзани за земјата која ја обработуваат, додека нивниот заштитник одговара за нив пред државата во финансиски поглед и може, во случај на потреба, да ги брани од навалување на разбојнички банди кои го напаѓаат селото (како Багауди во Галија). Очигледно е дека тогаш настануваат големите поседи, *vilae*, често мошне големи и утврдени. Во нив живее господарот. Тој води живот на селски благородник, примајќи пријатели, одржува големи кореспонденции во кои се состојал духовниот живот. Тоа негово покровителство и лична врска ја навестува појавата на селскиот феудализам кој би можел да ја загрози централната власт.

Политика на царството и одбрана на империјата. Централна власт. Заблагодарувајќи на добро организирана администрација, централната власт и понатаму управува со целата империја. Чиновниците се се помногубројни (ги има повеќе отколку пореските обврзници, кажува еден современик). Да би биле што поефикасни, дошло до нова подела на провинциите. Во IV век има преку сто провинции, кои сочинуваат дијезеци (12), а овие се групирани во четири префектури (две на запад: Италија и Галија, и две на Исток: Илирија и Исток).² Сенатот и високите судски звања, кои уште секогаш постојат, повеќе не играат никаква улога. Прво место го завзема царот, оптеретен со важни функции. Ипак Константин, помогнат со галска-

² Илирија со центар Солун, македонски град. Па тогаш имало само четири народи.

та војска, не оклева да ги острани своите сопарници и 324. постанува единствен император. Со тоа направил крај на режимот тетрархија, или подобро да се рече, на оној што од тој режим уште останало. По неговата смрт (22. мај 337), негови синови Константин II, Констант и Констанциј II го поделиле царството. Ама од тоа сопарништво најпрв испаднал Константин II, кој бил победен и убиен кај Аквилеја (април 340), Констанциј II го задржал Исток, а Константин Запад. По смртта Константова (350), Констанциј II постанал единствен император (350- 361). Смртта го изненадила кога тргнал против својот синовец цезар Јулијан, кога неговите трупи во Лутециј го прогласиле за август. Така Јулијан го освојува царството без борба, ама гини во големиот воен поход на исток против Персијците (27. јуни 363). Сега илирската војска, како и во III век, на царството може да ги наметне своите кандидати. Тоа бил прво Јовиан (363- 364), потоа два брака, Валентинијан I (364- 375) и Валенс (364- 378). Тие меѓусебно ја поделиле империјата. Војните ги исцрпили сите нивни снаги. Грацијан го наследил својот татко Валентинијан I на Запад (375- 383). По поразот и смртта на царот Валенс кај Адријанопол, каде го победиле Готите (9. август 378), тој го именува за источен император одличниот војсководец Теодосиј (379- 395), кој се покажал како голем државник и уште поголем војник. Новиот владетел е христијанин, со потекло од Шпанија, тој победоносно ги штити границите на царството, и 388. се меша во настаните во Западната империја, се до својата смрт. Годишната 395. го делат царството двајца синови, Аркадиј и Хонориј. Со тоа Римското Царство било дефинитивно поделено.

Воопште земено, може да се рече дека императорите во IV век биле дораснати на огромните задачи кои ги очекувале. Ако не успеале да ги завршат, тоа е затоа што тогаш империјата била изложена на се појак притисок на варварите и што стално се војувало.

Војска. Војската која од основа се изменила задава стални грижи. Легиите одат во друг план, иако војната служба е обврска на секој поданик во империјата. Регрутовањето на трупи се со осреден квалитет. Одредите на варварите, кои ја сочинуваат главината на римската војска, задржувајќи го своето одело (панталони) и своето оружје (долг меч 'спата'), уживаат поголем углед од старите легии. Тие трупи се распоредуваат на границите, каде малку-помалку борците се претворуваат во војници земјоделци (limitanei), кои се во состојба да ја напуштат жетвата да би се лателе со оружје. Офицерите исто така се варвари кои изузетно се истакнати, како на пример франечкиот војсководец Арбогаст. Офицерските чинови потполно се променети. Од страв од востание, граничната војска повеќе не е под цивилната управа. Војните старешини се нарекуваат *dux* (водач). Ама затоа способни да интервенираат таму каде се покаже потреба. Тоа се *comitatenses*, чии стерешини се викаат *comites*. Ова лудство, кое може да достигне 700000, па и 800000 војници, не е постојано, ама е ефикасно. Било во состојба да го задржи притисокот на варварите во текот на еден дел на IV век.

Опаѓање на царството.

Во текот на целиот IV век Персијците ги напаѓаат Римјаните. Нарочито тоа го прави Шафур II (Сапор II, 310- 379). Тој ја воспоставил својата власт над Ерменија и Месопотамија. На запад империјата на секогаш војноборните Алемани ја преминуваат Рајна 332. и ја напаѓаат северноисточна Галија, каде кај Стразбур 357. Јулијан ги победил. Опаѓањето на римската моќ, како последица на сталниот притисок на варварите, ги поттикнало и другите мали плачкашки народи,³ кои долго на Рим му укажувале почитување, да преминат во напад или да дигнат буна. Тоа се Пикти (шкотски варвари), Шкоти (ирски Келти) и Саксонци од Бретанија (368), потоа плачкашкото племе Блеме во Египет, Маври од Фирм во северна Африка (372- 374) итн. Час овде, час онде, границите стално попуштаат, така да варварите, како некаква буица продираат пред што линијата може да се воспостави. Да не би стално се бореле, императорите ги земаат овие варвари во служба како би ги сузбиле новите, кои доаѓаат од далечината и кои се поопасни оти се помалку цивилизирани.⁴ Тоа создало поверење во цивилизаторската моќ на Рим, што во овој систем имало успех. Варварите се покажувале како верни поданици, желни да учествуваат во одбрана на империјата, чии благодети и сами ги уживале. Така можда е веќе Константин (341- 342), ама сигурно Јулијан 358, ги населил Франките во

³ Се говори за "другите мали плачкашки народи". А ги нема најбројните Словени. Овие овде ги нема.

⁴ За најбројните и најнецивилизираните Словени, кои ги ништел дури и Хитлер, ова не важело, затоа што вакви живисуштества никогаш не постоеле. На стр. 281 има карта. Сите ги има, но не Словените.

Тоскандрија на левиот брег и во близина на устието на Рајна, откаде тие малку-помалку ја преплавиле цела Белгија. Западните Готи, кои веќе на почетокот на IV век се населиле помеѓу Днјепр и Дунав, тоа влијание го чувствуваат индиректно, со само со тоа што добар дел од нив го примиле аријевското христијанство од епископот Вулфила (околу 311- околу 383). Е хиротонисан во Цариград веќе 341. Вулфио готскиот јазик на својот народ го воздигнал на степен книжевен јазик и ја зел новата азбука, со потекло грчка, која Западните Готи ги запознала со Новиот свет. По неколку навлегувања во Тракија (364- 369), западните Готи, изгледа конечно се населиле северно од Дунав, на основ на договорот од 369. година. Тогаш надоаѓаат Хуните, кои за долго се сметани за Hiong- пие, народ кој ја освоил Кина. Таа претпоставка изгледа денес потполно е потврдена антрополошки, лингвистички и со археолошки докази. Може да биде дека Хуните се потомци на западните Хионг- нуа, монголидно племе кое на крајот на I век пред н.е. се населило во близина на Аралското езеро. Бидејќи Жуан- Жуани ги потиснале назад, а Је- чеи спречиле да се упатат на југ, тие се движат на запад, ја преминуваат Волга, и го уништуваат Аланското Царство. Потоа напаѓаат источните Готи, чија држава исчезнала по поразот на нивниот крал (375). Уплашени со тоа, другите германски племиња, Маркомани, Алемани, Франци, иако биле населени далеку на запад, бегаат повеќе запад, и Римското Царство постанува плен на освојувачите. Се јавува опасност најпрво на Дунав, каде Западните Готи, христијани, неспособни да се спротистават на навалувањето, добиваат дозвола да пребегнат во Тракија како 'сојузници' (во пролетта 376). Илјада други одат по нив. Меѓутоа, такво решение е опасно. Поради лошото постапување на римските службеници, тие дигнуваат востание и одат на Цариград (377), ја пустошат Тракија и Македонија. Императорот Валенс, кој бил во војна со Персијците, ја напушта Азија и ита кон нив во пресрет. Кај Андријанпол, 9. август 378. е победен и погинува. Неговиот наследник Теодосиј I, по четири војувања, бил принуден да им одреди како 'сојузници' да се населат во Тракија (382) и да им дозволи пристап во војската и администрацијата. Со тоа 'варваризацијата' на администрацијата и војската биле знатно убрзани. Така, значи, империјата не престанала да живее след недостаток на животната снага, туку била загушена во буици на освојувачи дури и пред што Теодосиј пред смртта ја поделил империјата на два дела кои од сега ќе бидат одвоени, како Источно и Западно Римско Царство.

Последен блесок на античката култура. Во овој период книжевноста и уметноста ја достигнуваат врвната создавачка моќ прилагодена на условите и новото општество со песниците кои ја опејуваат радоста на живото, мирот на полињата и во селата во провинциите, или големината и угледот на Рим. Најпрочуениот професор на реторика во Bordou, Аусониј (околу 310- околу 395), потоа Клаудијан (околу 370- околу 404 ?), Грк роден во Александрија, кој преминал на Запад и пишел на латински. По прекинување во III век, со Макробиј и Вегечиј ерудицијата поново се појавува. Покрај нив треба да се поменат и луѓе со просечно образование кои се одаваат на реторика а меѓу кои е најпознат многубожец Симах. Најпосле, меѓу историчарите е најпознат Гркот Амијан Марцелин (околу 330- 400), кој исто така пишел на латински. Покрај овие дела прожети со паганство во кои на уметноста формата доминира со суштина, треба да се споменат и христијански писатели кои својата инспирација ја црпат од друг извор. Тие се под влијание на еден свој претходник, Тертулијан, (околу 155/160- околу 220), сјаен писател и жесток памфлетист. Освен веќе споменати црквени отци ние најдуваме меѓу тогашните христијански песни како што се Преуденциј (348- 410), или свети Паулин од Нола (353- 421), Аусониев ученик. Свети Амбросиј бил мошне истакнат беседник, а свети Хиероним е ерудита кој учи еврејски (арамејски, Р.И.) да би го дал преводот на Библијата толку значаен што во средниот век постанал Vulgata. Воопшто земено, IV век дал значајни книжевни дела. Иако IV век не може да се смета сјаен, тој ипак преставува успорување на опаѓање на латинитетот и поновен успон на културата. Овој суд мора да биде песимистички кога е збор за хеленизмот, освен во областа на теологијата, во која спротивно се мисли доживување на светиот развиток. Уметноста, меѓутоа, не покажала толку животна снага. На урбанизмот, архитектурата и вајарството е потребна помош на државата. Војната ги исцрпува сите снаги. Значи, не е никакво чудо што IV век дал многу помалку монументални споменици. Најдобрите примероци се репродукција на најстари дела. Чуената 'Тетрархија' на Св. Марко во Венеција се одликува со крутост, невешта техника, која ипак не ја исклучува ни величината ни емоцијата. Ама, не мари: културата покажува, по зборовите на Андреа Пигенјол (André

Piganiol) дека 'Империјата не умрела од природна смрт. Таа била убиена' ". (Вулгата: вулг=булг + ар = булгар=вулгар, вулгаренлатински, народенлатински; Булг=Бург, Бургас, Р.И.)

На стр. 281 е наведена карта. Во неа се кажано е внесено. Само не постојат Словени. Со ова се потврдува најбитното, во IV век немало Склавини. Па Словени биле фалсификат.

На стр. 289 е насловот Свет во добата на селидбата на народите, со дел за Европа.

"• Па ипак, Европа преставува главен резервар на варвари. Словени, чија прапостојбина се наоѓа меѓу Висла и горниот тек на Днјепр, се непознати на Римјаните до V век.⁵ Во Британија, со напуштувањето на Хадријановиот ѕид по 383, земјата е препуштена на упадите на Пиктите од Каледонија, Скоти од Ирска и германски гусари. Од она страна на Рајна и Дунав, Германите, поделени на воени сојузи, односно 'народи', се шират од балтичките брегови и бескрајните херцинијенски шуми се до украинските степи.⁶ Бидејќи веројатно дошле од Скадинавија во доба на евакуација на Дакија (по 270) постанале соседи на Римското Царство. Готите, во кои ги вбројуваме Гепидите и Херулите, сочинуваат, на десниот и левиот брег на Днјепр, групата на Визиготи ('мудри Готи') и група на Остроготи ('сјајни Готи'),⁷ и во допир со војноборните Алани, последните преставници на иранските Сармати.⁸ Висла, Дунав и Рајна приближно ја одбележуваат границата на Свевите, Вандалите, Лонгобардите, Алеманите, Бургундите и Франките. Франките, кои се појавиле во добата на Галијаните (253- 268), се делат на Источни Франки (област околу Келн) [всушност Рипуери никогаш ни постоеле !]⁹ и на Салиски Франки, господари на Токсандрија (устието на Рајна и Мезе) 358. година. На север на Германија живеат народи од морето: Јути и Англи на полуостровото Јитланд, Фризи помеѓу реката Емса и Рајна, Сасите меѓу Емса и Сале, војноборните соседи на Франките, опасни гусари кои го плачкаат брегот на Британија и Галија.¹⁰

На тие германски народи самото престојувалиште го наметнува различниот начин на живот: лов, земјоделство, сточарство, дрводелство се занимања на народи населени во шумите; номадско сточарство- занимање на степскиот коњаник; риболов, гусарење и трговија- занимање на народите од морето. Кај сите нив општествениот живот се заснива на семејство и племство. Потполна послушност на старешините и превласт на аристократијата по родување го сочинуваат основот на политичката организација. Главно занимање им е војната, тие при-

⁵ До овде се истакна: "Степите, шумите, пустињите на Азија и Африка, бреговите на северните мориња- тоа е подрачје на вараварите"... "Цивилизацијата на тие турско- монголски народи". Нивните простори биле северно од реката Дунав со Црно Море. Тоа биле простори на Скитите=Готите=Татарите=Булгарите=Арнаутите. Со овие простори Римјаните имале врска, кои прво со легии, а потоа со границата Дунав, ги контролирале и протерувале, дури тие на Готите им дале дозвола, овие да се преселат на југ, на Балканот. Значи, Римјаните знаеле се што на континентот имало, дури во Кина и Индија, со кои тргувале, а без основа овде однадеж Словените од некаде се појавиле. Следи наводот: "Словени, чија прапостојбина се наоѓа меѓу Висла и горниот тек на Днјепр, се непознати на Римјаните до V век". А кој е луд и нека верува. Карта на стр. 235 јужниот Балкан бил населен; карта на стр. 249 Средоземни базен од IX до III век пред н.е. источно од Одра и Висла, северно од Дунав се само СКИТИ. На карта на стр. 270 Рим од освојување на Италија до Диоклецијановото доба просторите на СКИТИТЕ се преставени со ГОТИ (166/230). На карта на стр. 281 Римско Царство и простирање на христијанството 395. источно од Висла, а северно од Дунав се преставени Остроготи и Визиготи, дури поисточно од нив западно од Волга се Аланите, а од неа поисточно Хуните. Па како било можно "Словени, чија прапостојбина се наоѓа меѓу Висла и горниот тек на Днјепр", кои се Белци со јазик на Белци, тн.словенски, да потекнуваат од просторите на монголските Скити=Готи, "турско- монголски народи". Словените 100% фалсификат.

⁶ На стр. 281, на картата Римско Царство и простирањето на христијанството 395, источно од Рајна се Саксонски Франци и Бургунди Маркомани, Свеви Квади и Вандали. Па источно од Висла, а северно од Дунав Визиготи и Остроготи, западно од Волга Алани и источно од Волга Хуни. НЕМА СЛОВЕНИ.

⁷ Визиготите не биле "мудри", нити Остроготите "сјајни", туку добиле виза и биле остри. Е фалсификат.

⁸ Значи, се уште НЕМА СЛОВЕНИ, затошто просторите биле на Скитите, а вакви биле Сарматите. Напротив, Персијците биле Белци. Визиготите добиле виза=вази, да се населат на просторите на Римјаните, а Остроготите напаѓале остро, без сјајни. Е видливо постепено дотерување: Монголи=Белци.

⁹ "всушност Рипуери никогаш ни постоеле !" Овие не постоеле, Словени морале да се создадат со лага.

¹⁰ Се наведени мноштво народи, дури за прв пат Словените. Да видиме што пишува тогашниот сведок, Константин Велики. Тој како седумнаесет годишен се допишувал со Салвианус Галианус. Се наведуваат: Германи, Келти, Белги и Британи...Готи, Лангобарди, Алемани или Франки. Значи, Константин со коњ пропатувал по Вардар, Морава, Дунав...никаде не видел некакви живи суштества Словени.

паѓаат на децата за борба, сами го коваат своето оружје. Религијата се состои од култ према мртвите и обожување на природните сили. Ама веќе 350, аријански бискуп Вулфија Готите ги преводи во христијанството и преку нив се шири кај Гепидите, Вандалите, Ругите, Алеманите, Лангобардите во својата аријанска варијанта- попростапната на варварските духови по својата едноставност (потчинување на Синот на Отецот го заменува светото Тројство). Нивната уметност (фибула, копче за појасите) по својата стилизација потсетува на степските народи.¹¹

Се кажа: "Словени, чија прапостојбина се наоѓа меѓу Висла и горниот тек на Днјепр, се непознати на Римјаните до V век". Значи, доV век не бил во употреба поимот Склавини.¹²

На стр. 290 е поднасловот Голема селидба и нејзините последици (IV-VII век). На стр. 291 се говори за селидбата во Европа.

"Селидба во Европа. Селидба на Дунав и Визиготи (378). Најездата на Хуните, чии узроци и прва фаза ги изнесовме порано, означуваат почеток на големите селидби во Европа. Бидејќи прво го уништиле царството на Аланите, потоа царството на Остроготите (375), Хуните предизвикале померување на германските народи, посебно Визиготите чија прва жртва била Римската Империја (пораз кај Андријапонол и погубувањена императорот Валенс, 9. август 378). Повластиците, кои неговиот наследник Теодосиј I (379-395) им ги дал на Визиготите само ги поттикнале да ги зголемат своите захтеви.¹³ По 395, империјата, која ја брани варварот Стилихо, паѓа под власт на готскиот водач Гаинас и Аларих. Овој фрлил око на Грција пред што Аркадија го испратил во Италија во ноември 401. година. По убиството на Стилихо (август 408), Аларих го загрозува Рим, го освојува градот 24. август 410, и го препушта на плачкање. Умрел во мигот кога се спремал да премине на афричко тло (крај 410). Неговиот наследник Атаулф, бидејќи ја опустошил Тоскана, преминал во југозападна Галија (412). Валија, кој го наследил (415-418), го обновил сојузот со Рим. Населувајќи ги Визиготите како федерати во Активинија (418), Хонорије дефинитивно ги одвратил од Исток.

Селидба на Рајна. • Германска навала на 31. декември 406. и нејзини последици. За борба против Аларих, Стилихо бил приморан да го повлече људството од рајнската граница и нејзината одбрана да им ја препушти на федератите од Рајна (Франци од Рајна) и Алеманите. Последниот ден на 406, бидејќи Хуните ја запседнале Панонија, таа граница и се препушта под здружениот притисок на Вандалите, Свевите и Аланите, по кои наскоро настапуваат Бургунди и Алемани. Од север до Пиринеите градовите се опустошени. Цела Галија, пиши пеникот Орењције, горела како бакља'.

Вандали, Свевите и Алани ја прегазиле Галија, ја запседнале Шпанија, каде Валија се бори против нив (415), ама 429. Вандалите и еден дел на Аланите, под водство на вандалскиот крал Гајзерих (Гензерих) се укрцале и тргнале во поход на Африка. Во јуни 430. Гајзерих го опседнува Хипон (Бон), каде светиот Август ги проведува последните денови. Гајзерих, господар на трите Мавританији 435. ја нападнава и плачка Картагина (19. октомври 439). Утредента по смртта на Валентијан III (455), неговата флота ги пустоши Сицилија и брегот на Италија. Јуни 455. Вандалите го плачкаат Рим.

Бургунди, чија навала ја задржува узурпаторот Константин, кој со морски пат стигнал од Британија на крајот 407, се населил на Рајна (413), потоа во Сапаудија (Савој) во својство 'хоспита' (443). Алеманите го завземаат Алзас.

Сасите најпрво ја запседнале областа околу Булоњ-сир-Мера и Калеа, го искористиле повлекувањето на римските трупи од Британија и ја запседнале (408-442). Тие го сломиле отпорот на Бритите, кои делимично побегнале во Арморик по 422, ама до вистинска селидба на Британија дошло тек во другата четвртина VI век.

¹¹ Степски народ биле Скитите=Готите, каде би живееле Словените. Скитите=Готите и нивните соседи Римјаните, што важело и за Вулфила, Словените не ги познавале. Тој ниту било кој Гот познавал било каков Словен: Готи=Монголи, Белци=Белци. Всушност, Словени од слово и Склавини само обласници.

¹² На стр. 291 има карта за "Напади на Варварите во Азија и Европа од IV до VI век". Во неа се зацртани не Склавини, туку Словени, и тоа западно од реката Волга, јужно од Пино- Угри, западно од Остроготи околу 380 и источно од Вандалите, а и северно од Атиловата престолнина 431-453. Тие биле нивно јадро.

¹³ Готите биле Скити=Татари=Бугари=Арнаути. Готите живееле како Арнаутите, никој да не види во неговиот двор... Каде што тие се движеле низ Балканот..., тие големците ги закопувале со своите коњи.

• И покрај овие навали авторитетот на Рим, во правниот поглед, го зачувал и законодавството кое се однесува на летите, хоспите и федератите се применуваат на новите завојувачи. Со указот од февруар 398. е регулирано стамбеното прашање, со тоа што на секој жител му е наредено, на основ на простиот налог, да остапи третина на својот дом (*tertio*). По 406. се поставува новонастанатото прехрамбено прашање на варварите на територијата на империјата. Да би тоа законски се решило, царската влада ги проширува прописите со указот од 398. и на поседот (земја, шума, ливади) и на работна снага (робови). Према тоа, 'по окрилје на законот' варварите се населуваат во империјата се до селидбата на Хуните.

Хуни под Атила. Одма по 376, Хуните образувале царство кое на почетокот на V век се простирало од Кавказ до Елба и ги собрало старите германски племиња претворувајќи ги во вазали. Хуните во почетокот биле поделени на повеќе кагани, ама 441. се покоруваат на единствената власт на Атила, кој го напаѓа Источното Царство од 441. до склучување на мир 448. година. Ама 450, од за сега уште непознати разлози, Атила се свртува према запад сеејќи наоколу страв и трепет. Во пролета 451. неговата војска, во која покрај Хуни се најдуваат и Сармати и Германи, ја преминува Рајна, го освојува и пали Мец воочи Великден (7. април 451). Претрпувајќи неуспех пред Париз кој е спасен благодареејќи на храброста на светиот Геневе, го опседнува Орлеан. Партициј Аециј на кого немоќниот Валентијан III (424/425-455) му ја поверил одбраната на Галија, престојува варварски одреди за борба против Атила. Уз помош на Визиготите го приморало Атила да ја подигне опсадата на Орлеанс и во летото 451., на Каталунските полиња, близу градот Троа, го победил до нозе. Атила се повлекол во Италија (452) оставајќи зад себе рушевини. Најпосле преминува во Панонија каде и умрел (453). Тогаш се побунуваат подјаремени народи (Гепиди, Остроготи). Царството на Хуните нестанува 454. Две хорди ипак ја преживеале оваа пропаст на север на Црно Море, Утригури и Кутригури, кои подоцна ќе бидат познати под името Бугари.¹⁴

Варварите во Италија. • Крај на Западното Римско Царство (455-476). Западното Римско Царство кое го спасил Аециј и само срља во пропаст. По убиството на Валентинијан III (455) царската власт ја присвојува варваринот Рицимер кој поставува и свргнува императори. Гајзерих е нивни заштитник. Најпосле, 476. варварски најамници на 'римската' војска за крал го избераат Одоакар. Во Равена, престолнината на Запад од почетокот на V век, варварскиот крал од престолот 4. септември 476. го свргнува последниот император Ромул (*Romulus Augustulus*) и во Византија ги испраќа царските ознаки. Тоа е крај на Западното Царство.¹⁵

Овој настан останува незапазен вотолку пред што Одоакар ја продолжува политиката на Рим, ја брани Италија од варварите (поход против Руга од 482-488), ја повратува Далмација (481) и Сицилија (од Гајзерих). Меѓутоа, неговата моќ му пречи на императорот Зенон, кој 488. свечено на Теодорих- кралот на Остроготите, му ја поверува задачата поново да ја освоји Италија.

• Остроготите во Италија (крај на V век). Хуните 405. година ги истерале Остерготите кои уште 380. во Панонија се примени како федерати. Хунскиот водач Радогаис ја пустоши северна Италија 405. година, ама Стилохо го победува. По пропаста на Атиловото царство Остроготите извесно време се враќаат во Панонија ама наскоро ја напуштаат и одат во Долна Мезија, која им ја препушта императорот Зенон (пред 475). Византија го обасипа со титули остроготскиот крал Теодорих, ама тој постанува опасен за империјата, па Зенон, од опрезност, го испраќа во Италија. Во есента 488. година сите Остроготи ја напуштаат империјата. Стигнувајќи во долината на реката По почетокот на 489, Теодорих се ослободил од Одоакар со тоа што најнапред го победил (Ада, август 490), а потоа наредил да го убијат (март 493). Митот од тобожното потчинување на империјата уште секогаш се одржува, ама Теодорих всушност владее како апсолутен император до својата смрт (август 526). Неговата власт се

¹⁴ Значи, Скити=Готи=Татари=Бугари, ама и Хуни=Бугари, само Монголи. Нивните имиња се македонски: Скити, кои скитале; Визиготи, кои добиле виза; Остроготи, кои напаѓале остро; Утригури=у три гури; Кутригури=кутри гури. Овие биле татарски народ. А нив Македонците ги именувале Бугари=народ.

¹⁵ Бидејќи врз патријархот и папата бил царот од Цариград, а во негова служба биле и Готите со христијанскиот верски правец на Цариград, кои владееле со Ватикан (=вати кан) и папите, папството повеќе не било канонско. Токму затоа Петровата црква никогаш повеќе не можел да има примат пред Македонската црква, Павловата, која прераснала во Јустинијана Прима, а потоа и во Охридска архиепископија.

проширила над цела Италија и во нејзините граници (Панонија, Далмација, Реција, Прованса). Со вештата политика склопување бракови тој му се наметнува на останатите германски кралеви, ама неговото дело ипак не го надживеало: неговата ќерка, намесница на младиот Аталарих, ни неговиот нечак, амбициозниот Теодохат, не биле во состојба да го продолжат неговото дело.

• Појава на Франките. Ни Визиготите, доминиращка сила во Галија по 476, ни Остроготите, не успеале на рушевините на Римската Империја да создадат држава која би била единствена географска целина. Тоа го оствариле Салијските Франки.¹⁶

До падот на Рим Салијците се однесувале како верни федерати. Хилдерих, крал на едно племе од областа на Турнеа, им помогнал на Римјаните во борба против Визиготите (463, 469) и Сасите (470). Не признавајќи ичија власт, неговиот син Хлодевех (480/482- 511) околу 486 (битка кај Соасон) го освојува она што преостанало од римската Галија: областа помеѓу Лоара и Сона на 'кралот на Римјаните', Сиагријус. Меѓутоа тој се судрува со Алеманите кои, во настојување да ја прошират власта на левиот брег на Рајна, ги нападнале рајнските Франки. Франките ги потиснале кај Тулпиакум (Цилпих или 'Толбијак' близу Келн ?) околу 495, а Хлодевех по мошне оштрата борба (496 ?), ги протерал од Галија. Бидејќи го примил католичеството и постанал негов заштитник- датумот и разлозите нас не ни се познати¹⁷- франковскиот крал ги собира под своја власт кралствата и води 'света војна' против Визиготот Аларих II, кој го победил кај Вујеа (507). Хлодевех запоседнал голем дел на неговата територија, се наметнува за крал на келнските Франки околу 509, ама претрпел неуспех во судир со Бургундите (чие кралство ќе го освои неговите синови 534). Многу народи на Германија веќе од 536. ја признаваат франковата хегемонија, воспоставена на готово цела Галија.

Варварски кралевини. Проблем на фузија. Засенети со големината на Рим, владетелите на првите варварски држави настојувале да постанат негови наследници. Освен англосаксонски кралства чија историја, недоволно позната пред VII век говори за борбите на сопарнички кнежевства и за отпорот на слабо романизирано жителство,¹⁸ останатите кралства претставуваат 'мешавина на римски установи и германски дух'.¹⁹ Препреките кои ги спречувале народите да се спојат- разлики донесени од постојбини, начин на живот и јазик- доста брзо исчезнуваат.²⁰ Меѓутоа, готово сите варварски владетели ја задржуваат 'персоналноста на законите' што знатно го успорува стопувањето. Со векови Римјаните и Германите живеат одвоено, секој го задржува своето право, обичаи, установи, до таа мера да владетелите мораат да го состават кодексите или 'законите' за употреба во двете заедници. Под владеењето на Гундобада (501-516), *lex Burgundiorum*, назван 'закон Гомбета', се утврдува обичајното право на бургундскиот народ; за Римјаните важи упростениот закон на римското право, *lex romana Romanorum*. За своите поданици Римјани, Аларих II 506. пристапува на изработка на законикот познат под името Аларихов кодекс (*Breviarium Alarici*). Салијски закон се применува на Салијски Франки. Што се однесува на кривичните дела, додека римското право предвидува телесни казни, дотаму варварските 'закони' го признаваат принципот на парична оштета (*Wergeld*, цена на крвта) во сразмерот со општествената положба, а не етничка припадност на жртвата. Тоа што *wergeld* за еден Франк е повеќе отколку за Римјанинот оттука доаѓа што Римјанинот

¹⁶ Кога Монголите напаѓале на Римското Царство, тие биле малкубројни. Бидејќи давачките биле високи, населението не било во состојба положбата да си ја подобри. Тоа им се приклучувало на Монголите. Само така, Монголите со домородците успеале да им се наметнат на дотичната власт и сè олеснат.

¹⁷ Тој дотогаш бил со христијански верски правец од Цариград, а незаконски стапил во брак со католичка принцеза, што не било дозволено. Франките имале балканско потекло, што и самите го тврделе...

¹⁸ Се говори за историја "недоволно позната пред VII век", како што беше и онаа пред Фраките. Всушност, континентот не беше населен. Тој се населувал со Келти со бригиска писменост, што важи а и потоа со Бриги, ама и Македонци како робови за време на Римската Империја од старата ера. Бидејќи Балканците=Македонците Македонското Царство го возобновиле, престолнината Рим ја преместиле прво во Никомедија, а потоа во Визант, кој станал Цариград, град на царевите. Цариградски бил христијанскиот верски правец, а не римски. Следи кај Франките со пуч да го наметнат католицизмот, а тоа бил Хлодевех.

¹⁹ Поимот Герман потекнува од Македонија: бригиска Преспа, во северна Р.Македонија...Герман бил и тн.словенски бог. Името Тевтони=Теути е според илирската кралица Теута, чија врска била со Бригија.

²⁰ Бидејќи Континталците имале исто потекло, тие имале ист јазик. Тој бил јазикот на Белци=Пелази. Бидејќи Монголите биле малкубројни, монголското исчезнало...А постојат монголски=готски зборови.

не сноси терет на одмазда, како што е случај кај Германите. Вера исто така преставува озбиљна препрека за фузија. Таа ќе биде потполно остварена тек пошто германските кралеви и народи го примат римскиот католицизам.²¹

Вандалско кралство. Ова кралство во Африка према уредувањето кое и го дал Гајзерих 442, останува до 530. државата со војничко и апсолутистичко уредување. Вандалските кралеви сакаат да бидат наследници на императорите, ги носат нивната носија и ознаки на власта, коvat пара слична на нивната, го задржуваат латинскиот јазик во законодавството и дипломатијата и ја прифаќаат латинската култура. Па ипак, тие се спротиставуваат на секој вид мешање, забрануваат мешање на браковите помеѓу својот народ и Римјаните,²² го ставаат правосудството под печат на 'персоналните закони'. Нивната неограничена подршка на ариевството, навистина, допринесува нивно одвојување од римското население нарочито кога Хунерих, Гајзерихов наследник, фанатичен ариевец, со својот казнет указ од 24. февруари 484. превзема свирепи репресии против христијаните. Ослабени след верската подвоеност, вандалското кралство не може да се спротистиави ни на побуната на берберските пролетери, кои ги плачкаат градовите на висоравнината, ниту на побуната на Маврите, кои образувале независно кнежевство, ниту пак на нападите, веќе 523, на номадите камили од Триполија. Ударот кои на Вандалите и го задал еден берберски водач во областа Гафса, мај 530, предизвикало пад на слабиот Хилдерих. Ама неговиот наследник Гелимер, кршејќи го сојузот склучен 477. со Византија, довело до интервенција на Јустинијан I во Африка.

Кралство на Остроготите во Италија. Во гледањето на империјата ни една варварска држава не отишла така далеку како острогорска. Настапувајќи како крал во односот на својот народ, а како воен старешина во однос на Византија, сходно со декретите од 483. и 488. и споразумот од 497, Теодорих е решен да го овековечи успоменот на Рим по пат на установа и цивилизација. Тој додуше одлучил Готите, кои подлегнуваат под своите сопствени закони и служат војска, строго да ги одвои од Римјаните кои и понатаму се користат со своите закони. Ама тој ја задржува политичката и административната организација, економскиот и финансиски систем на империјата, покажува, бар до 524, голема трпеливост према христијаните, настојува да ја сочува рамнотежата на Западот запоседнувајќи ја Прованса, која го загрозува Хлодевех (508-510). Воспитан во Византија во духот на почитување на античката култура, тој ги собира на својот двор писателите и научниците (Касиодор, Енодија, Боетија), на членовите на своето семејство им пружа грижливо образување, го подигнува Рим од рушевините, ја разубавува Равена. Меѓутоа, како ни Гајзерих, тој не одобрува мешање на својот народ со Римјаните.²³ На Готите, кои се прегрупирале во северна Италија, им забранува мешовити бракови и просветување, на Римјаните- носење оружје. Уз тоа, во Италија, како и Африка, верата преставува камен на сопнување. Прогонот на ариевците во Византиското Царство на крајот на владеењето на Јустин I, го приморува Теодорих на политика на чврста рака и нетрпеливост према христијаните сврзани со Рим (524-526). Кај неговите наследници Витигес, а нарочито Тотила, поборникот на готската реакција, нетрпеливоста го крие вистинското непријателство према римската култура.

Ибериско кралство на Визиготите. Бидејќи се повлекле во Шпанија по поразот кај Вујеа, Визигитите, до 567, веќе на самиот почеток наишле на тешкотија: упади на Франките на север (510-531), византиската офанзива на југоисток (550-554), побуна во земјата на Баските и во Андалузија. На оваа нередовна состојба направил крај Леовигилд кој го обновува единството победувајќи ги Свевите и Византијците. Неговиот наследник Рекаред го прима христијанството (8. мај 589) и на црквата му дава водечко место во кралството; од сега кралската политика се изградува на соборите во Толедо. Стопувањето на Визиготите и Хиспано-Римјаните, процес кој започнал уште во VI, постанува вистина во VII век. Единствениот законик *Liber iudiciorum* или *Forum iudicum* 654. го заменило старото законодавство. Се одобруваат мешани бракови, Римјаните се примаат во војска, установите на империјата се одржуваат, од-

²¹ Вера=вера, а таа била со правец од Цариград, и тоа се дотогаш тие не го примаат римскиот католицизам. Дотогаш областите на христијански верски правец од Цариград се викале склавини, за тн.Словени.

²² Во тоа време латинскиот јазик бил законски. Токму тој закон не дозволувал да се стапува во брак меѓу припадник на христијанскиот верски правец од Цариград со Рим. Токму затоа тие биле со христијански верски правец од Цариград. Следи тие да се против нивниот народ да стапува во брак со Римјани.

²³ Теодорих како припадник на христијански верски правец од Цариград бил само едно: МАКЕДОНЕЦ.

носно зачврстуваат. Спротивно на она што се одиграло во останатите кралства, кај Визиготите ипак романизацијата ги довела во прашање изгледите на монархијата оти против неа ја предизвикала опозицијата на крупните земјоделци кои љубоморно ги чуваат своите привилегии и нерадо гледаат на семејноста на црквата. Ослабена со борбата против аристократијата, лишена од подршката на војската која, на крајот на VII век се феудализира, визиготската монархија не ќе може озбилено да се спротистави на продирањето на Арапите.

Галија под Меровингите. • Развитокот на кралството. Кај Франките владее како един крал Хлотар I од 558. до 561. година. По неговата смрт, кралството на Меровингите (по Меровеј, помалку-повеќе легендарен основач на династијата) е поделено на неговите синови и постанува предмет на крвави борби во кои се вмешани кралицата Брунхилда и Фредегунд. Овие судири ја појачуваат партикуларистичката тенденција на Аустразија (исток), Неустрија (север и северозапад), Бургундија (старото кралство на Бургундите) а Аквитанија, која не влегла во поделбата, е препуштена на плачкање на сопарничките војски. Хлотар II и Дагоберт поново воспоставува единство и престиж на Меровингите. Нивните потомци, деца или порочни младичи, паѓаат под влијание на управителот на дворот, кој се бори за превласт. Победата на Пипин Херисталски кај Тертрија 687, ја наметнува превласта на Аустразија и богатото семејство на Пипин. Карло Мартел, вонбрачен син Пипинов, ја зачврстува моќта на Аустразија со победата над Неустријците (717. и 728) и ја спасува монархијата со низ победи над Сасите (720, итн.), Алеманите (730), Аквитанците (731), Арабјаните (Поатје, 732; Авињон, 737) и Фризите (733-734). Го наследуваат синовите Пипин и Карломан (741). Најпосле, 751. Пипин (Мали) го свргнува Меровингот Хилдерих III. По одобрување на папата Захарија, е признат за крал, а го крунисал и мирিপомазал Бонифације, бискуп во Мајнц.²⁴

• Меровински институции. Со доаѓањето на престолот новата династија Каролинга (за успомен на победникот кај Поатје) се завршува периодот од два и пол века во што изчезнува поимот држава. Франковскиот крал, не обрнувајќи се на општиот интерес, го смета кралството на свое дедовство, кое при прилика на секоја промена на владателот, поново се дели. Кралот, пред се, воен водач и не настојува да се идентификува со царевите; неговата носија и кралски знаци се војнички. Како господар на бившата територија на империјата која ја експлоатира, тој нема одредено боравилиште, туку се сели, према потребата, од вила во вила (villa). Тој не располага ни со вистинска влада ни со вистинска администрација, негови едини советници се војните другари (antrustioni, leudi) со кои се пружа заштита (menbur) и лични слуги: шефот на коњушницата (конетабл), економ на неговите добра (мајордом), шеф на послугата (сенешал), главен коњушар (конетабл), економ на неговите (коморник).²⁵ Управувањето на градовите и пагимите се поверува на грофовите на кои им се доделуваат граѓански и војни овластување не обѕирнувајќи се на римскиот (некогаш релативен) принцип на поделба на власта. По Хлодовеховото преминување во христијанството, се појачува власта на бискупот, една сила која останала неокрњена во вртлогот на селидбата. Богат (дарување на posed, ослободување на порез), релативно културен, уживајќи го поверувањето на владетел, бискупот управува со градот напоредо со грофот, некогаш и против него. Факторите како што се: мешовити бракови, служење војска, заеднички судови го забрзуваат стопувањето на Франките и Гало-Римјаните, со што се допринесува уште и припадноста на истата вера.²⁶

• Меѓутоа, по смртта на Дагоберт, монархијата како установа опаѓа. Осетното слабеење на трговската дејност веќе на крајот на VI век го лишува кралот на мошне крупен доход од (вашарина, порез на роба) и доведува до нестанување на тој порез. Да би ја сврзал за себе услугата леуда, кралот понатаму им дели земја и така, додека тие се богатат, тој поставува се посиромашен. Неосетно власта преоѓа од владетелот на земјишната аристократија која располага со војската, а наскоро, след јачање на мајордомот, ќе располага и со државата. Бискупите, кои и сами се крупни замјопоседници, се посветуваат на управување со своите до-

²⁴ Бонифациј говори за Склавини (тн.Словени), кои биле одвратна раса, која треба да се уништи. Па таа била онаа со христијански верски правец од Цариград. Таа живеела источно од реката Рајна: Германци. Па тоа што го започнал Бонифациј продолжило во следните векови. Следи едно: Германци=Склавини.

²⁵ Поимите се на јазикот на Белците=Пелазгите, кој бил само тн.словенски. На пример, коњ=кон итн.

²⁶ Бискупот ги покатоличувал православните, кои како Склавини=обласници живееле источно од реката Рајна. Тие биле само Германци=Дојчери. А тие имале балканско потекло. Најбитно е што овде стои, за мешани бракови. Тие биле само меѓу православните и римските=католички. Првите биле Германци.

бра, учествуваат во световните борби, те ги занемаруваат духовните задатоци со кои единено се бават манастирите. Опаѓање на моралот, кое е одлика на меровинското доба пред крај, не ја поштедило ни црквата, чие богатство расте во сразмер со даровите кои ги даваат верниците. Таа постанала таква опасност за државата, да Карло Мартел е принуден да превземе мерки заради повраќање на големиот дел на своите добра.

Обновување и одбрана на царството. Дури ни на врвот на својата моќ, владетелите варвари никогаш не помислиле да ја доведат во сумливост предноста на империјата над западот, ама исто така ни источни РOMEЈИ²⁷ не се миреле со помислата да се одречат. Во тој смисол пробањето на Јустинијан I да го обнови Римското Царство изгледа како подфат која го наметнува минатото, дури и како 'историска бесмислица' (Фердинанд Лот).

Власта на Јустинијан I (527- 565). • Јустинијаново обновување на царството. Јустинијан I бил совладател на својот вујко, Јустин I, веќе од 518, а на престол стапил 527. Јустинијан I за чие име до 548, се сврзува Теодорино- намерува да го искористи слабеењето на вандалските, остроготските и визиготските кралски власти. Свргнати од престолот, односно спречени да го завземат, Хилдерих 530, Амалсвинта, 534, Атанагилд, 549, му се обраќаат на Јустинијан. Без обзир на противењето на својата околина, покрај озбилните немири кои во Цариград ја предизвикала странката врзана за хиподромот (побуна Ника, 532), Јустинијан под неповолни услови (данок од 11000 златни ливри) ја окончал војната со Персијанците, која траела до 527 (мирот склопен 532). 22 јуни 533. тој во Африка испраќа војска од 15000 до 16000 пешаци и коњаници под команда на Велизар, врсен војсководец и одличен генерал. Две битки недалеку од Картагина (Ad Decimum, септември, и Tricamun, декември 533) како и заробување на Гелимер (пролетта 534) го направиле крајот на вандалската власт во Африка, која постанува префектура. Веќе 535, со само 9000 луѓе, Велизар започнува да ја освојува Италија. Загосподарувајќи со Сицилија на крајот на 535, тој го освојува Напуљ (ноември 536), а 9- 10. декември 536. влегува во Рим. Тука го опседнува Витигес со огромна војска (февруари 537- март 538). Од есента или во зимата 539-540, бидејќи најпосле добил појачување од Јустинијан, тој ја опседнува Равена, влегува на препад на градот, мај 540, и го заробува Витигес. Италија (која подоцна постанува префектура под заповедништво на равенскиот егзарх) и е вратена на империјата. Што се однесува на Шпанија, е освоена само Андалузија и приморската област на југоисток, со мошне оскудни средства, со заслуга на патрицијата Либерција од 550. до 554. година. Византија во неа организира својо заповедништво.

• Надворешни опасности: Персијанци и Словени.²⁸ Јустинијановата обнова, резултат на изузетни прилики, не го спасила царството од опасноста која му се заканувала на исток. Кршејќи го 'вечитиот мир' од 532, Персијанците на почетокот на 540. ја напаѓаат Антиохија, градот го разориле и становништвото го раселиле. Велизар ги победува на Еуфрат, ама Јустинијан е принуден со нив, 546, потоа 562, да го обнови мирот кој се повеќе го чинело. На Балканот се појавува нова опасност: Словените, прво битно настанети помеѓу Балтикот, Висла, блатото Пријепет и Карпатите,²⁹ под стален притисок на завојувачите од Азија, се поделиле во три групи и започнале, веќе од V век да се шират во повеќе правци, што наставило и по VII век. Западните Словени го завземаат, помеѓу Елба и средниот тек на Дунав територијата која ја напуштиле Германите. Источните Словени- по зборовите на историчарот Јорданес- веројатно во VI век образувале,³⁰ меѓу Дњестр и Дон, кралевина на Антите. Од нивни-

²⁷ Никогаш во Источното Римско Царство немало Грци, ниту Византијци. Ова било само поради тоа што никогаш немало Грција, ниту Византија. Таа била Ромеја, со Ромејци, чиј главен град бил само Константинопол. Ова секогаш важело за Елада со нејзината Атина, која во 18 и 19 век била само едно: село.

²⁸ Место Словени од Божјо Слово, треба да стои Склавини. Вакви биле сите области источно од Рајна.

²⁹ Сите Склавини имале балканско потекло. Ова се потврдува и со доказот, дека на Балканот нема ниедно домашно животно од континентот, туку континентот било населен со Балканци и нивни домашни животни, што важи со сите видови растенија кои со себе ги понеле во ненаселениот континент. За потврда дека Словените е германски политички фалсификат се наведува доказот, со кој се тврди, Словените потекнале од Заткарпатите. Вакви има четири: исток, југ, запад и север. Авторите на земјите од овие четири страни сите пишат, тие потекнале од Заткарпатите. Всушност, тие се само руски Заткарпати, Балканот, каде била Илирија. Нестор (11-12 век) пиши, Русите потекнале од Илирија, од Балканот.

³⁰ Во VI век н.е. било најстарото време кога на тие простори се оформени само тн.византиски склавини. Тоа било за време на Јустинијан, уста=иста:В+истина=вистина. Тогаш бил Прокоп-иј: Прокоп=про коп.

те племиња Варјаги или Руси, кои во IX век ги прегрупирале Скадинавците, ќе настане³¹ Русија.³² Јужните Словени се појавуваат на долниот Дунав на крајот на владеењето на царот Анастасија. Под Јустинијан тие во неколку махови (секој година од 548. до 551) ја преминуваат незаштитената граница и упаѓаат се до Солун и Цариград. Во исто време друга групација (претците на Србите и Хрватите) стигаат до Јадранот (536). Што се однесува за племињата настанети помеѓу Дунав и Солунскиот залив, тие подпаѓаат под власта на Хуните Кутригури или Бугари, чие име го примаат. Овие ја пустошат Тракија, Илирик, Грција до самите приоди на Цариград (538, 540, 558). (Во енциклопедијата се наведени мноштво поими, кои се однесуваат не за една раса=еден народ, туку две раси=два народи: северно од реката Дунав Монголи и јужно Белци, Р.И)³³

• Проблем на Западот. Тешкотиите во кои се најдува Источното Царство се одразува на Запад каде се јавуваат побуни. Во Италија енергичен крал Тотила поново го освојува скоро цело полуострво, вклучувајќи го Рим, помеѓу 542. и 547. година. Велизаровиот наследник Нарзес, на кого Јустинијан му поверува, покрај знатното појачување, врховното заповедништво над Италија, застанал на патот на Тотила (552). По поразот и смртта на Тејас (1. октомври 552), Византија се враќа опустошена и ослабена земја, однапред преодредена за селидба. Во Африка само благодареење на енергијата на гувернерот Јован Троглит, е загрошена побуната на Берберите (546- 548).

³¹ Значи, Анти=Анти со балканско потекло, што важи за Венети=Венети, а и нивни области=склавини, но не Словени од слово...Русите за Словени се изјаснале дури во 860 година. Тие претходно не биле Словени, од слово, туку "роцки народ", од рецки. Тие биле Варјаги=Варези=Викинзи, со симбол роговите на балканското говедо, што денес ги носат скадинавските земји и од нив источно. Словени фалсификат.

³² Ова се потврдува и со наводот во DER GROSSE READER'S DIGEST WELTATLAS, VERLAG DAS BESTE G.M.B.H., Stuttgart – Zürich – Wien, 1966, на стр. 122 стои: "Тревно- и жбуновити степи: Широко бездрвни тревнипољани со слабоврнежни региони на умерени ширини со плодни земји со црна почва. Денес важно пченична област (јужна Русија) или користење како полоделство и пасишта (Пампа). Одгледување на овци и говеда во жбуновитите степи на уште посувите области". Меѓутоа, овците и говедата биле со балканско потекло и тоа од VI век н.е., никако порано. За доказ се и следниве наводи. Да се наведе што Херодот и Хадријан пишеле за просторите северно од Дунав, тие не биле населени, како и дека Египет бил житница за Балканот со Мала Азија во старата и новата ера. А се говори за VI век н.е., а Војводина станала житница од вториот милениум. Во атласот стои: "Денес важно пченична област (јужна Русија)". Меѓутоа, не се говори, тогаш таа била житница. А со поместување на сувиот појас тоа ќе биде и Сибир.

³³ Па не може на исти простори да потекнат две раси: Монголи (Скити=Готи=Татари=Бугари, кои биле Хуни, значи, Скити на тн.словенски и Хуни на монголски јазик) и Белци. Вториве биле од југот, кои северно создале Склавини во VI век, а токму Прокопиј пишел за Јустинијан и Склавините. Јустинијан создал склавини, кои биле гранични трупи. Острогорски пиши: "Во војската дисциплината мошне опаднала и често доаѓало до отворени манифестации на незадоволства, дотолку повеќе што владата, принудена да штеди, често им ја задржавала платата на војниците. Кога 602 година, војската добила наредба повторно да презимува од онаа страна на Дунав, избувнала буна. Побунетите војници го дигнале на штит и го прогласиле за цар, подофицерот од полуварварско потекло и напуштајќи ги своите позиции, тргнале кон Цариград. Тогаш и во самата престолнина пламнало востание. Ривалските странки на сините и зелените се обединале во борба против царската влада. Маврикиј е соборен, а Фока со согласност на сенатот е крунисан цар". Пак, според Оболенски "некој си Хилвуд, словенски поглавар со извонредни способности кој бил наговорен да стапи во служба на Византија во 530 година, бил назначен за главен заповедник на Дунав и неколку години успешно го бранел". Острогорски во фусотата 129 наведува: "(М.В. Левченко, Венети и прасини во Византија во 5- 7 в.)..." "Меѓутоа, помалку е значајно дали зелените раскинале со Фока во 603 или 609 г., важно е што токму зелените одиграле улога во паѓањето на Фока". Се гледа дека тогаш Склавини северно од Дунав биле Венетите, кои биле со потекло од Мала Азија со Балканот, а тогаш (5- 7 век) тие се наведуваат на Балканот, покрај Дунав со Црно Море и северно од нив, сите простори на Траките. Значи, Траки=Венети=Склавини. Се ова говори, се било тн. византиско. Па на царот Фока еден родител му бил Склавин, другиот од југот. Според Хетерингтон-Форман, Фокас (602- 610) припаѓал на династијата Јустинијан. Со ова се потврдува дека Склавините северно од Дунав биле само македонски (тн.византиски). Значи, цел Балкански Полуостров бил со склавини=области, а на него имало и теми=области. А со тоа што само Склавините биле прогласени за еден народ, а не Теманите, кои останале посебни народи, поимот склавина се исполитизирал. Следи Србите да бидат Траки и Илири, Хрватите Венети и Илири, а Србите и Хрватите Илири. Ама и Русите Илири. Па Теутони од Теута, а и Германи од Герман, сè само со балканско потекло, дури Склавини до река Рајна.

Внатрешна политика на Јустинијан I. Почнувајќи од 555. Јустинијан сам одустанува од освојувањата. Годините, финансиските тешкотии, лошите трупи го принудуваат да премине во дефанзива. Да полесно би се одупрел на варварите, наредува да се изгради, односно дополни, систем на утврдувања, чии остатоци во Тебеси, Сетиф, Тимгад, на пример, предизвикуваат дивење.³⁴ Од друга страна, неуспехот во надворешната политика не може да се фрли во засенок на оние трајни споменици како што се Кодекс (529), Дигесте и Институции (533), кои преставуваат основ за наши изучувања на римското (од Скопјанец и Македонец само македонско, Р.И.) право, или како што се градењата Света Софија и базиликата во Равена.³⁵

Опаѓање на Византиското Царство (565- 610). Византијците, кои на запад биле примени многу повеќе како освојувачи отколку ослободувачи, по Јустијановата смрт (565), го напуштаат својот сон за поновно обединување. Римската Империја, и своите настојувања ги умеруваат на спасување на источниот дел на царството од нови опасности. Годината 557. под името Авари, на Дунав се појавуваат народи кои пред се Монголи отколку Турци Ујгури, а која експанзија на Ту-киу можда ги отерала од Азија.³⁶ Веќе 567. тие склопуваат сојуз со Лангобардите- кои се населиле во Панонија уште во VI век- и помогнува да им го уништат кралството на Гепидите. Ама наскоро тие самите ќе фрлат око на Панонија и од неа ќе ги истерат Лангобардите, кои тогаш отпочнуваат да ја освојуваат Италија (568). Аварите, моќни соседи на империјата, побаруваат од Јустинијановите наследници да им го остапат Сирмиум и да плаќаат данок. По низа војни, Јустин II 571, Тибериј II 574- 575. и 582, Маврикиј 600. се принудени да пристанат на нивните побарувања. Мирот со Персијанците, склопен 562. е прекршен 572, ама Маврикијевите војни походи го принудуваат Хозрој II да го прифатат склопувањето на нов уговор и да остапи еден дел од персиска Ерменија (591). Тоа било само примирје, оти 603, искористувајќи ја тешкотијата во која се најдува царството (побуна на војската во Азија и Европа, востание 602, во кого Маврикиј е свргнат од престолот од нижиот офицер Фока),³⁷ персискиот крал повторно отпочнува војна, превзема низ успешни офанзиви и продира до Халкедон (604- 609).³⁸ Словените не се задоволуваат со пустошењето на Баланското Полуострво околу 580, тука на него се населуваат.³⁹ Во третата година на владеењето на царот Тибериј, пиши Јован Ефески, проклети словенски народ го преплавил царството. Тој ја преминал цела Грција, провинцијата Тесалија и Тракија, завзема многу градови, пустоши, пали, плачка и освојува земја и во неа се населува без икаква бојазност, како на сопствено тло’.

Ираклиј и обнова на Византиското Царство (610- 641). Источното Царство, доведено до работ на пропаста, го спасува Ираклиј, картагински егзарх, кој постанува цар на 5. октомври 610. година.⁴⁰ Да би воспоставил ред во земјата, е принуден да им дозволи на Персијан-

³⁴ Јустинијан покрај Дунав изградил мноштво гранични=тн.склавински утврдувања. Па тоа било на двете страни на Дунав. Таа била склавинска, која извира само во една: склавинска=тн.словенска Германија.

³⁵ На истата 294 страна е картата Византиско Царство. Словенски свет и Персијанци од 330. до 1205. Во Шпанија, а северно од Кордова, е Каролинско Царство. Тоа се протега се до север од Милано до Дунав, соседство на Бугари, како и западно од горниот тек на Елба се до северно од Дунав. Источно од Елба и северно од Дунав до Висла, биле западните Словени (IX век). Меѓутоа, овие не биле Словени, туку Склавини, како што биле се до источно од Рајна, кои Бонифациус започнал да ги католизира. Склавините имале верскиот правец кој бил управуван од Цариград. На картата, се и источните Словени со Киевската држава (912.). Меѓутоа, јужно од Дунав, каде биле јужните Словени, постои само Источно Римско Царство. Тие биле само Траки=Венети=Илири со тн.словенски јазик. Па следи Анти=Венети=Словени.

³⁶ Монголите=Турците како ловци и рибари многу лесно оболувале од чумата, како што биле Аварите. Пак, Склавините со домашни животни многу поретко заболувале. Овие била само едно: Балканци.

³⁷ На стр. 292 е табела на Јустинијановата династија. Во неа Фока (602-610) е последен на таа династија.

³⁸ Се наведуваат северно од Дунав Монголи, јужно Византијци: без никакви северно дунавски Склавини.

³⁹ Според Острогорски, "византискиот Балкан се распаднал во редица 'склавинии': Така оттогаш ги викале самите Византијци областите, кои им припаѓале на Словените и во кои византиската централна власт фактички не функционирала". Според наводите, склавините означувале област. Овде се поставува прашањето, зошто склавини "оттогаш ги викале самите Византијци областите"? Одговорот е едноставен, оти нивниот јазик бил само тн.словенски, а коине бил мртов. Токму затоа денес опстоил само тн.словенски, а како реформиран коине во 19 век тој во Грција станал службен јазик дури во 19 век. Коине и грчки биле дворасни, тн.словенски еднорасен. Овој бил "копија" на коптскиот од старогрчкиот.

⁴⁰ Вент наведува, "секаде помеѓу Вавилон и Гибралтарскиот теснец патувале хеленските светски ски-тници. Грчкиот јазик постанал *Linqa franca* на античкиот свет". Според Ланге, во годината 425 бил осно-

ците да го завземат Ерусалим, мај 614 (земање на реликвиите на Христовиот крст), и го освојува Египет по падот на Александрија (619); исто така на Словените⁴¹ им остава да го пустошат Балканот (617- 619) а Аварите да го плачкаат предградието на Цариград (617).⁴² Војната која ја води против Персијанците од 622. до 625, а потоа од 627. до 629, се завршува со поразот Хозрој II кај Нинива (12. декември 627) и неговата смрт 24. февруари 628. година. Ираклиевите углед е така голем да тој ја зема титулата *basileus*.⁴³ Аварите, кои поновно го опседнале Цариград (крајот на јуни 626), 'Ромеите' победуваат на море во Златниот Рог 10. јули 626. година. Меѓутоа, Словените конечно се населуваат во Македонија и во Грција (Пелопонез, Р.И.) каде образуваат склавинии.⁴⁴ Од друга страна, на Запад му измакнува царството. Од 568. до 572. Лангобардите ја освојуваат Италија без тешкотија, по залудното пробање Византија да им се спротистави на Франките. Почнувајќи од 584, под мошне значајни кралеви, Лангобардите ја учврстуваат својата превласт на полуостровото. Ама нивниот окрутен освојувачки став, одбивање секое мешање со домородците до крајот на VIII век, нивното позно преминување во христијанската вера (помеѓу 653. и 661, под владеењето на Ариперт I) на царството им овозможува во Италија да ги задржат некои поседи, додека своите поседи ги губи во Шпанија под владеењето на Сизебут и Свинтил (помеѓу 612. и 629).

Христијанството по селидбата на народите. Поделбата на царството, која постанала уште видлива по Јустинијановото неуспешно пробање да го обнови, а на исток, по Ираклиевата победа, развиток на едно грчко, односно византиско царство, го потврдило и потенцирало размимоиложењето кое, веќе од крајот на VI век се создало помеѓу двете половици на христијанскиот свет. Секоја половина сега понатаму ќе живее со свој живот- мада контактите се одржуваат-се додека најпосле 1054. шизмата не го означила нивното конечно расцепување.

На исток црквата е потчинета на државата. Царот ги донесува законите во верските прашања; тој свикува собори, именува патријарх (од V век римска, цариградска, антиохиска и ерусалимска патријаршија према доктрината се со апостолско потекло);⁴⁵ тој и интервенира во изборот на папата.⁴⁶ Меѓутоа, верското единство на Византиското Царство трпи жестоки

ван Универзитетот во Константинопол, каде што предност имал грчкиот во однос на латинскиот јазик. Латинскиот се одржал како официјален јазик до владеењето на Ираклиј (610-640), кога тој бил заменет со грчкиот јазик. Острогорски наведува, дека постои разминување во јазикот: на запад се губи грчкиот, а на исток грчкиот зема превласт и латинскиот јазик вештачки се одржува. Така, во Цариград грчките професори биле повеќе застапени од латинските. Значи, Константин Велики и Јустинијан коине и латинскиот како вештачки јазици морале да ги научат, а тие говореле со народниот тн.словенски јазик. Токму на овој областа е склавина, од склава=с клави, без в клави, на битолски клави=кла=клаи=клај, со клавивање се поставува клавиќ=намесник. На латински областа била провинција, како што биле Тесалија и Тракија за време на Ираклиј, кога тој бил заменет со коине, а Тесалија и Тракија биле теми од тема на глава, која управува се до Темени. Се до времето на Ираклиј, додека коине станал единствен службен јазик, се омасовиле само склавините на тн.словенски јазик. Па овој бил народен=варварски=пелазгиски.

⁴¹ Бидејќи на Балканот провинции=теми биле само Тесалија и Тракија, сите други преостанати простори биле само склавинии. Токму затоа на овие тн.византиски многу помасовни склавинии во однос на двете провинции=теми Тесалија и Тракија тој морал нив да "им остава да го пустошат Балканот".

⁴² Бидејќи масовноста на Склавините била огромна, а тие биле обврзани на нивното царство да им дават големи давачки, кои поради судирот со Персијците биле зголемени, неможејќи тие нив да ги издржат, Склавините=обласниците ги сметале Аварите како ослободители, како што биле Македонците во Египет против Персијците. Секогаш потчинетиот народ бара спас од странска интервенција, а и денес.

⁴³ Басилеус на коине со 24 букви, а на тн.Хомеров=тн.словенски Василеус, Василеј: Василе=ва силе=Σ=C

⁴⁴ Ромил Џенкинс кажува дека Словените го населиле Епир, Елада и Пелопонез и "двата господарувачки народносни елементи во Грција во XIX век биле Словените и Албанците (Арбанасите, Р.И.)". "Се населиле Словени", го освоиле цел Балкан со се Пелопонез. За Острогорски, "повеќе од двесте години Словените доминирале дури и на Пелопонез". Во Македонија со македонски Епир, во 15 век н.е. во Епир припаѓала Арбанија, а и во Пелопонез нема ни еден материјален доказ, дека од северно од Дунав нешто било донесено на југ. Па северно од Дунав се селеле Балканци и Малоазијци. Таму живееле Монголите.

⁴⁵ На Цариградската патријаршија не и бил основоположник апостол, како што бил Павле на Македонската Павлова црква=Јустинијана Прима=Охридската Архиепископија и Петар на Римската црква. Пред Римската црква имала примат Македонската. Ова опстоило се додека султанот 1767 не ја укинал.

⁴⁶ Во 750. година во папската канцеларија е направен фалсификат со најдалекусежни последици во историјата, таканаречената Константинова даровница. Според овие бизарни фалсификати, царот Константин, наводно 312. година на римскиот бискуп им ги поклонил сите свои царски инсигнии и регалии,

напади наезди, нарочито сасанидски. Источните провинции, недоволно заштитени, тешко опорезувани, изложени на злоупотребите на власта, наоѓаат прилика во големите христолошки расправи да дадат одушки на своите партикуларистички настојувања и да своето политичко противење го прикриваат со верските трвења. Сирија и Египет се колевки на два главни ереси на V век: несторијански ерес (кој му ја припишува на Христос човечката природа одвоена од неговата божествената природа и кој во Богородица не гледа мајка божја туку Христова мајка); тој ерес, кој го шири антиохиската школа, е осуден на соборот во Ефес 431. а подоцна ја распрострале во Персија Сасанидите и се до Индија; монофизитски ерес (кој на Христос му ја припишува само божествената природа), настанал во крилото на александриската школа, е осуден на Халкедонскиот собор 451; тој ерес, кој Јустинијан го сузбива а Теодора подржава, го прифатиле александриските и антиохиските патријарси наспроти цариградскиот. Масата на Исток страшно ги пратат овие расправи. Тие имаат голем одјек и во манастирите и меѓу многубројните испосници на сириската и египетската пустиња кои најчесто и измакнуваат на контролата на црквата. Во нив се мешани и царевите; едни го прифаќаат ересот (бојажливо-то несторијајнство Теодосиј II), други ги прогонуваат (Јустинијан I, Тибериј II), понекои, како Ираклиј, залудно бара помирливо решение (монотелизам кој патријархот Сергиј го дефинира 616. како 'единствена енергија која во тренот на акцијата се става изнад двете природи обединети во личноста на Христа' и кое го наметнува ектесис од 638). (Папата=попот, Р.И.)

На запад црквата, која се поистоветила со царството, не исчезнува заедно со него. Христијанството се повлекува во градовите каде бискупот, кој постанал едина власт, покрај својата духовна улога, врши и должност на управувач и судија. Кога варварите го населиле царството, тие го вложуваат цел свој труд да ги преведат нивните водачи во христијанството, а по тоа, да им обезбеди подршка црквата. Заузврат, варварските кралеви и помагаат на црквата против паганството и ересите, ја штитат и даруваат, ама нејзе и наметнуваат титорство кое често е тешко и водат главен збор при приликата на изборот на бискупот.

- Со наездата на варварите се отвараат нови можности за ширење на монаштвото. Од Ирска, која во христијанство ја превел свети Патрик во средината на V век, монаштвото во примитивниот облик, благодарјеќи на верската ревност на светиот Колумбан, во VII век го освојува келтски земји, франковото кралство, германски земји, Италија на Лангобардите. Подигнуваат манастири (Ликсеј 610, Сен-Гал 612, Бобио 615). Во Галија учениците на светиот Колумбан завземаат се повеќе бискупски столици. Во Италија Бенедикт од Нурсиј (околу 480-543) негува друг облик на монаштво. Со потекло од имотно семејство, образуван во Рим каде студира книжевност и право, води испоснички живот за потоа го основа, на молба на своите ученици, манастирот Монте-Касино за кој се составува бенедиктински правила, кои поставуваат рамнотежа помеѓу молитвите и работата и даваат точна оценка за човечката можност, а по доаѓањето на калуѓерот Гргур на папскиот престол, постанува драгоцено орудие за преведување на варварите во христијанството.

- Покрај настојувањето на Лав I (440- 461) да ја спроведе папската политика, улогата на папството останува безначајно до крајот на VI век. Претензиите на папите, наследници на светиот Петар, да воспостават духовна превласт наидуваат на непријателски став на националните цркви на нападите на запад и патријаршијата на исток. По обновата на царството Јустинијан го претвора седиштето на римската црква во византиска епископија, го потчинува папата на царот. За казна поради непокорување на Јустинијановата воља, Силвериј во март 537. е одведен во ропство, а Вигилиј ноември 545. е грабнат од Рим и со стража спроведен во Цариград. Ама наездата на Лангобардите која (568- 572) го ослободува папството на цар-

значи сите права суверени, сите повластувања и царските симболи. Тој поклон наводно и е направен на "римската црква". Така римскиот бискуп е произведен во директен наследник на Константиновиот царски престол. Римскиот бискуп, со истиот документ, наводно е прогласен за един Христов застапник на земјата- на што и тогаш инсистира папата Иван Павле II. На основ на фалсификуваните Константинови даровници римскиот бискуп се сметал за носител (и) на царската положба. Во секој случај тој, од тогаш, суверено располагаал со тоа звање. Царот на европскиот запад не можел да биде легитимен ако не го круниса папата; дури Напалеон пристанал на тој ритуал. Следи султанот да и помага на Цариградската патријаршија со јазикот коине, и ненадлежниот султан во 1767 година да ја укини Охридската архиепископија со македонскиот тн.старословенски јазик, под која беше и Атика со селото Атина, што важело за македонски Епир. Почнало создавање на Грци, Романци, Власи и Албанци, одродени Пелазги.

ското таторство, ја јача позицијата на врховниот поглавар на црквата.⁴⁷ Останувајќи како единствен бранител на Рим од новите завојувачи, Гргур Велики (590- 604) сака да ја искористи таа поволна состојба. Тој ја проширува својата власт на бискупиите и свештенството во Италија, одржува редовни врски со Галија, Шпанија и Африка, превзема покрстување на Лангобардите и, преку калуѓерите бенедиктанци, ги преведува Англите и Сасите во католичка вера.⁴⁸ Годината 597. се основа надбискупија (приматско седиште 601) во Кантербериј на чело со монахот Августин, ама отпорот на ирските мисионери и приврзаноста на паганизмот до крајот на VIII век го оспоруваат припојување на Велика Британија и Ирска на римската црква. Под наследниците на Гргур Велики англосаски монаси Вилфрит, Вилиброрд и Винфрид (Бонифациј) ја покрстуваат Германија.⁴⁹ Со својство на мисионерска дејност на папството поново стекнува духовна превласт во однос на исток, а неговите огромни добра (папата е главниот земјопоседник во Италија) и власт над Рим, му осигуруваат световна власт. Овој повратен престиж, меѓутоа, во VIII век озбилено ги загрозуваат амбицијата на логобардските кралеви и да го завземат Рим. Лиутпранд (713- 744) се служи со убедување. Неговиот наследник, Рачиз (744- 749), а нарочито Аистолф прибегнуваат на сила. Годината 751. Аистолф ја зевзема Равена и тргнува за Рим. Папата Стефан II, во зимата 753- 754, оди во Понтион да го проколни Пипин Малиот за помош на Франковиот крал, кога папата поново го миропомазува (753), се обврзува дека ќе се завземе на 'Светиот Петар' да му се вратат териториите кои ги запоседнале Лангобардите. Пипин 755. и 756. се спуштил во Италија, го победил Аистолф и го принудил на основа на 'даровницата на свети Петар' да ја остапи Равена, Перуѓа и Рим, кои ќе го образуваат наследството на свети Петар, зачеток на папската држава.⁵⁰

Последици на селидбата на Варварите на запад.

Преприците помеѓу 'германисти' и 'романисти' долго спречувало да се донесе објективен суд за селидбата на варварите на Запад; германистите во нив гледале елемент кој ќе ја подмлади една цивилизација во опаѓање, а романистите го истакнувале само нивното рушительно дело. Оскудните пишани податоци со кои располагаме за изучување на овој период отворат широко поле на сите можни хипотези, па ни денес не најдуваме одговор на многу прашања.

Политички и економски последици. Е познато дека, иземајќи го франковското кралство, ниедна политичка творба на варварите не се одржала по VIII век. Очигледно е дека варварите оставиле зад себе гомила на материјални рушевини. Меѓутоа, не се верува дека, без обзир на често произволните заклучоци на топонимијата и археологијата, освен во ограничените подрачја, предизвикале и најмало етничко пореметување. Бидејќи е поминат критичниот период на V век, старите економски структури поново се појавуваат. Како во доба на позното царство, земјата останува главен извор на богатството и моќта. Малиот слободен посед, *alod*, само изузетно се одржува. Вообичаен тип на посед есте вила (*villa*), голем посед кој го обфаќа властелинскиот дел (*mansus indominicatus*) и парцели или мансуси на колонии. Прецесот, кој веќе од IV век покажувал тенденција поседот да се претвори во 'потполна и самостојна економска целина', се наставува и понатаму, ама не се претвора автархија. Паричниот систем останува ист, мада треба да се земе во обзир недостаток, а потоа опаѓање на вредноста на златната монета и на средината на VII век појавата на сребрените пари со англо-фризиско потекло (*sceattas*). Трговијата е неразвиена след слабата производност на варварскиот Запад, ама не исчезнува. Бар до VI век меровиншка Галија и понатаму увезува од Византија и од Истокот со посредство со источните трговци, луксузни предмети, прехрамбени производи, папирус, балзам. Меѓутоа, селидбите отвораат нови патишта на трговија: патот Дунав- Црно

⁴⁷ Се наведено е само доказ. Константиновата даровница била само по смртта на Јустинијан, а не порано.

⁴⁸ Значи, во северна Италија, Галија, Шпанија и Африка се било под Цариград, што важело и за склавинските=тн.словенски Германи=Балканци или Теути=Илири, источно од Рајна, со Лангобардите, Англите и Сасите, кои преминале во католичка вера. Па токму наведените V до VII век, со Гргур Велики (590-604), се вршат преселби од Балканот со Мала Азија, што ги води Цариград. Па се било под Цариград. Да не се изуми, дека Русите биле Варези=Викинзи: Викинзите имале врска со Цариград и руските реки. Нивни симбол биле роговите на балканското говедо, а на чамците бригиска змија со македонскиот лав.

⁴⁹ А па со нив се католизираат цариградските склавини=области источно од реката Рајна со се Ирска и Велика Британија. Сите тие биле цариградски=склавински=тн.словенски. Македонија е со двете цркви.

⁵⁰ Значи, склавинската Шпанија и склавинските простори источно од реката Рајна со се Ирска и Британија биле само македонски, што се менало со наведените години. Тек оттогаш тие станале католици.

Море, копнени поморски патишта со кои Фризите оделе кон Скадинавија, Британските острови и Крим.⁵¹

Основни орудија и начин на обработка на земјата и производството, се познати уште во антиката, се задржале и понатаму, ама Германите воведуваат на Запад плуг на тркала кој е подесен за обработка на тешкото земјиште на северна Европа,⁵² а нарочито начинот на преработка на железото, кои Франците го применуваат при прилика на ковање оружје одлично по својот квалитет (долги челични мечеви изработени со калење).

Културни последици. Класичниот јазик и култура се потполно во опаѓање. Тој процес донекаде го успорила античката школа која живеела до VI век, а во провинциите, кои најрано дошле под римско влијание, тој трае до средината на VII век. Грчката култура нестанува од Галија на крајот на V век⁵³ и најдува уточиште на Сицилија, додека во Африка кај некои христијани, се одржала само како елемент на опозиција према владетелската превоќ. Само просветените кругови и црквата ја задржале употребата на книжевниот латински јазик. Меѓутоа, во парихиските епископалните школи нема место на класичните книжевници и тек на крајот на VII век или почетокот на VIII век манастирите постануваат живо интелектуално средиште. Уметничкиот допринос на варварите, кои нам ни откриваат ризниците во Турне, Гурдон и Гваразар (вотивна круна на Свингиле и Рецесвинте) е неоспорен, мада техниката и украсите (животински или геометриски) на нивното клеточно и дамаскирано златарство се работени по угледот на Иранците, Сарматите и Скитите од брегот на Црното Море со кои Готите биле во допир. Во Галија и Шпанија архитектурата, во поглед на планот и орнаментиката, е надахната со византиската традиција.⁵⁴

Изглед на иднината. Почнувајќи од VII век се појавиле знаци на обнова. Дефинитивното одвојување на римскиот свет, се појакно го изразува источниот карактер на Византиското Царство, 'определувањето на папството за Запад', а наскоро и арапското освојување на северна Европа и дава надмоќност која дотогаш го уживало Средоземјето. Почнувајќи од VI век Ирска му открива на европскиот континент еден аскетски вид на христијанство, чија строгост го погодува духовното воспитување по римскиот углед, ама кој го отвора патот на бенедиктинското монаштво (повеќето колумбански манастири ќе ги прифатат правилата на светиот Бенедикт). Последните години на VII век во Англија се создава ново огниште на цивилизацијата. Под окрилјето на римските мисионери, манастирската и епископската школа на Кент, манастирот Нортумбриј (Вирмаут, Цероу) постануваат чуени средишта на верската и хуманистичката култура. Освен тоа, Англија излегува од изолацијата која до VII век му го наметнал нејзиниот начин на снабдување. Содржината на ризницата во Сатн Ху и Крондал (златна и сребрена пара, накит), сведочи за живот на трговинската дејност, како и за даровитоста на нејзините златари. Уметничкиот препород до кога ќе дојди во VIII век на многу нешто има да му се заблагодари на Англија".

"Каролинско Царство.

Создавање на Каролинско Царство. Бидејќи ја зачврстил каролинската династија со освојување на Септиманија и Аквитанија и повел два победнички походи против Сасите (753, 758), Пипин Мали септември 768. го поделил кралството на своите синови: Карломан и Карло. Со смртта на Карломан, 4. декември 771. Карло (Карло Велики) постанува единствен сопственик. (Карло=Carlo=Царло=Царило; Groß=грос=гро с, гор-о=гол, с=м, голем=велик, Р.И.)

Карло Велики. Ајнхард, кој 791. или 792. е примен на дворот во својство на 'храненик', потоа постанал личен секретар на Лудвиг Побожниот, а веќе 817. Лотаров советник, го напишал делото Животот на Карло Велики, кој преставува неоценив извор за запознавање на овој крал на Франките и неговата власт. Ајнхард го слика Карло Велики како човек со сна-

⁵¹ Значи, преселбите продолжиле по Вардар- Морава- Дунав- Рајна кој бил копнен пат за Бригите=Фризите..., а и по речен пат од Црно Море како Викинзи=Варези низ руските реки до Скадинавија, која била викиншка, ама имало и поморски и океански. Тоа продолжило и понатаму, што важи се и до денес.

⁵² Тешкиот плуг бил влечен само од говедо, а германското било теутско=илирско. Значи, бригиско, б=ф. Меѓу Цезар и Тацит крупниот коњ во Галија се одомашува, почнува да се употребува: се јавал бригиски.

⁵³ Тоа се случило со пучот што Рим му го направил на Цариград. Па тоа било во V век, а не порано.

⁵⁴ Преселбите биле по Вардар- Морава- Дунав- Рајна, а западно и источно од Рајна било тн.византиско. На просторите на Црно Море биле Сарматите и Скитите, кои биле Монголи, што важело за Готите=Скитите, чии традиции имале влијание од југот. Нивните владетелите биле погребувани со своите коњи.

жно тело, тркалезна глава, крупни живи очи, а како таков го преставува, на коњ, и мала статуа во музејот на Лувр. Биографот исто така изнесува наклоност на својот господар према телесните вежби: ја пофалува неговата пристапност, искрена побожност, интелигенција, радознал дух кој го гони да ја потполни празнината на своето образување⁵⁵ изучување на латински и грчки јазик и слободни вештини. Тој не ја прорекнува неговата храброст, ама признава дека неговата природна благородност и длабока хуманост го наведуваат да трага мирно решение пред што стекнува слава на бојното поле.

Освојувањата на Карло Велики. • Па ипак, судбината на овој мирољубив владетел му досудило стално да војува. Секоја, или готово секоја година, на почетокот на летото значи почеток на војните операции во кои учествуваат сите слободни луѓе кои со наредба се повикуваат во војска (позив на војна). Овој позив е обврзан за секој, во спротивност, се плаќа глоба до шеседесет суа. Секој сам ги сноси трошоците околу опремата, оружјето, храната и превозот. Ама наметгите постануваат така тешки да кралот мора да пристане на компромис. Годината 808, се обврзани лично да служат војска само поседниците на четири мануси и кралски вазали (*vassi dominici*); останатите се здружуваат и испраќаат во војската еден наоружан војник на четири или шест мануси.

• Војни пред крајот на VIII век, водени често со недеволен број на људство, имале за цел уништување на лангобардската моќ, конечно територијално утврдување на кралството и зачврстување на границите.

Во условите слични на оние во кои војувал и неговиот татко, Карло Велики интервенира во Италија. Дезидериј, кралот на Лангобардите од 756, ја водел према папството истата политика како пред него Аистулф, сочувал територијата на својата дедовина и превзел нови освојувања. На мајчиното навалување Карло Велики најнапред склучил сојуз со Лангобардите, ама 772. реши да се јави на позивот на енергичниот папа Хадријан I. Во пролетта 773. тој оди во Италија, и Дезидериј, кој се зачврстил во Павија, го принудува на предавање (јуни 744); потоа го отерал од кралството, се домогнал до железната круна на лангобардските кралеви и се појавил во Рим како 'римски патрициј'. Шести април 774. му ја повратил на Хадријан I даровницата која неговиот татко му ја дал на Стефан II 754. година. Истовремено тој истапува како наследник на Лангобардите. 786-787. го запоседнува кнежевството Беневент и се оглушува за папиниот захтев да му се одобри припојување на тоа војводство.

Во Аквитанија војводата Гуналд се побунил 769.⁵⁶ Со брзата интервенција е воспоставен ред, ама само прогласувањето на Лудвиг за активизијански крал (781) на Карло Велики му се овозможило да Активанија потесно ја поврзе за централната власт, почитувајќи го во исто време автономното настојување на жителството. Према Баварска тој води слична помирлива политика. Бидејќи војводата Тасилон бил принуден да признае дека ги прекршил своите вазални обврски, е оптужен за издајство, е заточен во манастир (јуни 788), а неговите земји се припоени. Ипак војводството ги задржало своите граници, индивидуалноста и верското единство. (Тасилон=та силон=силон, Р.И.)

• Зачврстување на границите е главна грижа на Карло Велики. Да би ја отклонил опасноста која, на северните граници на кралството, преставува соседство на независни, војноборни, уз тоа и пагански народи, франковиот крал тргнал во два војни походи против Сасите 772. и 774. година. Сасите привидно се покорени, ама го отфрлаат јаремот чим за тоа им се укаже прилика (773. и 776). Весфалскиот водач Видукин 778. стапува против Франките во борба, која се завршува со негова капитулација, со примање на христијанството и покрстување 785. година. Саксонија тогаш е подвргната на строг режим. На основа на една сива наредба (капитулација) се казнува со смрт одбивањето на крстење, непослушност према кралот и опште секое пробање враќање во паганство.⁵⁷ Побуната избива поново 793. година. Е загушена 797. иземено во Вимодиј, на крајот на север, каде жителството пружа отпор од 798. до 804. Во останата Саксонија режимот на споразум е заманет со режим на принуда. Сега каро-

⁵⁵ Карло Велики бил неписмен човек. Тој се потпишувал со целата своја шепа, која оставала свои траги.

⁵⁶ Се кажа: "војводата Гуналд се побунил": Гуналд=гуналт=гунгалт, гунгал=бунел=говорел=лафел=лаел.

⁵⁷ Наведените простори сè уште не биле католизираани. Всушност, тие биле Склавини, дури "пагани"... Покатоличувањето на Склавините почнало со Меровингите, што продолжило и потоа. А против покатоличување се бореле Баските, чиј јазик бил разбирлив со на Маите, но не со шпанскиот јазик во XVI в.

линските поседи се пружаат до Лаба, а освојувањето на Фризија (784-790), северни граници се померува од устието на Рајна на устието на Везер.⁵⁸

Со запоседнување на Баварска и Саксонија Франките доаѓаат во допир со словенскиот свет.⁵⁹ Додека на крајот север Ободритите спонтано ги покруваат (785), е потребно неколку војни походи да би се излегло на крај со останатите племиња. Словените (Склавините, Р.И.) од Корушка, кои биле поврзани за Баварското војводство и пред што Франките ги завзеле, потпаднаваат под франковската хегемонија и пристануваат да го примат христијанството. Пак останатите народи остануваат верни на паганството.⁶⁰

Поопасни се соседите Авари, кои на крајот на VIII век се почесто ги напаѓаат источните граници на кралството. Во летото 791. Карло Велики го пренесува бојиштето на нивното тло. По водство на Пипин, кралот на Италија, 796. јака војска го завзема нивниот ринг (утврден градски бедем) и присвојува се што во текот на два века оплачкале. Преводувањето во христијанство се спроведува мошне внимателно и успешно.⁶¹

Јужните граници ги загрозуваат муслиманите од Шпанија. Прв воен поход против нив завршува со потполн пораз. Во Ронсевалскиот кланец (15. август 778), Баските однадеж ги нападнале и до нозе ја победиле (смртта на Ролан, грофот на Бретањската марка) заштитницата на главната војска. Следните години сите напори на Карло Велики се усмерени кон Католонија. Барселона се предава 801. Со падот на Пампелун 806. дошло до покрување и Навара. Шпанската марка, образувана од териториите завземени јужно од Пиринеите, ги штити Активанија и Септиманија од нападите на муслиманите.

На запад Бретанската марка, веројатно создадена за владата на Пипин Малиот, со тешка мака го совладале бунтовното жителство. Походите од 786, 799. и 811. со приклучување на тие марки на териториите поверени на Карло Младиот 790, како и реорганизација која ја спровел грофот Ги на крајот на VIII век, довеле само до привидно покорување на Бретанците.

Франците, кои настојуваат да ја заштитат својата граница на копно, мораат да се чуваат и од морето. На Средоземно Море, со помош на италијанската и провансалската флота им се овозможува да се спротистават на нападите на гусарите муслимани од Шпанија и Африка. Меѓутоа, пред 800. уште не постои регуларна флота која би го штитела западниот брег од скадинавските плачкаши познати под заедничко име Нортмани или Нормани. На своите бродови без палуба (snekkjur), Данците се појавуваат на брегот на Атлантискиот и Ламанш на почетокот на IX век (810. се искрцуваат во Фризија). Карло Велики лично 811. и 812. отишол во инспекција на флотата во Булоњ-сир-Мер, наредува да се обнови градскиот бедем и оспособи Кулата на заповест, Калигулиновиот светилник. И покрај овие настојувања, кралството и понатаму не е доволно заштитено од морето.

Западно Царство. Заблагодарувајќи на големите освојувања и престижот стечени со интервенциите во Италија, Карло Велики постанува господар на Запад, а откако во Византија бесправно владее Ирина (797), во неговите раце е вистинската власт над западниот христијански свет. Кога 799. папата Лав III постанува жртва на заговор, му се обратил на Карло Велики за помош. Карло Велики тргнува за Италија во есента 800. На Божиќ, во базиликата Свети Петар, во присуство на народот, папата го крунисал за цар на Римјаните. Подоцна, да би го предухитрил негодувањето на Византија, тој ќе настојува да прикаже дека свеченоста е организирана без негов знаење. Во секој случај, Карло Велики до својата смрт (38. јануар 814) ја мисли царската функција само како лична и доживотна. Сходно на франковската традиција, тој 806. го поделил царството на своите три синови: Карло, Пипин и Лудвиг. Тоа што целокупно царство го наследил Лудвиг, било повеќе стицај на околност (прерана смрт на двата постари браќа 810. и 811) отколку желбата на Карло Велики.

Лудвиг Побожни и христијанско царство (814-830). Царството Каролинга, уште трошна творевина, загрозна однавдор, разгубано однатре, припаднало на владетелот за кого историчарите, споредувајќи го со останатите владетели, донеле можда неправичен суд. Па ипак

⁵⁸ Покатоличување на Склавини. ЗНАЧИ, ГЕРМАНЦИТЕ БИЛЕ САМО ЕДНО: САМО СКЛАВИНИ. Тоа што денес се одбегнува, тие да се тн. Словени, е нормално: Прусите се со тн. словенски презимиња...

⁵⁹ Франките продолжуваат да ги покатоличуваат Склавините: Германите си го менале верскиот правец.

⁶⁰ Хелени биле Евреите со коине... Римјаните ги викале Македонците Хелени, повеќебожци=неверници, според Хелиос. И жителите на Пелопонез и Русија. За Македонците Римјаните биле пагани=неверници.

⁶¹ Ова се однесува за во католицизмот, затоа што во северна Италија, Австрија и Словенија биле верници

мора да се признае дека неговото широко образување, човечките особини, побожноста која му го донела надимокот Побожни, не можеле да ја надомнат неговата слаба воља. Импулзивен, недоследен, тој донесува противречни одлуки и прифаќа туѓи решенија. Чим Лудвиг стапил на престолот, неговиот црковен советник Вала, корбиски опат, го придобил за идејата, со која се занесувал и Карло Велики, за едно царство кое во христијанството би нашло залог за своето единство а во царската личност задолжителен бранител на интересите на црквата. Оваа одлука да би се остварила, е потребно чинот на миропомазување да е верски карактер на царското достоинство и да се напушти франковата традиција поделба на царството. Во таа цел, октомври 816. папата Стефан V пристапи во Ремс на поновно крунисување на Лудвиг Побожни, а со одредбата од 817. Лотар е признат за едини наследник на Царството, е земен за совладател и му се подредени браќата: Пипин, кралот Аквитаниј, Лудвиг, крал на Баварска, и братучедот од стрикото Бернанд, кралот на Италија. Ама бидејќи од вториот брак Лудвиг Побожен со Јудита Баварска се родил 823. четврти син, Карло, поново е доведен во прашање актот од 817. година. Царевата одлука на тој син да му се додели едно кралство (Собор во Вормс 829) доведува, април 830, до побуна во која се вмешани Лотар, Пипин и Лудвиг.

Каролинска цивилизација. Со современите термини со кои, во недостаток на подобри, прибегнуваме да би ја дефинирале организацијата на каролинското царство, не одговоруваат на стварноста. Римскиот поим држава, кој нестанал во добата на селидбатаа тоа значи цел комплекс на институции изградени во цел заштита на заеднички интереси- тешко може да оживее во 'христијанската монархија', која преурането ја засновал клерот на Карло Велики и Лудвиг Побожни. Ширењето на вазалниот систем и недостаток на бројно и оспособено административно особје преставува главна пречка. Ама заслугата на Каролингата е што бар пробале таа идеја да ја остварат, што настојувале нередот наследен од Меровингите да се замени со режимот во кого би владеел ред.

Ново општество: ширење на вазалниот систем. Инстинктот кој ги гони слабите да побарат помош на моќните е одлика на сите времиња. Веќе од VIII век е вообичаено вазал (*vassus, vassalus*) да се назива штитеник, додека неговиот заштитник назива сениор. Врската која ги соединува е предмет на посебен ритуал. Вазалот му се препорачува на својот сениор ставајќи ги своите раце во неговите: тоа е чин на примање обврска, на кого, од 760, се додава и поглавје заклетва на верност. Под Меровинзите, покрај заштита, сениорот му дава на својот вазал феудален посед (*beneficium*), најчесто во вид на земја која ја добива на уживање или во сопственост, која до тогаш била приватна работа, карактер установа. Карло Велики се опкружува со вазалите (*vassi dominici*) кои ги вработува на дворот, во администрацијата и војската и на кои им дава привилегии и доделува на користење мансуси на фискусите (кралски домени) или на црковни добра. По углед на владател и уз негова поддршка кралските луѓе, световни и црквени, земаат сопствени вазали. Вазалскиот систем, најнапред ограничен на нависоки редови, се шири готово по сите области на царството и ги обфаќа сите општествени слоеви.

Установи. • Двор. Нарочито наклоноста на Карло Велики према Ахен го направил овој град некој вид престолнина, но ипак дворот и понатаму останува подвижен. Освен звањето 'управител на дворот', укинат 751, на дворот постојат исти служби како и во доба на Меровингите. Заправо фисковата е поверена на сенашалот и подрумарот. Во надлежност на кралската ризничар спаѓаат оние должности кои порано ги вршел мајордомот. Конетабл, кој е одговорен за коњушници, добива поголемо значење след се поголема важност на коњицата. Под Каролинзите неколку изразити специјализирани служби преставуваат влада во зачеток. Околу капелата, која на почетокот била приватно место за молитва, сега се собираат свештеници во служба на владетелот и неговиот дом. Се потчинети архипелан, главниот кралски советник, чија положба е мошне висока. Од капелата проистекува канцеларијата, чии нотари, се задолжени за испраќање на кралски повељи (даровници), потчинети на канцеларот (*cancelarius*). Уште во доба на Карло Велики, обемот на работењето со кои лично царот се бавел толку нараснал да бил принуден еден дел на своите судски надлежност да ги пренесе на грофот палатини, светов великодостојник кој претседава со кралскиот суд, донесува пресуди и ги доставува на странките.

• Финансии. Како што не имале ни влада ни администрација, Каролинзите исто така немаат ни финасиски систем во денешен смисол. Главниот извор на приходите биле државни-

те намети, порези и кулук, кој се земал од поданиците, од кралските домени, данок наметнат на потчинетите народи и војниот плен. Непосредниот порез на лица (главарина) и на посед (земјишен порез) се најдувал во процесот на нестајување. Нив ги заменува дажбината (во натура или пари), кои велможите ја даваат при прилика на општи пролетерни скупштини, мада не е збор за редовни порези. Пазарните такси под кои се подразбираат такси за пренос, мостарина, такси за вино итн., како и такси на работи склучени на пазарот и сајмовите, претставуваат посреден порез. Ама след разни злоупотреби, недоволна контрола, ослободување, остапување на права (нпр. опатија Сен-Вандриј собира вашарина Руана), или просто след оскудна размена на добра, средствата кои ги добива владетелот се доста ограничени.

- Територијални службеници и начин на контрола. Отпорот на извесни новоосвоени територии према пробањето на асимилацијата, и понатаму постоење на 'национални' законодавста се доволен доказ дека овде не е збор за еднообразовно уредување, иако царството е поделено на грофовии. Грофовите, повеќето од лозата на високите аустразиската аристократија, во потполност ја држи јавната власт, ама не поседува и средства за нејзино вршење. Нивното особје е сведено на најмала мера: еден виконт, неколку судии или стотинари- се во се дванаесет луѓе. Како ни во доба на Меровингите, грофовите не примаат никаква плата од владетелот, туку земјата или 'честа' кои ги користат како уживатели. На тоа треба да се додадат и приходите, наплатувани како глоба и такса од своите потчинети. Некои грофови со посебни војни овластувања имаат за должност да ги чуваат границите на чело на новите области: марки (Шпанија, Аустрија, Бретања, итн.). Злоупотребите кои неминовно се појавиле, наметнувале потребни контроли. Општата примена на заклетвата верност изгледа дека не ги дала очекуваните резултати. Затоа надзорот на кралските луѓе го вршат на лице место бискупите, кои се претвориле во вистински кралски функционери, и *miss dominici*. Избрани од редовите на активните грофови, бискупите или опатите, овие кралски пратеници имаат задача да вршат надзор по целото царство. Можда се проценила нивната ефикасност? Малкубројни, некогаш некомплетни, најдувајќи се под притисок на себе равните, овие миси не во потполност не ја извршиле тешката задача која им паднала во делот. Чинител е дека ништо не може да го замени непосредното делување на владетелот. Тоа доаѓа до изразување во многубројните патувања и редовно одржување на собранија. Секој година на 'мајската пољана', велможите се собираат околу царот, на место кое се одреди, заради зголемувања за работите на црквата и државата. Нивните одлуки се сажети во вид на наредби, капитулари, кои ги одобрува народот (групите дошле на војна), а кое грофовите, бискупите и мисите се должни да ги обнародуваат и спроведат во дело.

- Црква. Каролинзите настојуваат црквата да ја изведат од анархијата во која западнала последните денови на династијата на Меровингите. Уз помош на Бонифација,⁶² Карломан ја започнува (742) политиката на реформи кои ги продолжува Пипин Мали (неговиот брат), Карло Велики и Лудвиг Побожни. Капитуларите од годината 789, 802, 806, 813, 816, 817, 818. или 819. ја одбележуваат главната нејзина етапа. Тие се однесуваат не толку на калуѓерски редови кои веќе биле реформирани англосаски мисионери, колку на самата црква, а нарочито на функцијата на бискупот. Од доба на Хлодевеховите наследници, владетелот именува бискупи по своја воља, најчесто без обзир на канонските правила. Тој располага со бискупска столица и црковен имот. Карло Мартел врши многу отимачини и, по зборовите на Бонофаџиј, бискупското достоинство им го препушта на 'световњаците похлепни на црковни добра, или браќолонни, развратни, зеленашки свештеници'. Обновата на бискупската функција е долгорочно дело кое е довршено тек под Лудвиг Побожни. Грижливо одбрани, подвргнати на надзор на мисијата и митрополитите (надбискупи), бискупите тогаш постануваат најдобри помошници на власта.⁶³

Да би ги заштитил црквените добра од тоа да државните службеници евентуално приграбат, Карло Велики и неговите следбеници поново ја ставаат на снага институцијата имунитет која, бар во помалку поважни случаеви, црквените добра ги поставува под власт на владетелот⁶⁴ а не повеќе во правна надлежност на грофот владетел.

⁶² Токму Меровингите биле под Цариград, а со Бонифациј цариградските Склавини се покатоличуваат.

⁶³ Католичката црква "без обзир на канонските правила" се ширела на штета на православието, и денес.

⁶⁴ Уште еден доказ, црквата е под царот. Следи папството без цар од време на Готите да не е канонско.

Дисциплината во црквата, зедничко дело на монархијата и папството, ја спроведувале државните собори и општите собранија. Капитуларот од 816. заведува дисциплина кај канониците на соборната црква. Установените парохии, чие издржување, од времето на Пипин Малиот, е обезбедено со прибирање на десетки, допринело на ширење на христијанството во селото.

- Правосудство. Идејата за изедначување на правата, која (817) ја изнел лионскиот надбискуп Агобард, не е спроведена на дело, туку постепено се искристализирал поимот за територијалноста на законите. Грофовиот суд, *mallus*, останува 'превасходен територијален суд' мада извесни реформи настојуваат да му ја ограничат компетенцијата во корист на дворскиот суд и да му ја смалат надлежноста на проширење на имунитетот. И стварно, обилните приходи кои на грофот му донесува вршењето правосудство доведува до чести и тешки повреди на правата. Веќе од 780. Карло Велики проба за тоа да најде лек со измената на составот на грофовскиот суд. Едно стално судско тело направено од скабини (шефени) кои именуваат миси, ги заменуваат веледостојниците, рахимбурги од добата на Меровингите.

Стопански живот. • Посед. Како и под Меровинзите, стопанството останува земјоделско, и понатаму се заснива на посед кој го сочинуваат властелински дел (резерва) и мансуси. Властелинскиот дел (третина до четвртина на имотот) го сочинуваат дворот *curtis* (господарево пребивалиште, помошни згради, колиби на домашните робови) и *couture* (ораници, виногради, ливади) уз широк појас шуми и необработено земјиште, неопходен елемент во стопанството кое ги спојува земјоделството и сточарството. Мансусите, дел на имот кој господарот го остапува на закупецот во замена за неговата работа на властелинскиот дел, исто така го сочинуваат посебните стопански единици кои имаат свои згради, обработливи полиња, необработливо земјиште. Поделата на мансусите према правниот статус на неговите жители (слободни луѓе, робови, ослободеници) има само теоретско значење, мада услугата сврзана за секоја категорија на мансуси-кулук, давање на натура или пари, останува непроменети. Нивниот број зависи од големината на поседот; од друга страна, мансусите не преставуваат повеќе, како во почетокот, единица на која живее само едно домаќинство. Во IX век станување на повеќе семејства во еден мансус како и цепање на мансусот се се почеста појава, што не значи, воопшто земено, дека жителството се зголемило.

Слабата техничка опрема, недоволни количини на ѓубрива, кои изискуваат промена на плодоредот секоја втора или трета година, не овозможува поголеми приноси. Ама, поседот произведува бар за потребите на своите жители, некогаш и упркос неповолните климатски услови. Така лозата се одгледува дури во областа Калеа.⁶⁵ Мада постои настојување да поседот сам да ги задоволи своите потреби, во тоа не се успева. Со купување и продажба поседот учествува во трговијата која е 'скучена ама редовна'.

- Трговија. Локалната размена се врши со посредство на седмичните пазари (*forum, mercatus*) кои се одржуваат во градовите или големите села; тие пружат прилика за осредни работи кои имаат повеќе карактер на трампа отколку на вистинска трговија. Во обласните или меѓуобласни размери, трговијата просторно е ограничена и се сведува на животни намирници (житарици, вино, риба, сол) или на сировини (грозје); тоа е релативно тешка роба која најчесто се пренесува со речни патишта, а некогаш и со старите римски друмови. Меѓународната трговија, која се најдува во рацете и професионалните трговци од Исток, Евреи, Скадинавци, Фризи, названи со едно име *negotiatores*, се обраќа на тесен, ама богат круг на купци (кралеви, цркви, манастири, крупни земјопоседници), ревносни потрошувачи на скапоцени ткаенини, мириси, зачини со потекло од муслиманските земји и византискиот исток. Оваа роба пристигнува во Каролинското Царство по разни патишта. Веќе од IX век Варјази (Швеѓани), доаѓајќи во допир со земјите околу Црно Море,⁶⁶ набавувајќи византиска и муслиманска роба, и ја ставаат во складиште во Визбија (само визба, Р.И.), на островото Готланд (или Гетланд), пред што ќе се растураат по Рајна. Патот со источното Средоземје води до византиските пристаништа на Јадран, нарочито кај Млетките. Преку алпските превоји, градовите во долината на

⁶⁵ Со лозата, која ја нема низ цел континент, на кого на целиот и денес нема услови за земјоделско производство, дури имало канибализам, се потврдува дека тој бил населен од и преку Балканот. Иако веќе поминале два милениуми во новата ера, и денес има делови на континентот, на кого се јаде риба, трева...

⁶⁶ Варезите ја имале врската со нивното Црно Море, затоа што шведските и руските Варези биле исти.

реката По ги преносува производите од исток према царството. На западниот Медитеран пловидбата и трговијата се несигурни след гусарњето на Сарацените, ама тоа не го спречува живиот промет од Марсеј и пристаништата на устието на Рона.

Во недостаток на 'индустрско производство', трговската равнотежа се остварува делимично со извозот на волна од областа Булоне, а нарочито со продажба на железно оружје и робови на муслимански земји иако тоа, навистина, го забранува и каролинската монархија и папството. Робовите пофаќани во земјите на северна Европа, во Англија, меѓу јужните Словени (Склавини, Р.И.), верденските трговци ги спроведуваат према Шпанија, а Млечаните према Египет и во северна Африка. (Булон=вулон=волон=вол'на=волна=вуна=булон, Р.И.)

Обновување на градовите. Обновувањето на трговијата, иако уште секогаш скучена, нередовна и несигурна, неминуовно довело до оживување на градовите. Заблагодарувајќи на обновувањето на трговските врски се создаваат, околу речните и морските стоваришта, цели нови населби, *portus*, која се бави со трговија. Така на Ламанш и на Северно Море се развиваат Руан, Квентовик,⁶⁷ Дурстед; во долината на реката Шелде, Валансјен, Турне, Ган; на Мези Динан, Намир, Лј; на Рајна Мајнц, центар на фризиската трговија. Во која мера муслиманите (веќе од VIII век) по освојување располагаат со сасанидското злато; имаат пристап на златото на Судан и Египет; ковањето на златни пари- динар) допринеле процветување на градовите? Тоа прашање е спорно. Во работите со скорешни датуми во кои се истакнува улогата на парите, се донесува заклучок за постоење на односи помеѓу монетарниот систем на Каролингите и муслиманскиот (прост однос измеѓу сребрениот деније, чија вредност ја повисил Карло Велики (781), и златниот динар на Омејадите).⁶⁸

Каролинска ренесанса. Браќањето на редот и мирот, како и реорганизацијата на црквата се поволни услови за интелектуално и уметничко процветување, за 'ренесансата'. Претворувањето на англосаските и ирските манастири во огниште на културата, почнувајќи од крајот на VII век, и обновување на врската со Италија со освојување на Лангобардското кралство престапува предигра на тој препород. Првите ознаки на овој препород најдуваме во криптиите и гробниците во Жуар, илуминисани ракописи на Линдисфарн и Цероу, евангелие од Ехтернаха. Во желбата да се унапреди образувањето на своето свештеништво, Карло Велики бара во манастирите потребни учители. Тој ги доведува од Италија, односно ги задржува на својот двор, Петре од Пиза, Павле Ѓакон, Павлина од Аквилеја, а Ангосасот Алкуин го доведува 801. во опатијата Свет Мартин во Туру како би соработувал на реформа на школите. На дворот тој тие учители ги групира во академија. За властелските синови основа дворска школа. На бискупите и манастирите им наредува да ги отворат или обноват школите наменети за просветување на ниското свештеништво и народот. Мнозинството на тие бискупски и опатиски школи се специјализираат во настава на литургиско пеење и транскрипција на латинските класики на карлинскиот минискулу, писмо јасно и лесно за читање. Тоа престапува најтраен вид на книжевна ренесанса, која всушност се ограничува на одредена средина и која дала мал број значајни дела.⁶⁹ (Па "литургиско пеење" во православие, Р.И.)

Поплоден е препородот на уметноста. За јавните згради и палати знаеме едино од текстовите. Црквеното градежништво, која престапува дворска капела во Ахен, црквата во Жермињи-де-Пре и неколку скорешни откритија во Сен-Беноа-сир-Лоар (1960), во Сен-Марсијал-де-Лимож (1960), во Сен-Рикије (1962) покажуваат византиско влијание,⁷⁰ мада новите технички постапци и распоредот ја навестуваат романската уметност. Мозаикот од Жермињи-де-Пре, неколку гипсени фрагменти и фрески во кои поново се јавува човечки лик, предмети од злато танане изработка, како што е вонредно убава патена (плитица) од опатија Сен-Дени (Лувр), говорат за извонредни украси. Ама каролинскиот препород пред се доаѓа до изразување во илуминираните ракописи кои се работени во школата во Ремс (утрехтски псалтир), во Туру (евангелие на светиот Медарде, библија на Карло Келавиот), во Мец и Фулда. Во нив се мешаат византиско, источначко, англосаско и ирско влијание.⁷¹

⁶⁷ Поимите се венетски=тн.словенски.Најдобар доказ е Квентовик (к вентов ик):вентов=венетов ик=ик.

⁶⁸ Бидејќи се плаќало дневници, ден=дин, дени (дениј)=динар(=ден ар),ар=само тн.словенски завршеток.

⁶⁹ Франките со балканско потекло говореле на тн.словенски јазик, а и на кого од латински преведувале.

⁷⁰ Само уште еден доказ, дека црковниот живот на Франките бил само македонски, со центар Цариград.

⁷¹ Се потврдува, уметноста била македонска, источначка, откаде биле преселбите, а кои и денес траат.

Распаѓување на Каролинско Царство. Загрозено единство. Остварено со одредбата од 817. единството на Карлинското Царство не може да ги издржи тешките искушенија пред кои се нашло 830. Побуната на синовите на Лудвиг Побожни и нивната братоубиствена борба одма по татковата смрт (20. јуни 840) отворуваат поново период на поделба и оневозможуваат, и покрај настојувањето на клерот и папството, поново да се воспостави единствено царство. По 840. Лотаровите амбиции предизвикале Карло Келавиот и Лудвиг, кралот на Баварска, да се дигнат против него. На ден 25. јуни 841. Лотар е победен кај Фонтеноа-ан-Пизеја, додека неговите браќа го зачврстуваат својот сојуз со Стразбуршката заклетва (14. февруари 842). Тоа е прв пат во еден званичен акт да му се дава предност на народните јазици, 'готан' (романски) и 'тудеске' (германски), над латински.⁷² Август 843. принуден на попуштање, Лотар го потпишува Верденскиот договор, со кој се цепи единството, доделувајќи му го на Карло Келавиот западниот дел на царството (*Francia occidentalis*, или Франција), на Луј Германски' источен дел (*Francia orientalis*, или Германија), на Лотар, освен царската титула и двете престолнини- Ахен и Рим, една тампон-држава измеѓу Фризија и Италија (Лотарингија или Лорена). Така верденската делба ги поставува рамките во кои, во следните векови, ќе се образуваат француска и германска нација.⁷³ Што се однесува на средниот дел на Лотаровото кралство, тоа одма по смртта на својот прв владетел (855) постанало предмет на делби и зависи од неговите непосредни соседи.

По 843. се одржало само верско единство. Црквата не се мири со нестанокот на Каролинското Царство и проба да го сочува тоа единство. Таа не е во можност да го спречи распарчувањето, те настојува бар да ја зачува слогата измеѓу новонастанатите кралства. Ама режимот 'братства', кој дефинира веќањето одржано во Јицу (октомври 844) и во Мерсен (847, 851) се завршува со неуспех. Само уште папството, на кого по 827. кога муслиманите ја завзеле Сицилија, му запретила непосредна опасност, сака да ја спаси идејата за царството, оти со тоа себе би се обезбедило. По смртта на Лудвиг II (875), на позив на Јован VIII (872-882), Карло Келави оди во Италија и ја прима царската круна (25. декември 875). По Карловата смрт (877) и прераното нестанување на Лудвиг II Муцавца (879), Јован VIII им се свртува на германските Каролинзи. Со појавата на Карло Дебелиот, третиот син на Лудвиг Германски, како да се воскреснува царството на Карло Велики. Кралот на Италија од 879, единствен наследник во Германија по смртта на своите браќа, е крунисан за цар 881. Карло Дебелиот постанува крал на Франција 884. Заради своите неспособности (887) е свргнат од престолот. По краткотрајната Арнолдова власт (896- 899) и се додека Отон Германски не го обновил царството, царската титула, кои ја носат римските кралеви- има само симболично значење.

Селидба во IX и X век. Настанување на феудализмот. Веќе за време на Карло Велики, норманските гусари го нападнале Каролинското Царство кое не било во состојба од нив да се одбрани. На Средоземно Море харале сараценски гусари. Раскомаданоста на царството им влева нови смелости на Норманите и Сарацените на границите према океанот и Средоземно Море, додека на исток Европа се појавуваат нови завојувачи, Маџари, кои, почнувајќи од X век вршат се почести плачкаши препади.

- На крајот на IX век, од своето гусарско легло во Гард-Френеу (*Fraxinetum*), близу до Сен-Тропеа, Сарацените вршат препади на Прованса и, преку Алпите, на северна Италија и Алеманија. Од 827. до 902. други групи одат во освојување на Сицилија. Тие одат и во Корзика и Сардинија. Годината 837. стапуваат на чврсто тло, во Пуља и Калабрија, доаѓаат до Рим 26. август 846 (ја плачкаат базиликата на Светиот Петар) и ги задржуваат на полуостровото упориштата од кои се истерани 916. Тек во XI век Норманите со своите освојувања ќе се ослободи Италија од присуството на Сарацените.

- Наспроти освојувањата на Сарацените, норманската селидба се одликува со трајни населување. Во текот на IX век Норвежани ги завземаат островата Оркаде и Шетленд, потоа ги освојуваат Ирска и Хербидските острови. Измеѓу 860. и 870. тие се настануваат на Исланд, допираат до Шкотска, потоа до Грендланд и најпосле, околу 1000. година, до американскиот континент.

⁷² Се говори за народен=тн.словенски јазик,но не романски,кој бил само латнизиран тн.словенски јазик.

⁷³ Француска нација на крајот на XVIII век со вулгаренлатински=народенлатински, в=б, како дворесен јазик (Белци и Црнци) и Германија само во XIX век,со тн.Словен Бизмарк,со трорасен јазик,и татарски.

Ривалството измеѓу англо-саските кралства и граѓанските војни кои го раздираат Каролинското Царство по смртта на Лудвиг Побожни му одат на рака на данските потфати. Во Англија, Данците ги покориле кралствата Нортумбрија (866) и Мерџија (874). По 'Ведморскиот мир' (мај 878) тие се населиле северно од Ватлиншкиот пат (Watling Street-римски друм од Лондон до Честера). На крајот на IX век (Алфред Велики, 871- околу 900) и во текот на X век англосаска одбрана во свои раце ја зема саски кралски дом Весекс (Wessex), ама веќе 980. Данците поново стапуваат во напад и започнува систематско освојување, кое ќе се заврши со тоа што 1017. дански крал Кнут ќе биде признает за крал на Англија. (Кнут=к нут, Р.И.)

На континентот Данците од 840. гусарат по бреговите на Ламанш и Атлантук. Квентовик е разорен (842. или 844), Нант оплачкан (843), а Бордо (848) и Периге (849) спален. По 850. од своите бази на устиата на реките, на бродовите погодни за речна како и за морска пловидба, доволно лесни да можат да се пренесат на раце, Данците продираат во внатрешноста на земјата, оставајќи зад себе пустош; тие допират до Мелена (861), Моа (861 или 862) и, во повеќе махови, пловат уз Сена до Парис (856-857; 861; 865-866; 876). Од војните бази во Нормундија и Сен-Флоран-ле-Вјеју ги контролираат покраините околу Лоара и цел југозапад. Бидејќи Весекс пружа отпор одма по 'Ведморскиот мир', тие почесто дејствуваат во пределите на Мезе, Рајна и Шелде и поново доаѓаат до устието на Сена. Војската, која сочинува околу 30000 луѓе, го опседнуваат Парис 24. ноември 885. и се повлекуваат тек пошто од Карло Дебелиот, октомври 886, добиле голема откупнина, а потоа одат да ја плачкаат Бургундија. Најпосле 911, по договорот склучен во Сен-Клер-сир-Епт измеѓу Карло III Простиот и данскиот водач Ролоне. Норманите се настануваат во областите на долниот тек на Сена, која оттогаш се назива Нормандија.

- Додека Норманите ја пустошат Франција (*Francia occidentalis*), Печенези, народ со турско потекло, ги истерале од тој крај 850-860. Угрите или Маџарите, кои дошле од Сибир и на почетокот на IX век го запоседнале пределот источно од Азовско Море. Маџарите бараат уточиште на запад. На крајот на IX век избиваат на големата равнина измеѓу Тиса и Дунав, откаде, повеќе од пола век, од 899. до 954. поаѓаат во напад на Италија, Германија (плачкање и палење на Бремен 918), Алзас, Лорен, кралството Бургундија, Лангедок, Бери, Аквитанија, Шпанија. Кралот Отон I ги зауставил Маџарите 10. август 955. во Баварска и ги победил на реката Лех кај Аугсбург и со тоа ги окончил нивните упади.⁷⁴

- Последици на селидбите од IX и X век. Во Франција и Германија, по овие селидби, како и по оние од раните векови, останале многу рушевини. Овие настани ја откриле слабоста на Каролинзите, кои, неспособни на завојувачите да им пружат отпор, биле приморани да ги поткупуваат како би се повлекле (Карло Келавиот 845, 853, 862, 866; Карло Дебелиот 886). Всушност локалните преставници на власта се грижат за одбрана на територијата. Анжујски гроф Роберт Снажни, на кого Карло Келавиот му ја поверил одбраната на западните краишта, ги победил 866. Норманите кај Брисарте, ама и самиот погинал во борбата. Неговиот син гроф Ед, бранител на Парис со бискупот Гозлен 855, ги победил кај Монфокона во Аргон (24. јуни 888). Е избран за крал на западните Франки и миропомазан 29. февруари 888.

Селидбата, која довела до ослабување на кралската власт, го забрзала развитокот на каролинското општество во правец на феудализмот. Јавната власт преоѓа од кралот најпрво на војводите и грофовите, а потоа, на крајот на IX век, на обичните држачи на тврдините, сениори кастелани на кои послаби вазали им се 'препорачуваат'. Со тоа на хиерархиската лествица се додава нов, војнички, елемент кој веќе за време Карло Велики бил во процес на отваравање. Со што примањето на обврската пред се значи дека вазал не ќе работи против интересите на својот господар. Сениорот се грижи за опремата на својот вазал остапувајќи му бенефиција (феуд), чие доделување постанало услов на вазалството. Во општеството, кое останало земјоделско, склопувањето на таквите врски, појачани со признавање на принципот наследноста на феудот, функција и 'честа', доведува до 'потчинување' на претставниците на

⁷⁴ Адамо- Витни пишат: "Не постои доказ за постоење на оваа крвна група постара од 900 или 1000 години, кога имало западна миграција на источните народи. Крвната група АВ ретко се наоѓа во европските гробови пред 900 г.н.е. Испитувањата на ископини на предисториски гробници во Унгарија покажуваат изразит недостаток на оваа крвна група во лонгобардскиот период (4 до 7 век н.е.)". Врската на Монголите со крвна група В со на Белците крвната група А се дошло до АВ:Бавари=б авари,б=в,ва.

јавната власт, а истовремено до застарување на досега постоечките разлики измеѓу слободните и неслободните луѓе. Општеството се цепи на две одвоени класи: витези и војници кои живеат од своите феуди и имаат се попрецизни одредени обврски, и селани кои се ослободени служење војска, ама се приморани на понижувачко потчинување и потполна зависност од својот сениор.

Обнова на царството. Еволуцијата која Франција ја водела во феудализам, доведува и Германија да ја обнови владарската моќ и царство. Опаднувањето на династијата на Каролинзите за владата на Карло Дебелиот предизвикува во Германија поново родување на партикуларистичките настојувања и прегрупирање на народите во големи, готово независни војводства: Саксонија, Баварска, Швапска, Франконија, Лотарингија. По смртта на последниот Каролинг, Лудвиг Детета (911), Конрад, војвода на Франконија, прима кралска круна, ама неговата власт не ги преоѓа границите на неговото војводство. Наспроти тоа, Хенрих, кнезот на Саксонија, кои доаѓа на власт по него 919, ја зачврстува положбата на законскиот дом со тоа што организира отпор против Маџарите и, благодарейќи на таа околност, неговиот син Отон да биде избран за крал 936. Во рацете на овој владетел кралската власт поново постапува реалност. Крунисан и миропомазан во Ахен, тој себе го потчинува војводствата, ги припојува на кралскиот посед, ги поверува на членовите на своето семејство, ги распарчува и им именува титуларни господари. Бискупите кои кралот го именуваат и кои ги 'вovedува во грофовски функции' постануваат како во време на Карло Велики, (со кој Отон радо се споредува), најдобра подршка на власта. Вон границата, Бургундија од доба на стапување на престол на младиот Конрад (837) и Франција, по смртта на Лудвиг IV (954) потполно му се одани. Во Италија, каде кралската круна е предмет на огорчени расправи, Отон интервенира прв пат 951. и бил признат за крал, ама побуната која избила во Германија го приморува да се врати во земјата на крајот 952. Годината 961, овенчан со слава стечена 955. со победата над Маџарите, тој се враќа во Италија на позив на папата Јована XII. По втор пат ја присвојува италијанската кралска круна (август 961) и ја прима од папата царската круна (2. февруари 962). По периодот на опаѓање кој траел подолго од еден век, царството- сега од средиште во Германија и Италија- паѓа во дел на најмоќниот владетел на Запад. И, како што ја обновил кралската власт, Отон I намерува да го оствари единството на царството. Папството поново е потчиеното на царската власт.⁷⁵ Покрстувањето на Словените (Склавините, Р.И.) е забрзано со основање на повеќе бискупи према исток како и Магдебуршката надбискупија 962.⁷⁶ Елементи на оваа ренесанса се огледаат во реформите на манастирскиот живот, во обнова на ученоста под закрилје на црквата, во заштитата која Отон, како некогаш Карло Велики, им пружа на писателите и научниците. Во уметноста (по венчањето на Отон II со принцезата Теофана 972) се мешаат византиското влијание со каролинската традиција.⁷⁷ Во областа на уметничките занаети највредни примероци од Отонскиот период неспорно водат потекло од ремек-дела IX век (нпр. Утрехтски псалтир).

Последни каролинзи. Каролинската династија, која се угасиле веќе 911, во Италија и во Прованса 950, продолжува во Франција до 987. Во текот на целиот овој период трае судирот измеѓу наследниците на Карло Келави и Едовиховите потомци. Во два маха, 922, со војводата на Франција, Роберто, и 923. со војводата на Бургундија, Рауло, 'робертовците' доаѓаат на власт во Франција. Меѓутоа, Робертовиот син Хуго Велики владее под името на Каролинзите: Лудвиг IV Прекуморски (936-954) и Лотар (954-986), кои и сами се најдуваат под закрилјата на Отон I. Како Лудвиг V (во 987) немал директен наследник, велможите го избрале за крал Хуго Капета, синот на Хуго Велики. Со нив почнува династијата".

Следи Феудално доба, од крајот на X век до половина на XIII век.

На стр. 316 е Свето Римско Царство на германската народност.

"Свето Римско Царство на германската народност (962-1273). Саксонска династија. • Царство и неговите институции. Бидејќи царот Отон I, втор германски владетел на саксонската династија, го освоил кралството на Италија, римскиот папа го крунисал за цар (2. февруари 962). Царската титула не била доделена од 924. година, изгубувајќи го секој смисол

⁷⁵ Па врз папството бил царот. Токму затоа од време на Готите папството никогаш не било канонско.

⁷⁶ Продолжило покатоличување на православните Склавини, со центар Цариград. Ова било и жестоко

⁷⁷ Православните=тн.византиски Склавини и по Отон I продолжуваат да се покатоличуваат,тн.Германи.

уште на крајот на IX век, оти царевите не биле во состојба под својата власт да ги држат владетелите на кралствата настанати со поделбата на државите на Карло Велики. Отон I не намерува да ја наметне својата власт на кралевите. Него царската титула му е потребна само да ја потврди моќта на своето царство кое се заснива на Германија, најјакото кралство на Запад. Новото царство го обфаќа наследството на Лудвиг Германски, пограничните области околу Лаба и Одра, во кои Германците настојуваат да ги покорат, покрстат и германизираат Словените (Склавините, Р.И.),⁷⁸ потоа делот на Италија (оти јужниот е во рацете на Византијците), Лотарингија, односно северниот дел на некогашното Лотарово кралство (брегот на Северното Море помеѓу устието на Шелда и Везера, сливовите на Меза и Мозела, Алзас); покрај тоа, под заштита на Отон I се Чешка и Бургундија (Јура, Алпите, долна Рона). Тоа царство се смета 'свето' затоа што царот кого го крунисал самиот папа, добива со тоа крунисавање скоро духовно достоинство. Тоа е 'римско' оти се поврзува за царството на Карло Велики кој себе се сметал наследник на Западното Римско Царство. Најпосле тоа е 'германско' затоа што неговиот владетел е крал на Германија (Немачка).

Ипак, ваља да се напомене изразот 'Свето Римско Царство на Германската Народност' се употребува тек од XV век па натаму. Германските владетели бираат великаши (изборници) кои во принцип, преставуваат народ; исто така, германскиот крал, во желба да ја осигура круната на своето потомство, често уште за животот се организира избор на идниот владетел од својот род. Така е избран во Германија, а потоа и во Италија, владетелот по смртта на својот претходник оди да биде крунисан за цар во Рим. Се случувало да помине неколку години измеѓу неговото стапување на престолот и крунисување. Мада на царот му припаѓа врховната судска власт и покорност на поданиците, тој не е апсолутен господар, оти мора и самиот да ги почитува обичаите и стварната независност на своите изборници. Меѓу изборниците грофови се наследство од каролинското време. Тие изрекуваат правда, собираат порез, командуваат со војската и обезбедуваат ред и мир на своето подрачје. Постепено, нивната власт постанува наследна, со настојување да се претвори во лено, така гроф да е се помалку кралски човек, а се повеќе вазал кој за себе задржува приходи на грофовијата и ги смалува своите обврски. Од друга страна, и некои други моќни племенски семејства кои стекнале прилична независност бесправно ја присвојуваат титулата на грофот да ја потврдат својата моќ. Неколку грофовии образуваат поголема единица, војводство. Секој од нив одговара отприлика на територијата на која настанува германски народ: тоа се Саксонски, Баварски, Франконија, Свапска, Горна и Долна Лотарингија. Изградувајќи ги вазалските односи, војводите се трудат да постанат обврзани посредници измеѓу кралот и неговите грофови. Со само тоа нивната моќ постепено постанува закана за кралската власт, што покажува и воздигнување на престол саксонскиот војвода Хенрих Птичар, татко на Отон I. Да би се одупреле на таа моќ, кралевите се држат на правото на отповикување на војводите, оставувајќи понекој на чело од некој од роднините, а тој начин тие во Германија ја сочувале кралската власт која се распаднала во Франција и Бургундија и која во Италија со тешка мака е обновена. След тоа сениоријалниот и феудалниот режим стигнуваат во Германија малку подоцна но и во останатите земји. Мада тој крал е помоќен од останатите, тој ипак и не располага со никакви административни средства да го заузема племството и да ја осигура неговата покорност. Тој мора непрекинато да патува од посед до посед како би ги собирал тамошните приходи и осигура послушноста на вазалите. Тој покрај тоа се ослонува и на црквата, давајќи им ја на бискупите власта на грофовите во нивните градови, ама да би бил осигуран во нивната оданост, мора да ги контролира бискупските избори.

⁷⁸ Продолжуваат злосторствата на покатоличувањето на православните=македонски Склавини. Се кажа: "Словени, чија прапостојбина се наоѓа меѓу Висла и горниот тек на Днјепр, се непознати на Римјаните до V век". Склавини биле и првите простори на балканските Франки, каде Рим направил пуч, насила ги истрижиле и избричили, и оттогаш Франките како католици се истрижени и избричени, што се гледа и на стр. 300, каде има слика, со следен текст: "Карло Велики. Статуета од каролинското доба го преставува царот без брада, наспроти една упорна и погрешна легенда. Лувр. Фот. Гираудон". Таа била оставштина на македонската, со цариградскиот христијански правец. Доказ: Фредегерова хроника (VII век), во која пиши за источниот готски крал Теодорих Велики (493- 526) дека родителите му биле Македонци и дека тој "Natione Macedonum" и "Ex genere Macedum". Значи, имало само верски народи, а никако некаква француска и германска народност. Двете биле македонски, од Рим опокатоличени, а од VIII век македонските Склавини, источно од реката Рајна, се покатоличуваат, процес кој е уште без крај.

Во X век и првата половина на XI век един војводите се спротиставуваат на неговите мешања во изборите. Црквата уште и не помислува на тоа, а останатите благородници премногу се слаби да би можеле да бираат бискупи. Од тоа произлегува дека на кралот на Германија вршењето на власта го олеснува пред се влијанието кое тој го има во свештенството. Заради тоа и есте така озбилено прашање кое ќе се постави во втората половина на XI век кога папата ќе сака да обезбеди слободни избори на бискупите (борба за инвеститура).

• Царството и неговите соседи. Во споредување со внатрешните тешкотии настанати след несигурни структури на власта, надворешни тешкотии на царството не изгледаат така озбилни. На север на царството, Данците, кои Германците во X век ги преобратиле во христијани, пробале да се отмаат од германското влијание. Иако често го напаѓаат царот, Данците не преставуваат опасност. Словените (Склавините, Р.И.) на Исток не се обединети: Вендите населени измеѓу Лаба и Орда, се вклопени во царството и на патот да се погерманчат;⁷⁹ Чесите под династијата Пшемисловиќ се царски сојузници, а прашката бискупија, основана 972, сврзана е со германската црква. Што се однесува на Полјаците под династијата Пјаста, тие 963. ја признале врховната власт на Отон I, ама на црковно поле сакаат да зависат директно од папата. На југоисток, Маџарите, кои Отон I ги победил на Лешкото поле 955, пристанале исто така да се покрстат. Односите со Византија, кои во почетокот се мошне лоши, постепено се поправаат со женидбата на Отоновиот син со една грчка (македонска, Р.И.) принцеза 972. На запад, Француското кралство, околу чиј престол се борат наследниците на Каролинзите и Робертинците не е во состојба да ги истакне своите права на Лотарингија, а кралот на Бургундија, кого неговите вазали во суштина го лишиле од власта, не може да го отреси царевото старателство. Настојувањето на германските кралеви за војна, а понекогаш е верска експанзија се чувствува на сите граници, а на рака и иди стопанскиот успон на земјата. Веќе во време на Отон I Германија учествува во меѓународната трговија, што допринесува да процветат нејзините градови Келн, Магдебурги Регенсбург. Ипак, уште секогаш главна стопанска дејност земјоделството, кое во XI век во таа слабо населен земја ќе обфати големи пространства.⁸⁰

Отон II (973-983), син и наследник на Отон I, настојува да ја освои јужна Италија и ги занемарува источните граници. Притиснат од побунетите Словени (Склавини, Р.И.),⁸¹ го напушта десниот брег на Лаба (983). Од друга страна, успешно ја сочувал Лотарингија, и покрај нападот на Лотар, францускиот Королинг, на Ахен. Неговиот син Отон III (983-1002) стварно стапува на престол тек 996. Под влијание на својата мајка Теофана и учителот Херберт од Оријак,⁸² кој подоцна ќе го постави за папа под името Силвестер II, ќе настојува да воспостави наследство на Рим и Карло Велики во царството кое би ги обфатило сите западни христијански краишта, а и новокрстените земји во средна Европа. Поради тоа ги занемарува германските интереси. На маџарскиот војвода Стефан му доделува кралска круна (1000) и ја признава самосталноста на полската и маџарската црква, кои оттогаш директно ќе бидат зависни од Светата столица. Од исти разлози повеќе сака да борави во Рим отколку во Германија, потврдувајќи ја така желбата на царството да се поистовети со христијанството.⁸³ По неговата прерана смрт, бидејќи зад себе не оставил потомство, го наследил баварскиот војвода под името Хенрих II (1002-1024). Ма е исто така огнен христијанин и исто така уверен во својата улога како неговиот претходник, ипак мора да ги ограничи своите амбиции. Во Италија за крал се крунисал Ардуин Иврејски (1002), водач на тамошното благородништво, а во Полска Болеслав Велики својата земја ја проширил се до Лаба и го основа кралството Полска (1025). Иако приморан да се бори на два фронта, Хенрих ипак поново ја освојува Италија и во Рим се крунисал за цар (1014), припремајќи го во меѓувреме и присоединувањето на Бургундија.

⁷⁹ Не погерманичување, туку само покатоличување. Никогаш немало германски народ, ниту таков денес постои. Токму затоа тие со своите повеќерасни јазици не се разбираат, како спротивност на тн.Словени со јазик на белата раса.Кога германската школа тврди,овие биле повеќе народи,тоа важи за тн.Германи.Тн.Словени се разединале со откажување на тн.старословенски,а Германите се обединале во 19в.

⁸⁰ Во старата и новата ера ненаселениот континент се населувал со луѓе од и преку Балканот, а од XI век се бегало од исламот.Тоа продолжило и од Балканот,од 14 век,масовно по 15 век.А и денес се бега...

⁸¹ Македонските=православните Склавини се бореле против римското покатоличување од Франките...

⁸² Не Теофане,туку Теофана=Теофан а=македонски женски род,што важи и за Оријак=ори јак: ори јак.

⁸³ Тн.Германи биле само католички народ, никогаш етнички народ. Етничко=едносно била белата раса.

Франковска династија. Хенрихов роднина Конрад II (1024-1039), основач на франковската династија или салијска династија, да би се крунисал за цар, мора претходно да загуши уште едно востание (1027). Од Полјаците ги превзема војните марки околу Лаба и Одра и ја припојува Бургундија на царството, чии граници така допираат до Сона и Рона (1032). За разлика од Лотарингија, Бургундија не е вклучена во Германија, веќе со неа како и Италија е врзана персонална унија. Владетелот, меѓутоа, ни во еден од нив нема многу моќ, оти великашите во нив ги узурпирале кралските прерогативи. Напуштајќи ја политиката на своите претходници и снова за вазално христијанско царство, тој се враќа на идејата на Отон I за експанзија на германската моќ. Према црквата постапува грубо и непријателски и настојува да го придобие благородништвото со тоа што ќе го подржи развојот кој води наследност на ланата. Неговиот син Хенрих III (1039-1056), наспроти тоа, сака сам да доделува војводства по своја воља, што предизвикува тешкотии во Лотарингија и во Баварска. Тој не е во состојба да се спротистави на надирањето на Норманите во јужна Италија. Неговиот син и наследник Хенрих IV (1056-1106) во желба да се одупре на притисокот на благородништвото, настојува да создаде кралски посед во Саксонија и одбија војводството да премине на синот но починатиот војвода (1073). На тој посед се подигнуваат кралски замоци, наводно заради одбрана на земјата од Словените (Склавините, Р.И.), а всушност да би владеел над нив. Побуната која тој постапок го предизвикал е загушена тек уз обекавањето дека тие градови ќе бидат разрушени (1074). И покрај сите пробања да го поништи тоа востание, германските кралеви не ќе можат, како нпр. француски, да се ослони на еден релативно единствен посед, туку ќе мораат да сметаат исклучиво на наследните земји, кои мошне се раштркани и кои не е лесно ни да се искористат нити бранат. Од друга страна, благородништвото ќе го искористи судирот измеѓу Хенрих IV и папата Гргура VII околу инвеститурата и избере новиот крак Рудолф Швабски (1077). Меѓутоа, Хенрих IV ќе го победи својот сопарник (1080), ќе го завземе Рим и таму антипапата, кого тој го спротиставил на Гргура VII, ќе го круниса за цар (март 1084). Е приморан да се повлече пред навалата на норманскиот кнез Роберт Гвискард, тој го напушта Рим (мај 1084). Сукобот измеѓу царот и папата, кога го подржува грофицата Матилда, господарка на Тоскана и сливот на реката По, и баварскиот војвода Велфи постанува уште позамршен след востанието на градовите на северна Италија, кои ја образуваат Ломбардиската лига (1093) против бискупот преставени од страна на царот и след побуната на Хенриховиот син Конрад (1093). Тие немири одат во прилог на развојот на феудализмот во Германија, како што се гледа по воведувањето на 'божјиот мир', кој е знак на опаѓање на централната власт. Хенрих V (1106-1125), бидејќи и самиот се дигнал против таткото (1104), ја продолжил борбата против папата и благородништвото ама со Вормскиот конкордат (1122) е принуден во иднина бискупите да ги смета за обични вазали со ограничени обврски, а не повеќе за извршители на кралската власт.

Свето Царство од 1125. до 1250. и Хоенштауфовци (1138- 1250). По смртта на Хенрих V великашите ја докажуваат својата независност со тоа што за цар место неговиот нечак Фридрих Хоенштауфовца го бираат неговиот противник, саксонски војвода Лотар (1125-1137). Тоа настојување да се одржи изборното кралство и на тој начин да се ограничи кралската моќ поново се исполува при прилика на избор на Конрад III Хоенштауфовца (1138-1152), чиј противкандидат е Хенрих Охоли, војвода баварски и саксонски, најмоќен човек во Германија. Царската власт уште повеќе ослабела за време на овие двајца владетели. Синовецот на Конрад III Фридрих I Барбароса (1152-1190) проба неа да и го поврати стариот сјај на уштрб на германските великаши и осамостоените италијански градови. Покрај тоа, тој насекаде настојува да ја потчини црквата. Бидејќи успешно воспоставува ред во Германија, бара од италијанските комуни да се одречат од оние повластици кои тој ги смрта бесправно стечени (1155) и ги напаѓа оние кои се опираат. Победата му овозможува на соборот во Ронкалската долина (1158) поново да го зачврсти правецот на својата политика. Бидејќи го разрушил Милано, кој поново се побунил (1162), тој поставува во градовите кои не му изгледаат доволни одани службеници звани подестати да ја надгледуваат работата на избраните градски службеници, магистрати. Новото востание, поттикнато од папата Александар III, кој доведува до поновното образување на Ломбардиска лига, е обележен со изградување на неговата тврдина Александрија (1168) и победата на востанието на Лењана (1176). Фридрих е приморан да го признае папата Александар III со мирот во Венеција (1177) и градска автономија со мирот во Конста-

нца (1183). Тој ипак потајно се надева дека ќе може да го повлече тој остапок заблагодарувајќи женидбата на неговиот син (идниот Хенрих VI) со наследницата на Сицилијанското кралство, оти така ќе има подобар увид во активноста на папата и градовите, сега загрозени и на север и на југ на Италија. Во Германија Барбароса е приморан на благородништвото да му ја признае наследноста на војводската титула и обврска дека владетелот по конфискацијата на некое лено одма ќе воведи во поседот друг владетел, со што е ограничено неговото настојување да го прошири кралскиот посед. Ни неговиот заповеднички карактер не е во состојба да го заустави развојот започнат уште под неговите претходници. На неговиот син Хенрих VI (1190-1197) не му одело за рака царската титула да ја направи наследна во хоенштауфовската династија. Наспроти тоа, во настојување својата врховна власт да ја прошири вон Германија, успеал на англискиот крал Ричард Лавово Срце да го принуди на вазалски односи (1193). По смртта на Хенрих VI неговиот брат Филип Швапски и Велф Отон од Брауншвајг се отимаат за германскиот престол. Папата Инокентије III ја користи приликата да го издвои од царството кралството Сицилија, во која под неговата врховна власт и старателство владее младиот син Хенрих VI Фридрих, додека Италија постанува поново независна. По Филиповото убиство (1208) Отон IV најпосле се крунисал и за цар и за своја сметка ја продолжува политиката на Хоенштауфовците. Тоа го наведува папата да му се спротистави Фридрих, кој пред тоа од внимание го навел да се одречи од сицилијанскиот престол во корист на помладиот син Хенрих. Кога е избран за германски крал (1211), Фридрих II се користи со поразот на Отон IV, кога Филип Август го победил кај Бувина (1214), и најпосле ја прима царската круна во Рим (1220). Бидејќи Инокентије III повеќе не е папа од 1216, Фридрих, кој никогаш искрено не се одрекол од Италија, проба поново да ја потчини својата управа. Тоа настојување не одговара само на традицијата на Светото Римско Царство, туку прво и пред се витална потреба да се спојат териториите Германија и Сицилија. Се до својата смрт (1250) тој ќе се бори и против папите и против италијанските градови. Кога папата 1250. му ја одзел царската титула, тој во Германија мора да се бори против два изаstopна претендента на кралскиот престол: Хенрих Распеа (1246-1247) и Вилијам Холандски (1247-1256). Конрад IV, кого уште 1237. неговиот татко Фридрих II го наметнал за германски крал, оди во Италија, каде ќе погине 1254, оставајќи му го италијанскиот престол на својот полубрат Манфред (види понатаму).

‘Велики интересегнум’ (1256-1273). Додека последните Хауштауфовци во Сицилијанското кралство се одржуваат до 1268, во Германија настапува велики интересегнум (1256-1273), кога изборниците никако не можеле да изберат кандидат кој би се наметнал на цела земја. Тоа уште повеќе ја погоршува нејзината расцепканост. Тој интересегнум се завршува со доаѓањето на престолот Рудолф Хабсбуршки, кого го избрало тело во кое одлучувале поедини повластени кнезови; со тоа се исполнило настојувањето кон ограничено изборно право. Сите тие политички тешкотии ипак не ја ометуваат германската експанзија на Исток. Бранденбуршките маркграфови го довршиле погерманичувањето⁸⁴ измеѓу Лаба и Одра, а на брегот на Балтикот калуѓерскиот витешки редови на тевтонците (основани 1198) и мачоносци (основани 1202), кои се соединуваат 1237. и борат против непокрстените Словени настанени во Прусија,⁸⁵ основајќи ја таа тврдина и градовите (Кенигсберг 1255).⁸⁶ Тоа освојување е пратено и со населување на германско (покатоличено склавинско, Р.И.) селско население во тие краишта, како и во Чешка, каде кралевите од династијата Пшемисловиќ ги повикуваат Германците (покатоличените Склавини, Р.И.) да се населат нудејќи им имоти на околните планини. Започнатата урбанизација се продолжува и градовите во желба да се ослободат се повеќе се користат судирите измеѓу владеечкото благородништво. Хамбург и новите пристаништа подигнати на Балтикот нагло се развиваат на уштрб данската трговија и ја земаат робната размена измеѓу Балтичко Море и Атлантикот. Трговците на тие градови се здружуваат во ханзи, кои пополека израстуваат во здружени градови. Оттаму ќе се развие ханзеатска лига, која во XIV век суверено ќе владеат со трговијата во северна Европа. Истовремено на југ на Германија и Рајнска област се користи отворувањето на патот преку превојот Св. Готхард (1237) кој обезбедува брз сообраќај измеѓу Италија и Фландрија и преставува конкуренција на Шам-

⁸⁴ Погерманичување е непознато, туку покатоличување на православните и повеќебожните Склавини.

⁸⁵ Тевтонци=Теутонци, според Теута, со потекло од Балканот; Прусија=п Русија; Словени=Склавини...

⁸⁶ Пекинг=пе (град) кинг (владетел): кинг=кениг;Берг=брег, бреговито=планините,брег=бриг=Бригија.

пањи. Такво економско процветување престапува спротивност на политичката криза на Германија.

Папство.

Борба за инвеститура. Потекло на судирите. Потеклото на судирите измеѓу Светото Римско Царство на Германската Народност и Светата столица лежи во тоа што царевите имале обичај бискупите да ги сметаат за свои чиновници и да му поверуваат и административни работи кои не можеле да им се поверат на световните благородници, склони повереното им подрачје да го претворат во наследно лено.⁸⁷ Во првата половина на XI век меѓутоа, папството уште не е доволно јако да се одупре на тој обичај. Неговиот углед паднал во X век кога потполно под власта на римското благородништво и кога Отон I и неговите наследници биле господари на Рим и можеле да одредуваат кој ќе биде папа.⁸⁸ Смртта на Отон III (1002) и неговиот пријател папата Сивестер II (999-1003), како и привремено отсуство на царската власт во Италија го прават папската власт поново да постанува зависно од римското благородништво.⁸⁹ На папските избори 1046. царот Хенрих III ги отфрла сите тројца кандидати и го поставува за папа Клемент II (1046-1047), по него Дамаса II (1048), Лав IX (1049-1054) и Виктор II (1055-1057). Тие германски папи, наметнати од страна на царот длабоко одани на христијанството, по вредност далеку ги надмашуваат своите претходници.⁹⁰ Тие сакаат да ја преобратат црквата под влијание на калуѓерските редови и свештениците, ма на кој степен на хиерархија, да го принудат на примерен живот.⁹¹ Таа црквена реформа, која Хенрих III благонаклоно помогнал, ќе биде узрок на судир измеѓу папата и неговиот син Хенрих IV. Поборниците на реформите, наиме, сакаат да го исклучат секое влијание на световњациите на изборот на свештени лица, нарочито бискупи и папи, и осудуваат како симонија секое обекавање на некоја привилегија на свештеното лице. Користејќи го малолетството на Хенрих IV, папата Стефан IX (1057-1058) и Никола II (1059-1061) одат уште понатаму во желба за независност. Правото на избор на папата ќе биде исклучиво работа на конклава составена од кардинали (1059) и така ќе се избегне секое влијание на било кој моќен благородник, било на самиот цар.⁹² Александар II (1061-1073), а поготово Гргур VII (1073-1085), ќе настојува и бискупските избори да ги ослободи од световното влијание. Тоа е политика која пред се ги има во вид царевите, оти останатие владетели, кои не се така моќни, под себе имаат само по неколку бискупи и не ги користат често бискупите за обавување на административни работи. Тој судир измеѓу Светото Царство и Светата Столица ги наведува двете страни идеолошки да ги оправдат своите ставови. Царските приврзаници се враќаат на цезаро-папистичката доктрина на Константин и Отон III тврдејќи дека царот има за задача да управува со духовниот живот на своите поданици, додека приврзаниците на папата се определуваат за теократските начела, по кои папите се божји претставници на земјата, па према тоа се изнад сите овоземски владетели и може да ги свргнат од престолот ако не се покорат на црквата.⁹³ Тие начела, меѓутоа, тек во почетокот на XIII век дефинитивно ќе го примени папата Инокентије III.⁹⁴ И така судирот кој тргнал од еден конкретен правен чинител (слобода на изборите на свештените лица) израснал во судир на двете доктрини, од кои секој сака да го обфати цел свет, односно христијанскиот свет, оти царевите се приврзаници (кои во Италија во XIII век се викале гибелини)⁹⁵ исто така христијани како и гвелфи, кои се борат на папината страна. Ама, тие сметаат дека црквата не може да се одвои од државата⁹⁶ и да е носител на световната власт е најпо-

⁸⁷ Доказ, дека царевите биле врз патријарсите и папите, кои биле бискупи=вискипи=ви скупии=с=куп-и...

⁸⁸ Царевите отсекогаш назначувале патријарси и папи. Па следи Католичката црква не биле канонски.

⁸⁹ Никогаш Католичката црква не била канонска. Канонска е само Руската, која е на Охрид и Цариград.

⁹⁰ Царот се грижел за црквата, а црковните достојности за богатство. А ова на Исток го спречувал царот.

⁹¹ Па до денес католичките свештеници не водат примерен живот, а само тој може да биде и е канонски.

⁹² До конклава=кон клава, склава, која е за намесник, во Католичката црква папите не биле канонски.

⁹³ Ова никогаш не било прифатено, што се чита и во оваа историја, царевите поставале и менувале папи.

⁹⁴ Папите до XIII век биле самоволници, тие се бореле за моќ, дури таа требала да биде поголема и од на царот, тие да бидат и како царот. Тој разрешувал војни, општествени...производствени дејствија. Токму тие немаат врска со црквата, чија дејност е само верска. Па царот во својата држава бил и за верата.

⁹⁵ Гибелини=губелини=губел ин-и. Тој се губел, погубувал=гинел како приврзаник за она што тој бил.

⁹⁶ Ако црквата не може да се одвои од државата, со државата управува царот, тој е врз папата и црквата. Па од Ларусовата историја токму тоа се гледа, како и дека папите сакале да бидат цареви, политичари...

викан да ја штити и неа да и служи, па према тоа и да управува со неа. Бидејќи ни една странка не е ни победничка ни победена, борбата за инвеститура се завршува со споразум во Вормс (1122). Тој конкордат, меѓутоа, обележува всушност само едно затишје воекот столетниот судир, кој поново ќе се распламни во XIII век во вид на судир измеѓу црковната и световна власт

Мада папството не успеало потполно да го оствари настојувањето на Гргур VII, оти царот со инвеститурата го задржува правото на увид на изборот, црквата ипак е многу понезависна, нарочито во Германија и ослободена од царовото старателство. Ама папството, меѓутоа, и ослабело во тој судир, оти повеќе не го подржува Тоскана, која се распаднала по смртта на грофицата Матилда (1115), а доаѓа и во судир со Норманите оти Хонориј II (1124-1130) не сака тие да ја обединат јужна Италија. Римските патриции ја искористуваат таа несигурна ситуација против Инокентиј II (1130-1143) да истакнат антипапа Анаклета⁹⁷ II (1130-1138), пробајќи поново да воспостави контрола над Светата столица. Сите тие немири одат во прилог на образување на Римски комуни, на чие чело се најдува верскиот реформатор Арнолд од Бреша (1143). Во борбата против комуните погинал Луције II (1144-1154). Неговите наследници Евгениј III (1145-1153) и Анастасиј IV (1153-1154) залудно го повикуваат царството во помош. Најпосле, интервенцијата на Фридрих I (1155) доведува до погубување на Арнолда од Бреша, ама и до нов судир измеѓу царот и папата Хадријан IV (1154-1159), кого Фридрих го поставил Рим. Додека папата тврди дека Светата столица царот го обдарила со царство, Барбароса тврди дека своето царство му го должи едино на Богот.⁹⁸ (А денес руски имиња, Р.И.)

Судир на црковната и световната власт (1152-1250). Почеток на судирот. Двоструките папски избори 1159. даваат прилика Фридрих Барбароса практично да ја примени својата доктрина за цезаропапизмот, која ја воздигнува неговиот канцелар Рајналд од Дазала, подржувајќи го Виктор IV против Александар III (1159-1181). Александар III одговорил со тоа што фрла анатема⁹⁹ на царот и како и Хадријан IV покушува поново да ја оживее Ломбардиската лига, која некогаш Урбан II му се спротиставил на Хенрих IV. Иако папите се здружиле со градовете северно во Италија, тамошните комуни сакаат да ја сочуваат независноста која ја оградил царот на собранието во Ронкалската долина (1158). Меѓутоа, Фридрих, кој го подржил расцепот во црквата со тоа што ги именувал и наследниците на Виктор III, победила во Лењан новата Ломбардиска лига и ги приморала да потпишат мир во Венеција (1177), со кој Александар III го признава за папа. Меѓутоа, гледајќи дека папата ги подржува слободните градови на северна Италија, Римјаните покушале да и самите да им дадат слобода. Новата комуна со својот притисок го нагони Луција III (1181-1185) и Урбан III (1185-1187) во прогонство, додека папата Клемент III е принуден да ја признае (1187-1191). За тоа време на Фридрих I му поаѓа за рака да го поврати својот престиж во Италија и, да би ги врзал рацете на папата, го жени својот син, доцниот Хенрих VI, со Констанца, наследница на Сицилијанското кралство. Ослабувањето на Светата столица се продолжува уште и под папата Целестина III (1191-1198), ама под Инокентије III (1198-1216) тоа ќе се преокрени.¹⁰⁰

⁹⁷ Анаклета=а на клета=клет-а, тој да биде клет, значи противник=анти=а и ти: а=а, н=на, ти=ти, против.

⁹⁸ Папите многу нешта тврдат, што е без основа. Богот, еднбожци биле само Црците, не дели царства.

⁹⁹ Се кажа: "фрла анатема"=а на тема, тема=област која се управува од теме на човек, следат Темени...

¹⁰⁰ На претходната страна 318 е поставен "Хронолошки преглед на главните настани во судир околу инвеститурата (1075-1122)", во кого стои: "...Март: Гргур VII созива собор на кој се осудени свештениците кои платиле за свое место, како и оние кои не го почитуваат заветот на чедноста; 1075: Гргур VII го осудува секое световно мешање во изборите на бискупите и опатите. Хенрих IV не ја почитува таа забрана. Гргур VII го издава 'dictatus papae', по кого папата е знад царот; 24. јануари 1076: Собор во Вормс. Германските бискупи, на повик на Хенрих IV, се состануваат во Вормс и ја одрекуваат послушноста на Гргур VII; Фебруари 1076: анатемисање и свргнување на Хенрих IV од страна на папата Гргур VII. Тоа е прв случај папата да го свргнува царот. Дотогаш било обратно: и сам Хенрих IV бил повикан да пресуди во спорот измеѓу папата Александар III и антипапа Хонориј, кандидат на римските благородници...Март 1084: Хенрих IV го завзема Рим: Клемент III се крунисува за папа а Хенрих IV за цар; Мај 1084: опсада на тврдината Сант Анџело, во која бил Гргур VII. Го ослободуваат Норманите на Роберт Гискард, кај кого папата најдува уточиште; 25. мај 1085: Гргур VII умира на норманска територија; 1085-1088: криза на папството под норманска контрола; 1088-1099: владеење на папата Урбан II. Неговиот легат, Гебхард од Констанца го одвратува германското свештенство од Хенрих IV и Клемент III. Повикување во прва крстосна војна. Светата столица себе си осигурува нов сјај (1095)...23. септември 1122: конкордат во Во-

Време на Инокентије III. Новиот папа, кој уште е млад (има само 27 години) и е мошне учен (студирал право и теологија во Болоња и Париз, ќе покуша да ја искористи неслогата во царството по смртта на Хенрих VI и авторитетот на своите големи претходници на XI и XII век и да ја наметне теократијата. Тој поново ја превзема власта во Рим, која дотогаш бил по двогубна управа на царскиот застапник префекти, и сенатори, преставници на Комуните. На Инокентије му поаѓа за рака да се наметне за сизесрен на перфектот, на кого му доделува ле-но во името на црквата, додека на сенаторот му положува заклетва со тоа што комуната ќе има независни финансии, војска и надворешна политика се до 1205, кога ќе го освои статутот по кого папата е овластен да бира сенатори.¹⁰¹ Бидејќи така ја ојачал својата власт во Рим, Инокентиј III настојува да ја ојача и во останатото христијанство. Наместо својот штитеник младиот Фридрих Сицилијански (1198-1208), управува со неговото кралство, а присилува мно-гу градови (Монпелје, Шатор), па и држави (Арагон, Бугарија, Јерусалим, а подоцна и Англи-ја) да го признаат за сизерен. Од друга страна, да не би дозволил царството да постане насле-дно, тој го подржува Отон IV Брауншвајг. Меѓутоа, одма бидејќи го крунисал (1209), Отон IV тргнува да го завземе кралството Сицилија; папата тогаш го исклучува од црквата и против него истакнува како кандидат за германскиот кралски престол тогашниот владетел на Сици-лија Фридрих Хоенштауфовски. Со тоа што ја поставил Франција под индердикт (црквено проклетство) со кое е забранил вршење на било која служба божја на цела нејзина терито-рија, Инокентиј III го присилува (1202) Филип Август да ја протера својата жена Агнеса Ме-ранска, со која се оженил бидејќи претходно јавно се одрекол од данската принцеза Ингеберг. Со индердиктот се служи и против Јована Без Земја, кој не сака да го прифати наименување-то на Стефана Лангдона за надбискуп кантербериски (1208). Кога ни тоа не помогнало, тој го свргнува од престолот Јована Без Земја и го испратува францускиот крал да ја завземе Ан-глија (јануари 1213). Тогаш Јован Без Земја се определува за вазалство на Светата столица (мај 1213), и тоа одма му ја донесува папината подршка против побунетите Англичани.

Така папата успеал да ја осигура својата превласт над моќните западни владетели кои сака да ги обедини во борба против неверниците. Бидејќи не му оди за рака да ги помири кра-левите на Франција и Англија и да наговори да тргнат во четврта крсташка војна, тој самиот го организира тој потфат, кој подоцна, кога крстоносниците место на Јерусалим тргнат на Ца-риград, ги осудува (1204). Истовремено со петата крстоносна војна Инокентиј III проповеда и војна против албижанските јереси, на чии учесници им ја обекува истата 'повластица на крст-от' и во тек на кој не оклева да го лиши од титулата и имотот грофот од Тулуз (1208). Од др-уга страна, папата ја учврстува својата моќ над самата црква. Над неа владее со помош на кар-диналите, кои често ги собира, ама го напушта обичајот на своите претходници да бар еден-пат годишно да го свика соборот на римските свештеници и да се советува со свештениците и бискупите од тие области, како и со тренутно во Рим присутните страни свештеници. Вместо тоа тој и понатаму ја негува традицијата на екуменските (васеленските) собори кои се обно-вени во XII век.¹⁰² Каликс II се послужил така со првиот васаленски собор во Латеран да го потврди Вормскиот конкордат (1123).¹⁰³ Другиот латерански собор (1139) бил свикан под

рмс: Хенрих V се одрекува на правата на свештеничката инвеститура со помош на бискупската палица и прстен и го задржува правото на световна инвеститура со помош на жезло и меч". Значи, неканонски-от католицизам станува световно зло, кое со жезло и меч во сојуз на исламот го уништи православието, а тоа до денес е христијанско, во спротивно на католицизмот реформистичко, астрономско и дарвини-стричко, во главно плачкашко и насилничко. Католицизмот е виновен што во Европа, Мала Азија...по-веќе не се говори јазикот на Белците, тн. словенски, туку повеќерасни на: Белци, Црнци и Монголи, зло.

¹⁰¹ Папите болни за власт не сакале да се бават со вера, туку со политика на државата, која била царска.

¹⁰² До XII век немало васеленски собор, а од 750. година со тн. Костантинова даровница се говори за при-мат пред православието, кое било преставено од две цркви: царска Цариград и народна Охридска архи-епископија. Втората како Павлова Македонска Црква и Јустинијана Прима имала примат се до 1767 год.

¹⁰³ Римскиот папа Никола I (858- 867), пренесувајќи го официјалниот став на Римокатоличката црква во поглед на приматот на христијанските цркви во Источната и во Западната екумена, уште во далечната 859 година изјавил: "Римската курија за вистински цркви ги смета оние што беа основани од апостоли, како што се- македонската, римската, антиохиската и александриската црква". Македонската православ-на црква, во лицето на Охридската архиепископија, е првата и најстара, формирана од апостол Павле во првиот век на христијанската вера. А се заклучува, тн. Константиновата даровница била фалсификат.

Инокентиј II да се ликвидираат последиците од Анаклетовата шизма, а трет, под Александар III (1179), да го потврди мирот склучен во Венеција. Тие три први латерански екуменски собори ги собирале воглавно само западните прелати; меѓутоа, на четвртиот (1216) ќе бидат преставени и источните латински држави во средна Европа,¹⁰⁴ што ќе се зголеми престижот на Инокентиј III, кој и на тој собор ќе ги осуди албижинскиот ерес. Тој исто така ќе организира крсташка војна и ќе прогласи четиригодишен мир меѓу сите христијани, ама не ќе му појде за рака да присака разни цркви на Рим да му плаќаат редовни доприноси (в. О. Е. Л. I том, страна 523-528).

Слабење на моќта на царството и црквата. Папската власт, која никогаш не била така јака, знатно ќе ослаби под Хонориј III (1216-1227). Неговиот наследник Гргур IX (1227-1241) ќе покуша да ја обнови политиката на својот роднина Инокентиј III и ќе го изопшти од црквата Фридрих II затоа што овој оклева да влезе во крсташка војна, а потоа, чим овој тргне на Светата земја, ќе им ги завземе неговите имоти (1229).¹⁰⁵ Со мирот во Сан Ѓерман, меѓутоа, склучен по Фридриховото повратување, папата е приморан да го признае за владетел на Светото Римско Царство вклучувајќи го тука и Кралството на Сицилија. Во желба својата царска власт да ја утврди по цела Италија, а со тоа директно загрози папската превласт, Фридрих II кај Кортенуово ќе ги победи до нозе папските сојузници од Ломбардиската лига (1237), и нападни и Гргур IX, кој пред смртта поново (21. август 1241), го исклучува од црквата.¹⁰⁶ Папскиот престол така останал практично испразнет се до изборот на Инокентиј IV (25. јуни 1243), па царската власт се проширува во цела Италија. Новиот папа се повлекува во Лион, и тука свикува екуменски собор (јули 1245), кој го свргнува Фридрих II од царскиот престол. Фридрих умира 1250. На неговиот вонбрачен син Манфред му поаѓа за рака, упркос на сите настојувања на Александар IV (1254-1261), поново да воспостави Сицилијанско кралство, па Урбан IV (1261-1264) го повикува во помош Карло Анжујски, кој кај Беневента 1266. го грабнува од Манфред сицилијанскиот престол, а кај Таљакоца го победува синот на Конрад IV, Конрадина, последниот Хоенштауфвец, кој е погубен по негова наредба (1268). Бидејќи однемо победа во борба против царството, папството ја преживува по смртта на Клемент IV (1265-1268) озбилната криза; на кардиналите тек 1271. му доаѓа за рака да му избере наследник“.

БЕЛЦИТЕ ПОВЛЕЧЕНИ ВО СРЕДОЗЕМНИОТ БАЗЕН

Белците во леденото доба се повлекле јужно од 35-паралела, јужно од островот Крит. Источниот Средеземен Базен не бил море. Ова се потврдува со јагулата. Ако во него би имало морска вода, јагулата немаше со милиони години да пропатува во Саргашко Море, за таму да се мрести. Како потврда дека имало потопи доказ е тунот. Бидејќи пред потопите немало Англиски Канал, тој до денес не се сели низ него, туку по стариот правец на движење пред потопите, заобилниот и подолг правец. Белците ја имале првобитната крвна група 0. Следи тие таму да бидат ловци и рибари. Потоа тие одгледувале домашни животни. Такво било говедото, кое станало бригиско и египетско. Бригиското имало понатамошен развиток, порадишто тоа денес се разликува од египетското. Концетрацијата на домашни животни (говедо, свиња ...) се зголемила и настапила инфекција од чумата на говедото и грипот на свињара. Тие кај Белците предизвикале мала сипаница и грип. Следи да настани крвна група А. Бидејќи крвната група А настанала од инфекции од животни, Белците со крвната група А се вегетеријанци, но не месојадци. Кога Белците дошле кај Монголите, каде го однеле и коњот, кој станал и монголски, а Индијанците до 15...век н.е. не го познавале коњот, кај Монголите настанала крвната група В. Крвната група АВ била од новата ера и тоа од со меѓурасово мешање.

Пак, кога Белците се преселиле во Америка, преку 90% Индијанци изумреле од мала сипаница и грип. Ова било поради тоа што Индијанците како Монголи немале домашни жи-

¹⁰⁴ Од 750. година тн.Константинова даровница не можела да се наметне во IX, X, XI, XII, XIII... век. За тоа било неопходно, дури во 1767. година по налог на Рим и Виена султанот да ја укине Охридската архиепископија, нејзините цркви да потпаднаат под Цариградската патријаршија.Таа ја признавал султано-виот двор, и само таа е подмогната, и тоа само со една цел да се прекине врската со руската држава, која имала желба да се прошири на Балканот со Мала Азија.Руската црква била Охридска и Цариградска.

¹⁰⁵ Католичката црква и папите биле антихристијански.Во христијанството сеучи да не се војува,кради...

¹⁰⁶ Католичката црква со папите не шират мир и благосостојба кај христијаните, туку војни и страдања.

вотни, туку тие со крвната група 0 биле само ловци и рибари. Со тоа што домашните животни на континентот Европа, вон Балканот, биле само балкански, со потекло од Средоземниот Базен, каде била создадена крвната група А, и Континенталците како Индијанците би морале да ја имаат само првобитната крвна група 0. Исто така, и Континенталците како и Индијанците преку 90% би морале да изумрат. Бидејќи тоа не се случило, Континенталците се населиле на Континентот само преку и од Балканот, по долината Вардар-Морава-Дунав...Следи тие да бидат само едно: Балканци-Малоазијци. Секое друго тврдење е само фалсификат.

Најстар град бил Ерихон. Тој означувал темнозелена боја, на алги, што е истоветно со $x=g$ Еригон= a риг он, од рига, нанесува земја која е црна, што следи таа да се нарече Црна Река. Меѓутоа, и темнозелената боја е црна, што важи и за Црно Море, наспроти Бело и Сино Море. Исто така, Црна Река била опкружена со дрвја, кои го засенувале текот на реката. Таа била поврзана со Троја, која се најдувала во Бригија (Европа). За белата раса централно место бил островот Крит, со кого бил поврзан и терминот Европа. Така Херодот наведува дека Либија го добила името според името на жената Либија, додека Азија по Прометеевата жена. Ама нејзиното име го присвоиле Либијците кои тврделе дека Азија го добила името по Азија, синот на Котиј, а внук на Ман, а не на Прометеевата Азија. По неа се викало и Азиското племе во Сард. За Европа никој не знае дали таа била опкружена од сите страни со море, ни кој и го дал името и по кого. За Европа се претпоставува дека името земјата го добила по Европа од Тир, додека порано воопшто немала име, како и преостанатите земји. Очеvidно е дека жената дошла од Азија, ама не дошла на копно кое денес се вика Европа, туку само од Феникија на Крит, а од таму во Ликија. Произлегува, дека прво бил Европа островот Крит, кој се најдувал во Левантот. Левант без в леант, леанот, кој со вода бил налеан. Токму затоа врската на Троја=Атлантида би морало да се трага на тие простори, со најстар град Ерихон.

Се што се оди кон Исток, населбите се помлади и помлади. До каде стигнале Белците, таму има градежи (пирамиди...) и напредок. На јапонските и кинеските простори еден милениум пред Монголите стигнале Белците. Монголите стигнале од Источна Азија, откаде 13.000 г.п.н.е. се префрлиле во Северна Америка, а околу 8.000 г.п.н.е. стигнале во Јужна Америка. Нивната ДНК одговара на ДНК на Корејците. Напротив, Маите..., кои биле од исчезнаата флота, ја имале крвна група А. Таа била на Белци. Токму затоа неа Јапонците ја имаат 40%. Се ова може да се потврди и со тоа што Белците имале мноштво писма, што не било случај со темните. Следи во јужна, средна и источна Азија да има традиции и култура на Белците.

Се говори за поморски народи. Всушност, тие биле поморски наредби. Поимите биле венетски=тн.словенски поморски наредби: тек што било во тек, скеле, ден-ски и вес за на вес. До денес на македонски со поимот вес има изрека: "ти си вес на него" (сличен=поврзан). Ама и: Срдно "како најемници". Затоа тие биле средни=среднувачи=средувачи. Или серди од срди, среде, среди, сарди- са... или средец итн. Исто така, може да се објасни и: средно, лука која е неопходна за секое поморско место каде пристануваат итн. бродовите. Тие таму се поправат кога се скрс=скршат, за што тие мора да се трс=трсат, инаку тие по морето не можат да се возат=терат. Овие биле Пелест (Белест), наспроти Црниците кои од југ продирале во белата Северна Африка. Да не се изуми, дека белест е и за бела, а белата била војната. За пример се наведува и: Ла Мерица (Л Америка= a мерица). Токму ова е само изведба од Ламерица= $л$ америка= a мери ка= $тн$.словенски завршек за женски род. Мери се однесува за мери=мере=море. Се мисли дека Новиот континент Америка името го добил во 1507 година според морепловецот Америго Веспучи. Овој утврдил дека се работело за ново копно, а не Индија. Меѓутоа, има тврдење дека всушност една звезда која морепловците уште во древните времиња ја користеле за ориентирање кон запад, била нарекувана Ла Мерица и оттаму доаѓа името на континентот. Ама се заборава дека самото име Америго (a мери го) е со друга основа, тој да го мери морето. Затоа и неговото име е само пелазгиско. Дури Веспучи (вес пучи) или Везпучи (вез пучи). Ова говори вез на пучина. Исто така, вес=вез ($c=z$) е венетска (поморска) наредба, а до денес зборот пуч на далматински е пучина. Дури самиот поим пуч=побуна е венетски кога на пучина се бунтовале пучинците, итн. Следи поимот Ресен, до Ресени, врска со Ерихон=Еригон, кој бил средоземноморски,но и бригиски,ама и на бригиски Етрурци Расени. Тие тврделе дека тие имале Тројанско потекло, а Троја била во Бригија (Европа). На нивните простори живееле Венетите, а самиот поим Венеција произлегол од Венет. Бидејќи Етрурците го создале Рим, врската е јасна. Рим ја совладал Македонија, чија била Бригија.

БРИГИ=БРЗЈАЦИ

Франсоа Пуквил пишел: "...Пелазг се поврзува со македонската Пелагонија, дури поставува равенство меѓу термините Macedonian (Pelasgian) или Pelasgia (Macedonia)...". Ова "равенство меѓу термините Macedonian (Pelasgian) или Pelasgia (Macedonia)" го поставил Сотирофф. Значи, Македонија=Пелазгија=Пелагонија. Пелагонија била централно место на Бригија.

Херодот за Бригите пиши: Тие живееле во пошироката област околу Охридско Езеро, по горниот тек на реката Еригон (Црна Река), како и на просторите меѓу реките Аксиј (Вардар) и Стримон (Струма). Како Бриги биле Воденците...

Елијан (3 век н.е.) пиши, скоро илјада и пол години после падот на Троја, дека овој јазик припаѓал на илирските Бриги. Стефан Византиски ("Историја на кавкаските Албанци" I Oxford University, 1961, Лондон, превод Дорест). Тој во своето дело ја оспорува теоријата за локацијата на Троја во Италија и Шлимановата (подоцнежна) теорија за локацијата на Троја во Мала Азија. Во својот опис за уништување на Илиј и градењето на Рим, наведува: "Илиј е завземен на следниот начин: градот бил во земјата на Ахајците, во соседство на Пелопонез, западно од Македонија, во земјата Европа...Во тоа време младичот, еден од градските принцови, отишол во градот Солун, кој се наоѓал на исток од Македонија, во потрага по забава, а градското благородништво убаво го примило..." Прајс пиши за големиот допринос на Илирите во Тројанската војна и запоставениот историчар Мојсија Хоренски. Овој опишувајќи го Илиј рекол дека градот лежи во земјата на Ахајците, во соседство на Пелопонез и ЗАПАДНО од Солун и од Македонија, во земјата Европа. Овој драгоцен податок на Мојсија Хоренски го користел и Стефан Византиски, кој бил црковен поглавар.

Со тоа што овде се наведува 'градот бил во земјата на Ахајците, во соседство на Пелопонез', се потврдува, во VI век п.н.е. Пелопонез бил само Халкидики. Токму затоа денешниот Пелопонез Франките го нарекле Мореа. Името Мореа и Морејци останало за време на Османовото Царство. Со ова се потврдува, Пелопонез со Солун бил источно во Македонија, а западно од неа била Бригија=Европа.¹⁰⁷ Европа бил Балканскиот Полуостров до со XVI век, а без денешниот Мореа=Пелопонез: на Бело (Пел-о) Море.

Ламб пиши: "Тогаш митскиот рид Олимп во човечката фантазија бил сместен источно од Троја". Со новодот се објаснува, Троја била западно од Олимп. Хоренски рекол, Троја била "западно од Солун". Ова говори, западно од Олимп и "западно од Солун и Македонија, во земјата Европа". Значи, во Горна Македонија. Оваа била на Бригите=Брзјациите.

Љубомир Домазетовиќ (2002), "Античка Македонија", Белград, на македонски јазик, пиши: "Стефан Византиски ('Историја на кавкаските Албанци' I Oxford University, 1961, Лондон, превод Дорест, Р.И.) во своето дело ја оспорува теоријата за локацијата на Троја во Италија и Шлимановата (подоцнежна) теорија за локацијата на Троја во Мала Азија. Во својот опис за уништување на Илиј и градењето на Рим, наведува: 'Илиј е заземен на следниот начин: градот бил во земјата на Ахајците, во соседство на Пелопонез, западно од Македонија, во земјата Европа...Во тоа време младичот, еден од градските принцови, отишол во градот Солун, кој се наоѓал на исток од Македонија, во потрага по забава, а градското благородништво убаво го примило...'

Византиски јасно става до знаење дека Троја и Илиј не можат да бидат во Мала Азија или во Италија, ами западно од Македонија, во земјата Дарданија, која тој ја нарекува Европа според името на мајката на Миноја, сестрата на Кадмо, тетката на Дионис, која родословно потекнува од тројанската лоза и од кралот на Илирите Дардан. Тој, исто така, тврди дека Пелопонез не се наоѓа во тоа време во Грција, ами во соседството на Троја, западно од Маке-

¹⁰⁷ Троја била западно во Македонија (Европа) поради тоа што споредувајќи ги наводите на Стефан Византиски со оние на Херодот таа требало да биде само во Горна Македонија. Ова се потврдува со наводот на Елијан (3 век н.е.). Тој пиши, скоро илјада и пол години после падот на Троја, дека овој јазик припаѓал на илирските Бриги. Кога јазикот бил на илирските Бриги, Троја морала да биде само на просторите на Брзјациите од каде потекнале Бригите. Стефан од Византија запишал дека Бригите биле македонско племе што живееле во соседството на Илирите. Бидејќи Бригите биле македонско племе, Троја била во Македонија. Токму затоа Троја не можела да биде во Албанија, западно од Р.Македонија, нити Далмација. Според Гроте, Венетите биле ист народ со Илирите. Следи таа била во ПЕЛАГОНИЈА.

донија, во што не е осамен бидејќи на тоа укажуваат и родословните табели и митолошкиот материјал”.

Се наведе: “Пелопонез не се наоѓа во тоа време во Грција, ами во соседството на Троја, западно од Македонија”. Византиски истакна: Илиј, “градот бил во земјата на Ахајците, во соседство на Пелопонез, западно од Македонија, во земјата Европа”...“градот Солун”. Бидејќи Пелопонез бил полуостров, а митологијата била македонска, Олимпска и Пелистерска, споредувајќи ги сликите на Пелопонез и Халкидики, двата на југот имаат ист изглед со три крака. И Пелопонез и Халкидики се полуострови, а Пелопонез означува полуостров, а и двата имаат по три свои полуострови. Дека ова не бил единствен пример се следните докази: Полинезија (Полинес=поли нес), Индонезија (Индонес=индо нес), Микронезија (Микронес=микро нес) итн. Овде е битна да се одгонетни токму кој полуостров би можел да биде Пелопонез (=пело по нес): по е кратка форма од подолгата поли=полу. Ова се потврдува со тоа што тој како половина=полов=пол=по: полов=палов=халов=халв, халб=halb=half, п=х=ф, в=б. Бидејќи до денес е познато Бело Море, значи Пело Море, тогаш поимот Пелопонез се однесувал за македонскиот Халкидики, кој бил само белополуостров, а не Писистратовиот полуостров. Во време на Пизистрат било битно поморството, а со тоа пиратството. Токму за атинскиот тиранин биле битни просторите на Халкидики, и од него на југоисток во малоазиска Шлиманова Троја.

Ламб пиши: “Тогаш митскиот рид Олимп во човечката фантазија бил сместен источно од Троја”. Ова говори, Олимп бил источно од Троја, која била во Пелагонија. Токму источно од Троја било Пелагонско Езеро (Море), во кое имало јагула се до 1963 година, од кое преостанало Битолско Блато. Напротив, во Мала Азија никогаш немало јагула, ниту таму некогаш ќе ја има. Со неа имало метафорична сцена. Меѓутоа, источно од малоазиска Троја немало и нема море (езеро). Западно од Троја требало да има планина. А во Мала Азија има море. Во Пелагонија западно од Троја бил/е Пелистер. Се гледаат совпаѓања на исток море и запад планина. Пелистер бил митолошки, кој бил коњарски, а коњот бил Посејдон. Исто така, на него има мечка, а народ на мечка е Аркадија=аркада=аркада=раката, затоа што мечката убива со рака, таа ракува=рокува. Следи човекот да има аркада, која има изглед на рака, раце. Ова се потврдува и со зимскиот сон, кој до денес го презимуваат мечките на Пелистер, што никогаш не важело за на Пелопонез, каде немало и нема мечки. Исто така, Пелагонија до денес за јужниот Балкан е најговедарски. Тоа не било можно за Солунско, никако за Мала Азија, чии простори биле и се за смокви и маслински. Нивните климатски прилики не се за говедо. Бидејќи во Мала Азија нема голема равница, таму не можело да има десетгодишна војна. Таму реките течат паралелно и тие не се брзотечни, за тие да влечат коњи итн. Пелагонија како котлина е огромна равница, една река се влива во друга, а тие се и брзотечни, кои носат коњи итн. Ова може да се потврди со реката Курдерес=к ур дерес=дереш. Таа носеле се ко (к) ур, на ур=уриш=уриш=јуриш. Следи местото да било водолиско, Водолија=Видолија=Битолија, за горноречани водата оди, а за долноречани иди, о=и. Поради тоа имало многу драги, од драг=стап, а со стапови=прачки се правеле драгите. Затоа има река Драгор, кој нема врска со некакви Драговити во центарот на Брзјациите. Кога се говори за дерес=дерис=дериш, да се истакне, во Пелагонија постоел градот Дерион, кој бил одран, однесен, потопен. Поимот дере е клисира: дере=де ре, ре=ри, или ре + ка =река и ри + ка =рика. Кога водата течи (=т ечи) во својот т-ек, таа ечи, рика. Ваква била Црна Река=Рика. Бидејќи таа носела земја, таа ригала, и наригала. Следи таа во V век да се вика Еригон=е риг он, рига. Во VI век п.н.е. таа се викала Скамандер=а камен дер=дер-и, дери, до Дерион=дери он: дери=де ри, дере=де ре, ри=ре. Во неа се вливала Семоенс=Семенс=Шеменс=Шемниса=Шемница Троја се најдувала меѓу нив. На Пизистратовиот редакциски одбор главен ракопис со говедо и коњ му бил од Пелагонија, магаре од Египет се до Месопотамија, а во Мала Азија магаре немало до 480 г.п.н.е., и со островите од Јадранско Море. Тие почнале да се населуваат некаде од VI век п.н.е. Од десна страна на Скамандери се најдувала дупката Еге=е ге=геа=зеа=зема=земиа=земја, Змејова Дупка, во кого има два камени змеја...Таа се најдува меѓу селото Бабино и Доленци. На вториот ден Дуовден се одржувал панаѓур, се стапувало во бракови..., а Дуовден бил повеќебожен празник, кој бил внесен во еднобожеството. Во Земјова Дупка има вода, со која се мие девојката, за таа да стане плодна. Поради ова неа денес ја посетуваат и полнат вода. А сите нејзини традиции биле уништени со нашиот христијански православен социјализам.

Истоветноста на античките со етничките Македонци се гледа и во симболиката, со животни. Таа се среќава и во хиерогифите. Павле Солариќ (1779- 1821) пишел за "Хиероглифика словенска". Р.Македонија со неа е преполна. Меѓутоа, таа незгодно е наречена "Карпетска уметност". Таа всушност е писменост. Таков хиероглиф постои на Саат-кулата во Битола. Истиот се најдува и на други места во Старата чаршија. А на него има орел, кој бил владетелски, и змија. Орлите го претскажувале родувањето на Александар Македонски. Со Александар Македонски има монета, на чија глава била преставена змија. Мајката на Филип била Бригија, змијата била бригиска. Во Пела имало пештера со змии... Мајката на Александар од Молосија, а Молосите биле Бригијци, била змијарка. Како Бриги змијари биле Птолемејци, чија била и Клеопатра, последна египетска кралица. Таа како змијарка умрела од змија. Бриг=Брзјак бил Георги Кастриот што се гледа кај Марин Барлети, родување на змија.¹⁰⁸ Тој како Бриг=Брзјак бил преставен со рогови на прч. Тој бил наследник на Бригот Пир, според кого Нерон Молосија ја нарекол Епир. Пиров бил Аргос=a рогос, рог. Во Библијата Александар Македонски бил преставен како прч, а неговата баба била Бригика=Брзјакинка. И на Бригите во Пакистан прчот им е симбол. Викинзите на своите чамци имале симбол. Тој бил преставен со глава од лав, со отворена уста, која стои на змијино тело. На Венеција му бил симбол лав. Лавот кај Херодот се гледа во Повардарие и Мариово, кој бил скоро како домашно животно. Следи во Далмација симбол да е лавот со солунска глаголица и бригискиот прч на Истра со брзјачката кирилица. Во Македонија и Далмација имало Венети, а Venetia=Венеција со северна Италија биле Балканци. Пак, Викинзите биле Венети, чиј симбол биле роговите на бушата. За Велс, Русите се разбирале со Викинзите. Значи, само со тн.словенски јазик.

Токму во Македонија била пронајдена рака од богот Сабазиос, од локалитетот Едеса=Одеса=Водеса=Воден. На прстите од рељефот се преставени животни и објекти кои се во врска со боженскиот култ, 1- 2 век н.е., 1980. Врската била и со Александар Македонски, кој бил Зевс, преставен во вид на змија. Со Александар Македонски има монета, на чиј шлем на главата била преставена змија и други симболи. Следи во Бригија куќна животно да биде змијата, а денес поради променети прилики се говори смок, што е нормална појава: денес нема диви говеда, нема лавови и други животни кои биле најпозати македонски симболи.

"Сабазија често е поистоветуван со Дионис (в. ова име). Се приповедува да Зевс, во вид на змија, се соединува со Персефона и од таа врска е роден Сабазија...најчесто со шишарка во раката и нога на главата на овен. Нему му се припадени и Зевсови атрибути- орел и молња. Во сите делови на Римското Царство се најдени 'Сабазијеви раце', вотивни дарови или култни инструменти. Тоа се шака од бронза, со мали и домали згрчени прсти во гестот благосиљање (benedictio latina), украсени со низ симболи (змија, жаба, гуштер, желка, петел итн.)".

Се гледа разлика, овен во Воденско, но на запад бил јарец=јарец=арес=Арес. Следи Јован=јован, ј=и, Ost=Ист, наспроти прч=јарец; во Битола се вели але, Охрид аре: Побоже шчо/што праиш/правиш: шо/чо. Меѓутоа, змијата била симбол за плодност, а и кај Барлети. Во Битола, орелот во уста има змија. Таа да се има во уста, е за со неа да се владее; а орел во нозете да има змија, таа да се гази, тлачи, потчини. Змијата е за плодност. Змијата била битна и во Азија, до каде стигнале Бригите. Нивно наследство било на Будите, а Буда бил преставен со бригиските симболи, овде наведени. Змијата била и кај Астеките, само променета, пердувна. Исто така, змиј-а=змеј, земја, земно животно, но и ламја. Меѓутоа, црната змија е куќна змија и денес во Леринско. Во Леринско раскажувале старите за македонската минатост, не знаеле грчки, а кај нас Србите и србоманите се уништиле. Ова се потврдува и со наводот, што на Верковиќ во Србија не им се верувало, она што тој во Македонија собрал. Дури се велело, собраното на Верковиќ било фалсификат. Тој Верковиќ уште од 1850 година се движел низ Македонија, а од 1855 година и постојано се населил да живее во Серез, тој бил собирач на антики и др. Пак, Христодул Божиќов бил културен работник од Солунскиот круг и запишувач на приказните од Солунско за збирката на Верковиќ.

Бригите до каде стигнале, тие таму оставиле и свои докази. Денешната кинеска кратка јакна е само бригиска. Таква бил и гуслата, која постанала монголска, што важи и за зурлата.

¹⁰⁸ Јозеф фон Хамер пиши: "Како што Олимпија сонувала за змеот, како што во креветот на афричкиот Скипија се појавила змија, така на српската принцеза Војислава, Скендербегова мајка, сонувала дека родила голема змија, чија глава го голтало Турција, а опашката и удрила на Јадранско Море". Митологија

За ова да се потврди, се наведува и тоа, дека Монголите имале жичени инструмент, но никако дувачки. Ова може да се потврди и со наводот, што гуслата и зурлата ја немале Индијанците, кои биле Монголи. Тие како што од Белците го прифатиле коњот, кој до 4.000 г.п.н.е. не бил монголски, туку бригиски, тие не можеле од Европјаните по 15 век н.е. да ги превземат гуслата и зурлата, оти тие во 15 век н.е. ги немале. Токму ова се потврдува и со следниот доказ, дека свиралото кај Астеките не можело да биде европско по 15 век н.е., ниту монголско пред 13.000 г.п.н.е., кога Монголите преминале во Северна Америка и во Јужна Америка стигнале 8.000 г.п.н., туку само бригиско. Следи кај нив да има двоен бригиско дативно у, што се најдува на монголските простори, каде стигнале Бригите: Индија, Тибет...Кина...Јапонија. Па затоа на монголските простори се најдени докази од токарски јазик, кој бил тн.словенски. За ова е доказ и јазикот на Македонците, кои биле низ светот, во македонските колонии, а таква била и во Пакистан, чиј јазик бил бригиски. Исто така, и Мајите со македонско фонетско писмо и македонски слоговен јазик во Мексико дури во XIX век, што го променале Шпанците.

КЕЛТИ

Континентот не бил населен. Тој почнал да се населува во потрага во рудно богатство, воглавно за калај, кој бил неопходен за добивање на бронза. Такви биле Келтите, кои ги наведува Херодот. Се тоа може да се види во античките карти. Овде е важно да се види кои प्रदेशи на Европа биле населени. Шеклетон во "Човековата борба со морето", наведува две карти и патувањето на Питеј во непознатиот свет. Ги внесува Хекатиевата карта од околу 500. г.п.н.е. и на Ератостен од околу 300. г.п.н.е. Во нив северно од Дунав и Црно Море се забележува дека просторите не била населена. Питеј отпловил 325 година п.н.е. од Масалиа (денес Марсеј), поминал низ Бискајскиот Залив до Бретања и допловил до Британија. Според Страбо, "Питеј кажува, дека враќајќи се од (таинствениот) Туле, ја отпловил цела морска обала од Гадина до Танаиса (Дон)", а Дон се сметал за граница на Европа.

Од сликарството на вазните се гледа, дека на врвот од прамецот на бродовите исклучиво само бригиската свиња била поставена како симбол на морепловството. На пример, морепловецот Питеј, за симбол на неговиот брод била поставена бригиска свиња, исто како што е на некои вазни од антиката. Значи, таа имала важност за сите Пелазги, како што биле Феникијците. Токму нејзиниот симбол важел и за Палестина, кој го потврдува пелазгиското потекло на Палестинците. За Дјуран, припростото прасе било некогаш Тотем на преисториските Евреи. Самиот навод од авторот за обожавањето на свињата од Евреите е потврда дека тие имаат пелазгиско потекло. Исто така, ако се земи во предвид дека за Германците кажувањето "да се има свиња" означува "да се има среќа", а Монголите како што биле Готите итн. не ја обожаваат свињата, е потврда дека Германците се само Пелазги (Бриги, Македонци...).

Цезар и Тацит наведуваат поими низ Европа. Па сите тие се само на тн.словенски јазик. Во филмот кој е за Друиди на англискиот јазик се во него е бригиско, македонско, дури одјавната песна на филмот е како македонските, што ги пееше и Васка Илиевска. Просторите на Друидите биле истите оние на Келтите, по Дунав- Рајна, а токму преселбите биле со правецот Вардар- Морава-Дунав-Рајна. Се ова говори Келтите и нивните Друиди биле само Балканци.

Во картата на Страбо од Понт (околу 65 г.п.н.е.- околу 24 г.п.н.е.), Светот според Ератостен, е прествен светот. Страбо на картата на Ератостен ја означува Скитија се до Индискиот Океан. За Скитите се употребувало името Готи, Сармати итн. Вајганд пиши "татарски Хуни", а Вајгал говори за преку Дунав "Скити или Татари". А ова говори само Скити=Хуни. Значи, името Скити се однесува за Монголите. На картата Скитите се преставени скоро до реката Рајна. Западно од Рајна е Келтика и Иберија, а и Масилиа. Постои и Британија. На Кавказ се Ибери, Албани и Колхи. Произлегува, преселбите низ Европа бил од Балканот со Мала Азија, а вакви биле Келтите. Во картата за време на Империјата на Август (27 г.п.н.е. до 14 г.н.е.) постои Баетика, северно од неа Лузитанија, источно е Тараконензис од 19 г.п.н.е. Северно од Масилиа Нарбонензис од 22 г.п.н.е., северно Аквитанија, северно-источно Лугдунезис Гаул од 16 г.п.н.е. Источно Белгика, од неа Германија инф. Источно од неа Германија е од 12 г.п.н.е., Раетија 15 г.п.н.е., Норикум 16 г.п.н.е., Панонија 10 г.н.е., Илирикум 9 г.н.е., под неа Далмација, источно Македонија, јужно Ахаја 27 г.п.н.е. Северно од Македонија е Моезија 29 г.п.н.е. Се гледа, дека освојувањата и колонизирањето било воглавно околу новата ера.

Морис и др. пишат: "За Келтите првпат се дознава во Европа околу 750 г.п.н.е. кога почнале да тргуваат со сол од Халштат (во денешна Австрија) со старите Грци"... "Околу 750 г.п.н.е. народите од регионот на Халштат во централна Европа (во денешна Австрија) ги преминале Алпите за да тргуваат со старите Грци. Понеле со себе сол што ја ваделе од планините околу Халштат и што ја користеле за конзервирање на храна. Келтите разменуваале со сол со луксузна стока што ја изработувале грчките занаетчи. Грците ги нарекувале Келтон, име што личело на името со кое тие се нарекувале. Денес ги нарекуваат Келти"... "Прво се населиле по долините на реките Дунав и Рајна и околу VI век п.н.е. дошле дури до денешна Франција, Белгија, Шпанија, Португалија, Британија и Ирска, како и до некои делов на Германија и северна Италија"... "На крајот од I век со целата келтска земја, освен далечните делови во Британија и Ирска, управувале Римјаните (кои ги нарекувале Келтите 'Гали')".

Се гледа, Келтите биле од 750 г.п.н.е. Нивни први населби биле по реката Дунав и Рајна како што биле преселбите од Балканот по долината Вардар-Морава-Дунав низ Европа. А ако кон наводот се додаде, на Келтите коњот и говедото биле само балкански, се е јасно. Галскиот коњ бил одомашен околу новата ера, што може да се види кај Тацид. Тој бил тежок и по него тие трчале во круг, никако лево-десно, оти тој бил преспор за трки и борби. Се ова говори, тие се преселиле од или преку Балканот, од источното Средоземје, по Дунав-Рајна.

За Дјурант, Рим Франција ја нарекол Келтика, а тек во цезарово време била наречена Галија. Ова укажува, дека немало посебни народи: Келти=Гали. Во прилог е наводот на Велс. Според него, усмената книжевност на Келтите кои продирале кон запад не е зачувана потполно. Ирците, кои говореле келтски, најдолго го задржале својот примитивен живот. Тани, ирска "Илијада", го опишува говедарскиот живот. Во Тани се јавува истиот општествен поредок како во Илијада. Роберт Гревс во неговата книга за Грчките митови наведува има податоци дека пред воведувањето на обликовната феничанска азбука во Грција, постоел алфавет во вид на верски тајни кои ги чувале свештениците на Месечевата божица Ије или Три Суѓаи. Тој бил сосем близок на календарскиот алфавет и словата не се означувани со пишани знакови, веќе со гранчиња на различни дрва кои симболизирале годишно доба и поедини месеци. Древната ирска азбука, како и таа на Друидите во Галија, сета била именувала према дрвото (бреза, јасен). Таа била со фригијско потекло и се сложувала со пелашката и латинската. Може да се докаже дека имињата на словата во ирската била донесена од Грчка. Б.Гавела наведува, дека Пелазгите и Пеластите, како ги нарекуваат лингвистите, биле старобалкански народ. Пеластите се транскрибира во Пелазги...Тие имале светилишта посветени на божиците: во Атина божицата Партенос, во Елеусин божицата Деметра, во Олимпија божицата Хера. Преставата на пеперутките како симбол се одржал. На саркофагот во Капитолскиот музеј на божицата Атина се гледа во современиот пример во Велс и западна Шкотска, каде народот мисли дека белите пеперутки како душата на покојникот ги храни со мед и вода, додека шарените ги убива. Видлива е врската со Балканскиот Полуостров.

Херодот познавал само Келти. Тие имале фригиска=бригиска писменост. Келтите и Галите биле едно исто: келта значело секира, а гала=галка брод, лушпа од орев која плива. Ова може да се потврди со Шекспир, кој учел само латински јазик. Името Шекспир=Секпир, оти ш=с, и Бригите не го изговарале х (не Хомер, туку Омер=Омир), означувало само секспир=сек с пир: секира, сек=секи=сечи, с само т.н.словенско, и пир=пирење=горење, пиреј... Ова означувало дека Келтите биле шумари, кои ги крчеле и палеле=пиреле шумите, создавајќи ораници. Бригите со своите домашни животни се селеле низ ненаселениот континент. Галскиот петел бил бригиски. Фризиското=фригиското=бригиското говедо било балканско. Негови рогови ги носеле Викинзите, кои се разбирале со Русите, затоа што тие биле едно исто. На бродовите на Викинзите симбол биле глава од лав на тело од змија. Значи, солунско-бригиско. Сите домашни животни биле балкански. Таква била и мачката. Гајдата на Скитите била само македонска, затоа што за гајда е потребна овчка кожа, а овците биле балкански.

Кога Македонија потпаднала под Рим, Македонците како робови биле носени низ ненаселениот континент. Следи во Британија имало река Вардар, Морава..., со планини Кораб, Дурмитор..., што важело за и Скадинавија; Велс=Велес, Скот=скот...Шпан=с Пан; Португал=порт (пората=порта) у= дативен Гал; Италиани од итал...; Ангел=а н гел=жел-ба; јоркшир=јорк шир, и без р; Норвег=нор (т.н.словенски со многу значења) вег; Шведска=Сведска=с ве-

дска, Свенска (с како префикс=префикс, пред пика=вметни, само т.н.словенски, и суфикс=суфикс, су=крај)...; река Драгор Данска...

Како доказ дека континентот бил населен од Балканскиот Полуостров е и следново:

Тацит во Германија и Агрокола напишал: "Споменуваат дека кај нив престојувал и Херкул"... "И Одисеј, за време на неговите долги и славни скитања, бил донесен и во овој океан, па ги посетил германските земји; се мисли, исто така, дека од него бил основан и именуван Аскибург, сместен на брегот на Рен, кој и денес постои. И уште велат дека на тоа место некогаш бил откриен жртвеник посветен на Одисеј, на кој што е впишано и името на татко му Лаерт, и дека на границата меѓу Германија и Раетија се уште можат да се видат некои споменици и гробови со грчки натписи". Па тоа се преселби од Македонија во Германија: со рает=рает, рен=рен, бург=булг... Да не се изуми, името Герман било балканско и Теутони од Теута илирска владетелка, а според М.Барлети (16 век) илирскиот јазик бил тн.старословенски.

Маргарите Китан Ивановска, "Букварот", Скопје, 2009, на стр. 22 има "Слика бр. 1: 'Историја на Мала Бретања'", на француски. На 23 стр. се наведува следното: "Во делото 'Историја од Мала Бретања или Бретања-Арморик, од првите познати жители' од Манет Господар, најстар шеф на Институтот во Свети Мало, член на Здружените на земјоделците, Здружение на Трговци и Уметници од Свети Бриг и на Заедницата од Франција за универзална научна статистика во Париз, 1833, ставенао како едно од највредните ретки книги, како богатство кое припаѓа на Светот, нејзиниот автор М.Ф.Б.Г.Мане, го објаснува потеклото на нејзините жители Бретанци, Британци, Англичани-Келти, дека се Бриги, дека се по потекло од Галија, дека во Европа се дојдени од Голема Бригија, создадена од Бригите после нивното преселување од Балканот, од Македонија, дека Александар и Помпеј се негови претци, дека бригискиот јазик е јазик матрица за латинскиот, францускиот и други јазици.¹⁰⁹

На насловната страна е песната:

'Ех ! Што ми е гајле, за оние големи удари на мечот,
кои ги даваа надалеку Александар и Помпеј ?
Сé она кое се случило меѓу моите добри претци.

Во земјата која ме родила,

Еве го ова кое го сакам, ова кое сакам да го познавам,
и ова, кое секогаш се појавува многу храбро.' "

Сите европски народи во своите истории пишат, тие имале Тројанско потекло. Вакви биле најстарите Келти, со бригиски домашни животни, традици..., а и бригиска писменост. А за истото говорат и Франките. Следи Франките да имаат само балканско потекло.

БАЛКАНСКО ПОТЕКЛО НА ФРАНКИТЕ

За Мајкл Бејџент, Рицард Лиј и Хенри Линколн, преданието на Иза произлегува од Изида, кое сшествува со Тамуз, или Адонис, чија глава била фрлена во морето, како и со Орфеј, чија глава е однесена од реката Хебр.¹¹⁰ Волшебните способности на главата ја напоменуваат и за Бран Благословени со неговата чудејна глава од келтските преданија. Родословието на династијата на Меровингите или мистериозните собитија во јужна Франција, како и крепоста во Нормандија и Стене во подножието на Ардените, некогашната престолнина на Меровингите, каде во 679 година е убиен Дагобер II, било откриено дека династијата на Меровингите се потомци не само на Франција, но и на други европски држави. Меровингите се преставуваат и за преселници од древна Троја, кое ги објаснува француските географски именувања како Троа и Парис (Парис, синот на тројанскиот цар). Историчарите од поново време докажуваат, дека Меровингите доаѓаат од древната област Аркадија. Според 'Докуме-

¹⁰⁹ Птоломејци како Бриги во Египет го создале коине. Овој бил дворасен јазик на Белци=Пелазги и Црнци=Семити, а вакви биле староегипетски и арамејски. Латински бил од 240 г.п.н.е. од Лив Адроник, кој бил "копија" на коине, а во XV век н.е. Македонците внесле уште 10.000 коински зборови во латински, па се говори за зборови со коинско (тн.грчко) и латинско потекло. Францускиот јазик е вулгарен-латински, в=б, народенлатински. Токму затоа францускиот е дворасен јазик, а германскиот има и готски.

¹¹⁰ Хебр реката Хеброс во Тракија, а Траките и во XIX биле Македонци. Спореди со X-евреи, в=б.

нтите' претците на Меровингите се сврзани со владетелите на Аркадија. Некаде околу почетокот на новата ера се преселуваат на Дунав, потоа на Рајна и во западните провинции на денешна Германија. За некои од првите древни историчари Троја била основана од преселниците, кои дошле од Аркадија ('Аркадија' доаѓа од 'Аркадци'-народ на мечката). Според митологијата Аркад е син на Калисто, нимфа, сврзана со богињата на ловот Артемида и со Зевс во соѕвездието на Големата мечка. Така Сикамбите, франкското племе, од кое произлегле Меровингите, се поклонуваат пред мечката, како кај древните Аркадци, примената форма на Артемида, или поточно, на галското и со тоа на Ардуина, богиња покровителка на Ардените. Во почетокот на V век Меровингите ја преминале Рајна и се населуваат во Галија- денешна Белгија и северна Франција, крај Ардените. Еден век потоа областа ја нарекле Австразија, со центар денешна Лотарингија. Во 448 година во Турне, синот на првиот Меровеј, е поставен како крал на Франките се до 458 година кога умира. Тој е сигурно првиот официјален крал на Франките како обединат народ. (Артем=Арден, т=д, м=н, Ардуина, Р.И.)

За Беџент и Лиј, Шкотска е "единственото келтско царство од почетокот на касното средновековие со добра организирани и независни политички институции". Во почетокот на XIV век келтските традиции се сливаат во една целост, на пример, стариот келтски "култ кон главата" од келтското верување, дека душата се наоѓа во главата и денес се гледа во едно од основите на древната келтска култура. Тоа може да се изложи со митот за Бран Благословени, чија глава според традициите од Лондон е свртена со лицето кон Франција, за да ја чува Англија. По појавата на "Одисеја" на Хомер за историските сведоштва од "Илијада" за опсадата на Троја, некои случки во Стариот завет, на пример преминувањето на Црвено Море и законите, пратени од Бог на Мојсеј, денес се примаат од многумина како "митови". Некои сметат, дека келтските саги за Кухулин и за "рицарите" на црвената гранка ги изразуваат историските факти, дури во историјата на американскиот Див запад од XIX век се сметале за "мит", на пример битката кај корал. Самиот Робин Худ го сметале за "добар дух", за потомок на старото келтско и саксонско божество на плодорието и растителноста, Зелениот човек- човечка глава, од устата, понекогаш и од ушите од кои излегуваат лози, висат по стениите. Според наводите на авторите, видлива е врската со Балканот, од каде биле преселбите. Ова се потврдува со растенијата, и лозата. Таа прво била донесена каде било најтопло: Рајна.

Мајкл Бејдент и Ричард Лиј, ја наведуваат книгата на Ф. А.Гријнхил "Натписи врз плочите во епохата на латинското христијанство" од 1976 година, каде се опишани средновековните гробишта во цела Европа, од Балтичкото до Средоземното Море, од Рига до Кипар. Тоа биле 4.460 гробници, а без имиња се среќаваат исклучително ретко. Во Англија се откриени само четири, во Ирска само една, Шкотска само една итн.

Се гледа дека се ширело христијанството, а со тоа и преселбите од Средоземјето до Балтикот, како и поедини случаеви во Британија. За поткрепа авторите продолжуваат со раскопините на стариот Тамплиерски замок Алтит во Светите места, граден во 1218 година, а прекинат во 1291 година,¹¹¹ сврзано со Ерусалимското кралство на крстоносниците. При ископините во замокот биле пронајдени близу сто надгробни плочи.

Значи, со крстосниците продолжиле преселбите на христијанското население кое пребегнувало од исламот. Тие продолжуваат, дека на 18 мај 1291 година Акра, последна крепост на западните крстоносци под Светите места, паѓа под ударите на Сарацените. Со загубувањето на Светите места на Темплиерите започнуваат нови крстоносни походи. Рицарите Хоспитиелери од Ордена на св.Јоан се утврдуваат прво на Родос, потоа на Малта, од каде се борат цели три века за контрола на Средоземјето во заштита на едно помаркатилно христијанство. Тевтонските рицари го откриле новото движење во Прибалтикот за создавање на хри-

¹¹¹ На Мојсеј му требало историја на еднобожеството, тој таква напишал со имиња на Хомеров=тн.словенски јазик, кои истогласно денес не се објаснуваат на еврејски јазик. Вакви истории имале сите. Токму на историчарите им била потребна и историја за Масоните. Па тие почнуваат од Соломон, при градбата на Соломовиот храм, дури тие во тн.стара Грција ги нарекле филозофи. За нив Масон бил и Александар Македонски. Па овој секој го истребил кој не му се потчинил. Ова би важело и со тн.Масони. Бидејќи ваква била состојбата, се говори за Средниот век со Темплиерите, дури со почнување да се прават кадетрални цркви. Значи, се ова било католичко зло, само за едно, да се истреби само православниот род.Пак, за Масони може да се говори само по пропаста на Македонското Царство, тн.Византија.

стијанско кнежество, што опфаќало во Прусија, Литвија, Литва и Естонија и се простирало до Финскиот залив. (Овие биле тн.Словени, Р.И.)

Љубомир Клјакиќ (1993), "Ослобоѓање историје I - III", прва књига, Почетак пута- Архив Клјакиќ Белград "Судирот на папството и царството околу водството- leadership, отпочнал така што римскиот бискуп, тогаш само еден од христијанските поглавари на Апенинскиот полуостров- Равенска, Аквилејска, Миланска и Сплитска бискупија се борат против неговата супремација се до X век- годината 496, тргна во голема обнова на Римското царство. Кловис I, франковски крал од династијата на Меровингите, бил избран како отелотворување на оваа амбиција на римскиот бискуп, да ја одигра улогата на новиот христијански цар кој ќе го обедини разбиеното Западно римско царство. Папата му ја подарил титулата Novus Constantinus, Нов Константин.¹¹² Тоа било прво пробање на папскиот трон својата политика да ја спроведи со посредство на подложната световна власт. Еден Меровинг случајно не бил избран за оваа мисија. Меровинзите уживале углед на владетел- чаробник. Ги викале 'долгокоси кралеви',¹¹³ сметајќи дека во својата коса носат магиска снага, на моќта и врлината, фр. verta.¹¹⁴ Преданието наведува дека Меровинзите се потомци на Тројанците, односно балканските Пеластии и дека, во освитот на христијанството, од Пелопонес,¹¹⁵ по долината на Дунав дошле во подрачјето на Средна Европа.¹¹⁶ Како аргумент во прилог на ова родословие се наведува современите топоними во Франција- градовите Троа, Troyes и Париз, Paris за кој се тврди дека се тројанско, односно пеласко потекло. Старото име на Париз е и Лутес од името Лут, еден словенски народ".¹¹⁷

На стр. 13 под Вандалско кралство стои: "...Па ипак, тие се спротиставуваат на секој вид мешање, забрануваат мешање на браковите помеѓу својот народ и Римјаните, го ставаат правосудството под печат на 'персоналните закони'. Нивната неограничена подршка на ариевството, навистина, допринесува нивно одвојување од римското население нарочито кога Хунерих, Гајзерихов наследник, фанатичен ариевец, со својот казнет указ од 24. февруари 484. превзема свирепи репресии против христијаните...". Токму тој закон не дозволувал да се стапува

¹¹² David Tablot Rice...(1965), "Mogen des Abendlandes", Deutsche Buch- Gemeinschaft, Berlin -Darmstadt- Wien, пишат:Хлодвиг преминал во католичка вера.На Франките им биле соседи Вестготите(Визиготите,Р.И.) и Остготи (Остерготи, Р.И.) и Бургундите, кои им припаѓале на аријанизмот. Тој бил крал на Франките 481- 511, наследник на Хилдерих I, кој починал 481 г.(Па биле колонизирани Баски од Македонија,Р.И.).

¹¹³ Авторот вели: " 'долгокоси кралеви', сметајќи дека во својата коса носат магиска снага, на моќта и врлината". Бидејќи верниците на христијанскиот правец, кој бил под власта на царот од Цариград, не биле брчени и носеле долги коси, што се гледа кај Меровингите, кои потоа биле познати како Франки, се потврдува, Меровингите(Франките) биле припадници на македонската=балканската Павлова црква, потоа Јустинијана Прима и Охридска архиепископија. Ова било во спротивност на припадниците на христијанскиот правец на Рим, кои се стријеле и бричеле.Франките го примиле христијанскиот правец на Рим, а Готско Царство владеело на Иберискиот Полуостров. Баските на Иберискиот Полуостров му биле граничари на Цариград, наспроти Рим, кој почнал да владее со Франките. Тогаш Баските од Македонија по копнен пат таму стигнале. Овде стои, 496 година Кловис I бил избран за обединување на Западното римско царство. Затоа Баските тогаш или нешто потоа биле дојдени. Јустинијан, кога дошол на власт и владеел со Иберискиот Полуостров, на Пиринејите граничувале Баските. Нивниот јазик бил разбирлив со јазикот на Македонците, кои живееле во Америка, Маите, кои биле наследници од изчезнатата флота на Александар Македонски. Бискупот Diego de Lande, кој живеел во XVI- от век и бил главен хроничар за необичните традиции на Маите забележал дека многу баскиски зборови имаат исто или слично значење и кај Маите.Тие не биле разбирливи со шпанскиот,кој било вулгаренлатински јазик

¹¹⁴ Се кажа: "на моќта и врлината, фр. verta: верта=верата. Па само токму за неа биле битките, а и денес.

¹¹⁵ Меровингите дошле од древната област Аркадија. "Аркадија" доаѓа од "Аркадци"-народ на мечката. На Пелопонез никогаш немало мечка, со масно ткиво, за зимски сон. Ова било од каде што биле ракописите за Тројанската војна, од Пелагонија со Пелистер, каде до денес има мечки и тие пелистерски се општо познати. Кога долго трае зимата...доаѓа до глад, што важи кога нема зима, во 2007 година, мечката е активна, па огладнува. Таа е опасна, напаѓа=ракади, ракати, таа со раката повредува и убива.

¹¹⁶ Преселбите биле по долината Вардар,Морава,Дунав и Рајна во Средна Европа,само каде било топло.

¹¹⁷ Ова се најдува и во Фредереговата хроника, од VII век. Според неа, Македонците и Франките биле со исто Тројанско потекло, од Пријам. Јазикот бил пелазгиски=тн.словенски, што се гледа и според имените. Авторот кажа: "Старото име на Париз е и Лутес од името Лут". Авторот пиши Љутиќ, само л- без ј. Да не се изуми дека поимот Лутер е со основата лут, за лутиче, итн. Без ништо на тн.германски.

во брак меѓу припадник на христијанскиот верски правец од Цариград со Рим. Токму затоа тие биле со христијански верски правец од Цариград. Следи тие да се против нивниот народ да стапува во брак со Римјани. Хлодовех станал католик со стапување во брак со католичка принцеза, што било спротивно на постоечкиот закон.

На стр. 12 се истакна: "Со векови Римјаните и Германите живеат одвоено, секој го задржува своето право, обичаи, установи, до таа мера да владетелите мораат да го состават кодексите или 'законите' за употреба во двете заедници. Под владеењето на Гундобада (501-516), *lex Burgundiorum*, назван 'закон Гомбета', се утврдува обичајното право на бургундскиот народ; за Римјаните важи упростениот закон на римското право, *lex romana Romanorum*. За своите поданици Римјани, Аларих II 506. пристапува на изработка на законикот познат под името Аларихов кодекс (*Breviarium Alarici*)....Таа ќе биде потполно остварена тек пошто германските кралеви и народи го примат римскиот католицизам".

Да се повтори: "Со векови Римјаните и Германите живеат одвоено...Таа ќе биде потполно остварена тек пошто германските кралеви и народи го примат римскиот католицизам". Се ова говори, дека Франките и Македонците биле еден исторасен народ со еден ист тн.словенски јазик,а и со едно исто потекло од Балканот,со зедничко Тројанско потекло од Бригија (Европа). Тие се раздвоиле само верски: Македонци=Православни и Франки=Католици.

ВРСКИТЕ НА ФРАНКИТЕ СО МАКЕДОНЦИТЕ

Philip Sherrard, "Byzanz", TIME- LIFE International (Niederland) N.V. пиши: "Јазот помеѓу Византија и Запад го продлабочил уште и долгата и огорчена семејна расправа, која најпосле доведува до уништување на сириската династија. Мрачната драма почнала годината 780, кога десетгодишниот Константин VI го наследил престолот. Намесништвото го превзела неговата мајка, царица и вдовица Ирена, жена чија занесена со убавината била равна само на нејзината окрутност и амбиција. Со години Ирена со леснотија управувала со лубезниот царски наследник. Но кога Константин постанал полнолетен одобрил еден план со кого му изгледало дека му обекавало ослободување од чврстите мајчини стеги.Во прашање било женидба со една ќерка од моќниот франковски крал Карло Велики, чија цврстина се граничила со Византиската Империја, при што во пограничните области често доаѓало до немири.

Меѓутоа, Ирена одма го осуетила планот кој многу обекавал. Во своето разочарување Константин со подршката на армијата се побунил и ја прогонил својата мајка од палатата, ама Ирена по седум години непрекинатиот судир и роварење успеала да го зароби Константин и нареди да го ослепат. Така Ирена 797 година дефинитивно го превзела престолот да би оттогаш владеела во сопствено име.

Иреновата победа во Ром предизвикала уште побурни развој на настаните. Папата Лав III во Константиновиот пад ја видел сјајната прилика за подигнувањето на папскиот углед. Тој го прогласил престолот слободен- тоа значи без машки наследник- и ја доделил царската круна, по кратка постапка, на Карло Велики. За сите добри Византијци ова крунисување била злочинечка дрскост, ако не и грев против осветената држава. Тој настан мошне ги погоршило односите помеѓу Источната црква и папизмот".

Па Франките семејно биле поврзани со Македонците. Тоа било случај со македонската принцеза Теофана. Таа била внука на Василиј I и Јован Цимискиј. Таа била сопруга на Отон II и мајка на Отон III. Во бракот таа учествуваше во владеењето на Франките на просторите западна и средна Германија,¹¹⁸ Холандија, Белгија, Луксембург, Австрија, Чешка, Западна Франција, Швајцарија и половина Италија. Со венчањето во 972 година Франките вивнаа како што беше возобновеното Македонско Царство. Околу 996 година од Македонија тргнало пратеништво со предлог Отон III да се ожени со ќерката на Константин VIII, а во 997 година новопратеништво стигнало и во самиот Рим за да ја спроведе женидбата на тој цар за македонската принцеза.

"Со венчањето во 972 година Франките вивнаа како што беше возобновеното Македонско Царство".Тогаш беа преземени мноштво македонски традиции,¹¹⁹започнале градител-

¹¹⁸ Се уште ја нема источна Германија.Па таа сè уште била само склавинска=тн.славенска, цариградска.

¹¹⁹ Во овој период македонскиот царски двор му ја поклонил македонската та органа (ор гана=гена)итн.

ството, со типични македонски стил итн. Била направена од бронза црковната врата во Хилдесхајм со мотиви на Библијата. Се собираа културни свидетелства, што е наведено во една хроника пронајдена во библиотеката на градот Волфсбутел (Бутел), основана од неа. Црквата "Свети Пантелејмон" ("Ст. Панталеон") во градот Келн била изграден од епископот Бруно (братот на нејзиниот сопруг) и Теофана, а таа ги покажала своите квалитети како архитект. Двата биле погребани во црквата. Градбата е идентична со црквата "Свети Пантелејмон" во близина на Скопје. Таа била основач и на градот Есен со подарени двајца патрони Кузман и Дамјан, македонски доктори и маченици за христијанството. Нејзиното име завршувало на македонски женски род Теофана, а на гробот на латински стои Теофану. Меѓутоа, овде у е дативно, што било бригиско=брзјачко, што ниеден народ ваквиот датив не го применува.

Овде е најбитно да се објасни и како дошло до поимот Греики, што означувал дојденци: греи=греј е за дојденец. Вака тн.Византијци од македонската династија, значи Македонците, биле наречени. Па за овој поим денес се користи погрешен поим Грци. Тоа било времето, кога со Рим владеел Отон I. Имено, тој барал тн.Византија да ја ослободи јужна Италија, која била под нивна власт. На ова се спротиставувала Македонците. Токму за ова имало меѓусебни расправи и преписки. Овде се наведува доказот:

За Ланге, "Карло Велики, како крал на Франките, постанал на Божиќ во 800 година цар на Рим и тогаш имало два цара: Цариград и Рим. Карло сакал да ги обедини царствата и да се оснива едно. Тој и понудил брак на царицата Ирена (797- 802), вдовицата на Леон III. На престолот дошол узурпаторот Никефор (802- 811), така Ирена била прогонета, која потоа умира. Никефор не го признал царството на Карл. Наследникот на Никефор, Михаил I, испратил пратеништво во Аехен. Кога тоа таму пристигнало, Михаил бил поздравен како 'император' и 'василевс' (Франечки царски анали 812 година). Теофанес го нарече Карл изненадно 'цар на Франките', а титулата 'цар на Ромеите' на Источното Римско Царство било задржано. Така постоеле две царски тела: старото, традиционалното на Византија и новото, постанувачкото на Франките". Ова се гледа кај Оболенски. Тој пиши дека "во Византија со подбивен презир гледале на титулите на германските кралеви. Според Лиутпранд од Кремона, кога папските емисари дошле во Цариград во 968 година, и со себе донеле писмо упатено до 'царот на Грците' во кое папата Отон I се споменува како 'возвишен цар на Римјаните', Византијците не можеле да не го скријат гневот: 'Каква дрскост', извикнувале, 'вселенскиот цар на Ромеите, единствениот Никифор, големиот август', да се нарекува 'цар на Грците', а таму некој варварин, 'цар на Римјаните'! О небеса! О земјо! О море! Што да правиме со овие крадци и криминалци?". ("варварин" со народен варварски=тн.словенски јазик, Р.И.)

Видливо е дека Македонците никогаш не се нарекувале некакви Грци, затошто тие биле само Македонци, а како граѓани на Ромејското Царство само Ромеји. Ова важело и за тн.стари Грци кои се до во XIX век биле само Ромејци со главен град Константинопол. Токму во тн.стара Грција отсекогаш се говорело само Хомеров=тн.словенски јазик, на кого областа се нарекувала склавина. Затоа таа била Склавина, а нејзините жители само Склавини. Ова важело и за Епир со Албанија, Романија и Унгарија, Австрија, тн.германски простори се до реката Рајна итн. Бидејќи берлинско- виенската школа сите Склавини не сака да ги признае за Склавини, а нејзините жители Склавини, се потврдува дека постои заговор само за македонското православие кое владеело се до Рајна. Бидејќи сите тие биле Белци говореле еден јазик.

ЈАЗИКОТ НА БЕЛЦИТЕ

Јазикот на белата раса бил ист, со говорни разлики. Тие биле зголемени затоа што тие од нивното централно место источниот Средоземан Базен стигнале до Централна Азија и Јапонија, дури и во Америка. За ова лесно да се одгонетни, се наведува дека биле понајдени исти знаци за пишување со исто значење во Русија, што важи и за во Подунавјето а и на Балканот. Исти такви знаци со исти значења се најдуваат и во Египет, како што бил во Розета. Тоа било за време на Птоломејците, кои биле Бриги=Брзјаци, значи Македонци. Се ова говори, жителите во Русија, Подунавјето, Балканскиот Полуостров и македонската колонија во Египет биле еден народ. Исти такви знаци се најдуваат во Светиите во Јапонија. Меѓутоа, е потврдено дека само Белците имале разни знаци на пишување. Досега не е познато дека кај

Црниците биле пронајдени некакви знаци за пишување. Со тоа што и монголските Индијанци, кои во Америка стигнале пред 13.000 г.п.н.е., немале знаци за пишување, е доказ дека Монголите никогаш немале знаци за пишување. Бидејќи Белците стигнале во Индија, Кина и Јапонија, што важи за Америка, тамошните знаци им припаѓале на белата раса која во леденото доба била повлечена во источниот Средоземен Базен, кој до 4.000 г.п.н.е. постанал море.

Овде треба да се потврди на кој јазик Белците говореле. Е познато дека во Индија живееле две раси (Темни и Белци). Белците во Индија биле Ведите, а нивниот јазик според авторите бил санскритски, кој бил тн.словенски. Соседни простори на Индија биле персиските. Херодот (V век) пиши, дека северно од Црно Море и на денешните руски простори се преселувале жители од персиските простори, од Мала Азија и Балканот. Преселбите продолжиле и по времето во кое живеел Херодот, што важело се до новата ера, а што продолжило и во новата ера. Бидејќи денес во Украина и Русија се говори само тн.словенски јазик, заклучокот е едноставен: јазикот на Белците бил пелазгиски=тн.словенски јазик.

Heide Borchhardt, "Alexander König vo Asien", Köln, 1991, на стр. 36 наведува доказ напишан со клинесто писмо, на три јазици: староперсиски, еламски и акадски. Тоа бил напис за Дареиос I во VI век п.н.е.. Написот бил едноставен. На стр. 37-38 е написот за неговата резиденција, кој е исто така едноставен и без датив. Овде се наведени Либан, Сиријци, Вавилон, Карејци и Јонци, а и Лидија, Медијци, Египтјани... На стр. 57 е напис што го оставил Ксеркс. Исто така, тој е едноставен и без датив

Ако се спореди Библијата, преведена на македонски, и таа не е дативна. Истото може да се потврди и со протестантската Библија на германски јазик. Меѓутоа, таа во VI век п.н.е. била преведена на арамејски. Денес во Сирија има три села со 18.000 жители, каде се уште се говори арамејски. Всушност, нивниот јазик бил оставштина на арамејскиот. Па овој не го разбираат денешните Евреи. Бидејќи арамејскиот бил дворасен, на Белци и Црнци (Семити), Сумерците биле Белци, а Акадците Црнци, дворасен јазик бил и староегипетскиот. Следи и во него да не постои датив. Меѓу староперсиски (тн.словенски) и арамејски произлегол новоперсиски. За вториов авторите говорат, тој бил сличен на коине. Меѓутоа, коине настанал во Александрија, за време на Птоломејците. Значи, било во Птоломејовиот период, кога староегипетски бил реформиран, од кого произлегол коптски јазик. Старегипетскиот јазик го заменил коине, кој бил службен јазик. Како потврда дека коине бил Птоломејов и Александријски се следните докази: За коине најбитна била токму "Илијада", а таа била преведена во III век во Александрија. Со ова се потврдува дека коине настанал во Египет. Птоломеј II Филаделф (282- 246 г.п.н.е.) бил инцијатор Стариот завет да биде преведен на коине. Селеуковиот историчар Берос (кој бил најважен и најдобар информиран хроничар на стариот Вавилон) во околу годината 240 п.н.е. го наведува дека прв раскажан еп онај за доаѓањето на Сумерите во земјата на двете реки. Од него е напишаното дело за Вавилон на коине. Исто така, и Мането (III век п.н.е.) на коине напишал Историја на Египет. Се ова се потврдува со наводот, ниеден антички автор коине не го споменува за време додека живеел Александар Македонски. Како доказ е и тоа што Македонците во Египет како египетски службен јазик го имале коине, а тие понатаму си говореле на своите мајчини јазици (говори).

Па што се однесува за јазикот на Хелените и Македонците тој бил еден ист. Единствен автор бил Куртиј Руф кој пишел дека Хелените и Македонците биле два народи со два неразбирливи јазици. Меѓутоа, тој никаде не навел, од каде тој тоа го прочитал.¹²⁰ Неговата книга била римски фалсификат. Па ова се потврдува едноставно. Тој го употребува поимот Епир, а него го внел Нерон. Исто така, тој пиши за Грци. Овој поим не бил во употреба се до IX век. Тој почнал да се употребува кога Франките владеат со Рим и тие Македонците кои владееле со јужна Италија оттаму ги бркале и тоа како Греики, од поимот греи=греј, кој до денес означува дојди, дојденец. Ова може да се дознае во Преспа...

Куртиј Руф пиши дека Македонците сакале да одат и на Запад, во Рим. Ова не било вистина, ова ниеден друг автор не го наведува. Ова може да се виде и само кај уште еден, не-

¹²⁰ Место Хелени треба да стои само Еладци, затоашто Хелените биле повеќебожци, според Хелиос=Илиос. За доказ се и Евреите. И тие постанале Хелени кога тие како трговски јазик го прифатиле коине. Овој бил хеленски=повеќебожен, а потоа и христијански. Бидејќи Еладците не го прифаќале христијанството, тие биле Хелени=повеќебожци. Токму затоа Јустинијан 529 година во Атина ја затворил Платиновата (повеќебожна) академија. И Русите како нехристијани, а повеќебожци, биле Хелени.

познат византиски автор. Меѓутоа, со тн.Византија се завршило тек во XV век. Неговиот латински јазик бил беден со зборови, а ваков останал се додека пребеганите Македонци во Италија во XV век не внесле уште околу 10.000 колински зборови. Токму затоа се говори за зборови со исто коинско (грчко) и латинско потекло. Се ова може да се потврди со тоа што неговата книга била печатена само во XV век.

Ова може да се образложи, со тоа што кај античките автори никаде не стои преведувач. Македонците, кои не го познавале новоперсискиот, тие него не го разбирале. Тоа се гледа кога семејството на Дариј било заробено, македонските војници со него не можеле да се разберат. Ова не важело за Александар, кој го познавал новоперсиски, наследник на арамејскиот, кој бил службен јазик во Западна Азија...

Значи, се говори за јонски слова и знаци на пишување со кои се пишувало во Македонија, и тоа без коине. Ова може да се види во гробницата во Кутлеш, во која немало натпис на коине. За да се заскрие вистината, од гробницата биле изнесени натписите на тн.словенски јазик, а на чии места биле донесени други од Атина. Следи во Музејот на Атина да не постојат изложените наоди кои биле однесени во Вергина. Токму затоа Музејот во Атина бил празен. За натписите на варварски (пелазгиски) јазик, кои биле пронајдени во гробницата и низ Долна Македонија и појужно од неа, се наведува програмата КЕРА, кога биле откриени над 5.000 кратки текстови на древно македонски говор. Овие натписи биле ставени под забрана. Па, во 1988 година Оикономидес во Book review во Чикаго го објави овој податок, со напомена за да не бидат искористени од "државата на Скопје" (Р.Македонија, Р.И.). Но кога пристигнал Оикономидес во Атина, тој бил отруен. Ова е грчка практика, сите автори кои ја говорат вистината страдаат. Меѓутоа оваа листа на ливидирани автори од Грците-убијци е преголема.¹²¹

Бидејќи дативно у, на пример именката братучед, чедо брату, или чедо на братот, кај Белците го имале/имаат само Бригите=Брзјаците, со него се продолжува. Брзјаците имаат четири падежи: кој (номинатив), кого (акузатив), кому (датив) и чиј (генетив). Следи до денес во Демир Хисар да се говори: кому-нему, кому му-нему му. А и се навредува дативно: коњу, вољу, сверу, идиоту...Во прилог и со глаголите: ме купи (акузативно дејствие) и ми купи (дативно дејствие). И кај античките Македонци во употреба бил дативот: Челинику, човек кој е на чело, водач...На македонски статери стои: Филипу-Александру, на коине ту Филипу, ту Александру. Мајкаму (дативно) на Филип била Бригијка=Брзјачка. Бриги биле и Птоломејците, кои за прв пат го внесле дативот. Бригите стигнале во Индија. Тие со себе таму го донеле говедото. Тоа денес се вика Зебу=зев у=датив с=генетив, датив=генетив у=с, а и б=в, се доаѓа до Зевс, а Зевс бил Бик, Посејдон Коњ, а пењата од устата на нерезот=вепарот морска пена. Исто така, дативно у во монголска Кина: Је-лиу, Темудин (=тем у цин), Бату (бат у, ват у), Хулагу (х улаг у, влаг у), Мангу, Чеу, Чу... Следи во Јапонија Аину (со в, л, к, влакину), Белците биле влакнести, но не Темните, а вакви биле Црниците, Индијците и Монголите со задничко потекло од времето кога немало континенти: Белци високи и Темни ниски.

За потврда на кажаното, е и она на парите, каде се гледа дека имињата завршуваат и на ои: Филипои, Александрои...: Филипои=Филип ои. Ова до денес е на македонски: Чије е? На Филипои. Да се образложи: мои (=м ои), твои (=тв ои, без в т ои), негои =нег ои, без г ои: в=х=г=к). Бидејќи денес и=ј е мој, твој, негој..., со додавање в негов...

Значи, јазикот на античките Македонци бил истоветен со етничките Македонци. Овие како Белци го имале истиот јазик со Египтјаните. Меѓутоа, меѓу нив имало само една разлика. Бидејќи од околу 4.000 г.п.н.е. постои Сахара, Египтјаните имале закосено очи.

¹²¹ Централно место на историјата и митологијата на тн.стари Грци бил островот Крит. Неговото население зборувало Хомеров јазик. Тоа го потврдил Еванс кој говорел српски јазик, Георгиев бугарски и Вентрис полски јазик. Првиот поминал, што не било со другите: Георгиев се "откажал" од клучот со кој го отгонетнал Хомеровиот јазик. Пак, Вентрис "откажувањето" не го сфатил озбиљно и тој го користи Георгиевиот клуч. Затоа тој загинува со сообраќајка. Грчкиот лингвист Тсиоулкас во 1907 година напишал за Славо-Македонците од Лерин зборувале Хомеров јазик. Тој извршил "самоубиство". Ова не го знаел канадскиот историчар Џ.Х.Тоуб и тој ги посетил античките Македонци во Пакистан во долината Хунза. Ама овие не го познаваат поимот Словени. Тој отишол во Атина, за да соопшти, дека Македонците говореле словенски. Следи итна смрт и неговото тело не се предавало 10 години. Бидејќи отровот бил органски, кој делувал миговито, се најдувал во органските ткаенини. За тие да се дораспаднат во сувиот без влага гроб им биле потребни 10 години. Уште и Оикономидес. Па само овие ги знаел авторите.

За Косидовски "коптскиот јазик преставувал крајна развојна фаза на староегипетскиот јазик. Тој се употребувал уште во XVII век од египетските феласи и до денес останал како ритуални јазик на коптската црква". Лидија Славеска пиши: "Коптска азбука и стар коптски текст од III в.н.е. Писмото се употребувало во Египет од VIII в.п.н.е. Одделни зборови во текстот лесно може да ги разберат припадниците на словенските народи". Робер, наведува: "...нашиот словенски манускрипт во Ремс, напишан на глаголица, не го мислевме ли низ векови за коптски ракопис...".¹²² Славеска го прикажува коптскиот текст, а под него ги издвојува словата, кои денес се познати како кирилични. Сите слова/букви кај неа на број се 31.

Значи, Белците говореле јазик на Белци, тн.словенски. Ваков бил коптскиот, кој за Птолемејово доба произлегол од дварасниот на Белци и Семите=Црни староегипетски јазик. Во хиероглифите имало и кирилични слова, а вакви биле коптските. На Балканот се пронајдени мноштво кирилични. Токму затоа тие биле многу стари, никако од времето на Кирил. Следи тие да се преименуваат во таканаречени Кирилични слова, како што наведувам и тн. словенски, тн.Хомеров и тн.Платонов јазик. Се ова укажува Македонците во Цариград го направиле истото што во Египет го направиле Птолемејците. Од заменикот на староегипетски, коине, Константин Филозоф ги остранил семитските зборови и се дошло до тн.старословенски јазик. Или инаку кажано, тн.старословенски јазик граматички бил истиот како коине, само без семитските зборови итн. Јазикот на Константин Филозоф бил сличен на коптскиот јазик. За ова да се потврди, се наведува, што пиши Вита Константинови. Никаде не се користи глаголот создава, туку само составува (склопува) на нешто што постоело. А словата со преводот на Евангелието само се објавени, зашто се наведува: "Тој ги составил словата и почнал да ги пишува зборовите на Евангелието". Се заклучува, ништо немало било што ново, туку тој го составил (склопил) само постоечкото. Меѓутоа, Библиотеката во Александрија била уништена, што важело и за се низ сето Македонско Царство, посебно книжниот фонд, а уништувањето до денес не е дозавршено од Рим со унијатскиот Цариград. Токму затоа Русија него во XV век не му помогнала, за неа Цариград бил одметнички, римски. Се ова говори, се било јасно. За да нема збрки, треба да се отфрлат збрките на Рим и на европските автори од XIX век.

Како државна вера, царот бил насител на идеите за ширењето на христијанството. Така, и царот Михаил барал христијанската вера да се шири. Ученикот на Леон и на Фотиос, Константин, заедно со неговиот брат Методија, вршеле такви мисии. Во тоа време во Мала Азија и во Цариград се употребувал јазикот коине, додека Пелазгите ги задржале нивните говори. Тие за област го користеле поимот склавина, кој немал врска со поимот Словен од слово. Така браќата пред Моравската мисија работеле во македонска Склавинија, во областа Стримон и Методиј бил управник на "склавинското училиште".

Царот Михаил за одењето во Моравската мисија му се обратил на Константин: "Ви бојеста Солуњани, да Солуњани вси чисто склавински беседјут" ("Ви сте Солунчани, а Солунчани сите чисто склавински зборуваат"). Во Житието на Методиј се говори, "братот наш Методиј..., во негови раце се...сите склавински земји" итн. Поп Дуклјанин нивниот татко го нарекува "Патрициј Леон", имал висока воена функција и бил друнгар, т.е. потстратег, заменик стратег на солунската тема.

Значи, не се работи за некакви склавински и тематски народи, туку самиот поим склавина, што важи за тема на коине, провинција на латински и сатрапија на старо- и новоперсиско означувале само област. Токму затоа се говори само за обласен јазик, ништо друго.

Сé ова се гледа и од "Солунската легенда", каде се кажува: "Кириле, Кириле, оди во распространетата земја при склавинските народи, наречени Блгари". Значи, една земја на (повеќе) склавински народи наречени (како повеќе народи) Блгари. Па тие како припадници на народната=булгарната Охридска архиепископија и друго не можеле да бидат, освен Булгари. Меѓутоа, вакви имало не само на Балканот, туку и на тн.германски простори, само Склавини.

¹²² Французинот Сипријан Робер, во "Словенски свет" наведува: "Кој, обраќал внимание, на пр., на натписот на чувениот лав во Венеција, видлив за секој, додека славистите на него не предупредиле? А нашиот словенски манускрипт во Ремс, напишан на глаголица, не го мислевме ли низ векови за коптски ракопис? А булгарскиот учен монах Храбри од десетиот век, не ли рекол: 'Првите Словени немале слова, ама читале и прорекнувале со помош на црти и рези (черти и рјези). Не можат да се означат појасно руните' ". Монахот како припадник на народната=булгарна црква во Охрид морал да биде Булгарин.

ГЕРМАНЦИТЕ БИЛЕ САМО СКЛАВИНИ=ТН.СЛОВЕНИ

Источно од реката Рајна биле само Склавини, кои биле под Цариград. А тоа останало непроменето се додека Рим не направил пуч врз Франките, нив им го наметнал својот христијански јазик. Ова продолжило и по VIII век, кога Бонифациј почнал да го шири католицизмот од зачетокот на римскиот христијански правец, кога на Меровингите им се направило пуч.

Фредегерова хроника (VII век), во која пиши за источниот готски крал Теодорих Велики (493- 526) дека родителите му биле Македонци и дека тој "Natione Macedonum" и "Ex genere Macedum". Дури еден подоцнежн спис, кој се базира врз извадоците на Фредегер изнесува дека Франците го имаат истото потекло како и Македонците од Пријам и дека имале заеднички крал, па потоа таму се отцепиле и така тогаш едните од нив отишле во Македонија и се нарекле Македонци, според народот што ги примил. Значи, тие биле еден ист род (народ). А, пак токму Теодорих Готот=Татарот бил најголем Германец, кој бил Македонец (верски).

Бискупот Diego de Lande, кој живеел во шестанесетиот век и бил главен хроничар за необичните традиции на Маите забележал дека многу баскиски зборови имаат исто или слично значење и кај Маите. Бидејќи според други, Маите биле Македонците од изчезнатата флота на Александар Македонски, се потврдува дека Македонците и Баските биле со исто потекло. Ова се гледа и со Хунзите (бригиски Македонци), кои денес живеат во Пакистан. Ова може да се образложи и со тоа што до денес во Пакистан Македонците го задржале тн.словенски темен вокал. Овој го имаат Португалците. Кога ова важело за нив, истото морало да важи за Шпанците и Французите, со заедничките Баски. Фасмер пиши дека гласот се протегал до реката Рајна. Таму биле Франките со тн.словенски народен јазик, во кој гласот постоел, и латински службен јазик. Во македонскиот коине и латинскиот јазик гласот не бил внесен. Амин Маалуф, кога говори за "Крстоносните војни видени од Арабјаните", како завојување на Франките, збор кој се пиши различно (Фарањ, Фарањот, Ифрањ, Ифрањот... Франц-Франците). Исто така, и "кралот Ордоња II", Бретањци, со Хомеров=тн.словенски глас њ. Истото важи за денешните други гласови на Французите и другите одродени Белци (тн.Словени), кои употребуваат гласови кои не постојат во македонскиот коине, кој има само 24 слова (Словени), и неговата "копија" латинскиот јазик. Антолјак пиши: "Кон крајот на VIII век и почетокот на IX век франечки анали под името 'Sclavinia' означувале крај во северна Германија", а Константин Порфирогенет знаел "во Русија и во пределите на франечката држава". Со тоа што Франките, чиј службен јазик бил латинскиот, а за област бил употребуван поимот енклава, а овде се говори за Хомеровиот поим склавина, нивни народен јазик бил само тн.словенски. Значи, Македонците и Франките биле едно исто. (Енклава=ен клава, Р.И.)

Царот Константин VII (913- 59) Порфирогенет напишал: "Царот на Ромеите никогаш да не пристапи брачноповрзување со народите чии обичаи се различни и страни од оние на Ромеите, нарочито не со оној, кој е безбожен и не е крстен, освен само со Франките"... "Така како секое животно треба со на него исто да се спои, исто така на оправдан начин секој народ не треба да превземе склучување на брак со елементи на страно племе и стран јазик". Значи, Франките биле ист род (народ) со Македонците. Следи тие да имаат еден ист народен јазик.

Удаљцов и други велат: "кога се посматра структурата на еден од германските јазици-германскиот, наоѓаме...основа на старо- германскиот јазик и кој е остаток на стариот, преиндоевропски (јафатски) стадиум на развоток на овој јазик, на што укажуваат и низ други стари реликти во тој ист јазик...". Значи, старогерманскиот јазик бил само 100% индоевропски (ариски=пелазгиски=тн.словенски), што денес тн.Германи го заборавиле и злоупотребиле.

Македонскиот царски двор, со својата македонска династија и македонски цареви го задолжиле Македонецот Константин Филозоф тој да го реформира коине. Така тој го вратил тн.словенски јазик кој тогаш во однос на говорите во Европа бил со мали разлики. За ова Оболенски истакнува: "Во деветтиот век за времето на Кирило- методиевата мисија, словенските идиоми меѓусебно биле многу блиски"... "Словените во тоа време се уште биле свесни дека зборуваат со ист јазик. Јужномакедонскиот дијалект што Кирил го искористил за своите преводи, не им бил наменет само за Чесите, туку на сите Словени".

Според Макс Фасмер (Max Fasmer (1941), "Die Slaven in Griechenland"), "Конечно од XV век...Тој тогаш ја додал забелешката за сродноста на либекските Словени со Зигиотите на

Пелопонес“. Како што важело за Словените на Пелопонез и Либек во Германија, истото било за Моравија, во која солунскиот говор бил разбирлив. На Моравија и биле соседи Франките/Германите (Дојчерите). Не случајно, Франките како католици од латински преведувале на словенски јазик, никако на француски различен од словенскиот јазик: Германите биле само венетско- антско- склавинско население. Слично го правеле Македонците од коине преведувале на тн.старословенски јазик на Македонецот Константин Филозоф. Затоа двата синови на македонскиот гувернер (“комитопули”-синови на комесвојводата: комес=кмес=кнес= кнез, ми=мие=ние) Никола, Самоил со свој брат (непознат кој тој бил) кај Франките со Отон I во Кведлинбург разговарале само на тн.словенски јазик.¹²³

Се истакна: “Германите биле само венетско- антско- склавинско население“. Стјепан Антолјак пиши: “Според византиските автори, Словените (Склавините, Р.И.) и Антите, коишто зборувале на ист јазик, како што пишува Прокопиј...“. Се ова говори едно: на тн.германско (венетско-антско-склавинско) со до во XV век се било само на Хомеровиот=тн.словенски јазик. Па друг јазик Белците немале. Меѓутоа, поимите се општи и тие неозначуваат народи.

Ова мора да се дообразложи: Д.Оболенски пиши: “во првата половина од деветтиот век Франките превеле неколку христијански текстови од латински на словенски јазик и ги испишале со латинско писмо“. Бидејќи тн.Словени говореле на наречја, истото важело за Франките и сите други Белци со својот тн.словенски јазик. Токму со ова се одгонетнува уште една вистина. Кога уште не бил внесен јазикот на Кирил Солунски, до тогаш се преведувало на тн.словенски говори на Франките, а потоа само на јазикот на Кирил Солунски. Методиј вршел преведувања од коине на народниот солунскиот говор, од кого произлегол тн.старословенски јазик. Тоа било со Евангелистарот. Следат преводите на псалтирот и паримеиникот. Така, Методиј по смртта на Кирил продолжил да преведува и го завршил преводот на Светото писмо. Затоа за Ф.В. Мареш преводот на Библијата од Методиј бил единствен во тогашна Европа, преставува најдобар превод и досега не бил направен таков превод во оригинална- преносна смисла. Според наводот на авторот било повод, со овој превод на Библијата европските владетели во црквите да се прогласуваат за господари затоа што нивните народи не ги разбирале коине и латинскиот јазик. Велам господари на својата семејно- господарски држави, никогаш етнички, туку само семејно- господарски. Бидејќи се до XIX и XX век ваква била состојбата, ваквите европски семејства создале балкански народи, кои не биле етнички, туку нивни, поради што до денес се крвари. Најповеќе страдаат склавинските народи кои за германските склавински народи биле склавинска (тн.словенска) раса која до денес тн.Германи=тн.Словени најуспешно без свој завршеток ја истребува.

СКЛАВИНИТЕ (ТН.СЛОВЕНИ) ОДВРАТНА РАСА

Се наведува сведоштвото од пишењето на црковниот отец Бонифациј.¹²⁴ За него пиши “Ларус XX век”: “Обичаите на Словените (Склавините, Р.И.) биле во почетокот потполно варварски и ги револтирало странците, кои со нив доаѓале во врска. Според апостолот Бонифациј од VIII век, тие биле: ‘најодвратна и најгадна од сите раси’. Живееле на старински начин заеднички обработувајќи ја земјата, жртвувајќи животни и заробенци за нивните бројни богови, согорувајќи ги мртвите и пратејќи ги погребите со гозби и војни игри. Жените се спалувале на ломачите на своите мажи”.

¹²³ Стјепан Антолјак (1985), “Средновековна Македонија”, на стр.341 пиши: “Единствено е јасно дека и тие се вратиле задоволни во својата земја, зашто на Отон I му ласкаше нивната забележителна посета во рамите на вака бројна делегација. Затоа, како и другите пратеници, ги опсипал со своето внимание и со нив исто така водел посебни разговори на словенски јазик, а спроти нивното враќање им дал богати подароци“. Авторот се повикува на наводите на шпанскиот Евреин Ибрахим- Ибн Јакуп (X век) и други. Според Јакуп, Самоил издавал повелби на словенски и грчки (кои не, Р.И.) јазик. Во Кведлинбург, 973, дошле до контакти со “странски делегации, а посебно со руската, полската и чешката“. Па други источни соседи на Франките покрај овие немало. Токму затоа Франките друг народен јазик освен нивниот мајчин и татков пелазгиски=Хомеров=тн.словенски немале: Македонците и Франките едно исто.

¹²⁴ Олга Луковиќ- Пјановиќ (1993): “Срби...народ најстарији”, НПА “Мирослав”, Земун. Од неа се преземени изворите, кои од јавноста биле заскриени, оти за тн.Словени со векови постои завера, а и денес.

Бидејќи овде за тн.Словени се пиши "најодвратна и најгадна од сите раси", треба да се види, дали тоа така било. Амин Маалуф пиши: "Поради нивната хигиена, повеќе одколку примитивна, а и нивната неприспособливост кон условите за живот на Истокот, Франките ќе имаат исклучително голема смртност кај децата, особено кај машките. Дури со времето, тие ќе научат да си ја подобрат здравствената состојба користејќи ги редовно амамите, барајќи навреме нега од арабските лекари". Ибн ал- Атир (1160- 1233) пишува за Франките, "ќе се вратат назад во нивната земја која се наоѓа таму долу, зад Константинопол, и господ ги куртули правоверните од таа голема беда". За нив се говори и за човекојадството, што важи за другите Европјаните, кои до XV век биле дивјаци. Токму човекојадството било наследство на монголските Готи. На нивните простори се внесла традицијата да се јадат луѓе.

За Словените (Склавините, Р.И.) Вебер вели: "Нивната религија била со жртвување на луѓе поврзана на служење на идолите, кое било во основа обожавано на добротворноста и стравот од непријателските природни сили". Ова било кај Белците, но не кај темните раси..

Ова би требало да се спореди со она што Херодот го пиши: "Погребите кај богатите (луѓе) меѓу нив биле вакви: во текот на три дена се изложува мртвиот и се принесуваат сè какви видови на жртви, гостите претходни ги ожалиле (мртвците); потоа се врши погреб, согорувајќи го, или, на друг начин, закопувајќи го во земјата; направајќи хумка, отпочнува такмичење од сите видови, во текот на кои се доделуваат најголеми награди, со разлогот, на победниците во поединечните натпреварувања. Ево, погребите кај Траките биле такви".

Се гледа дека погребот бил свечен чин, што било кај античките Македонци. По погребот на починатиот се дава јадење, дури гозба, и поклони. При запоседнување на столовите околу трпезните маси, машките седат одвоено од женските, традиција која опстоило до денес. Античките биле преименувани во етнички Македонци. Овие станале и тн.Словени. Овие биле Траки, преселени од Балканот. Вакви имало до реката Рајна. Франките ваквите Склавини ги покатоличиле.Значи, Франките и Македонците биле едно исто. Тие меѓусебно се разликувале само по христијанскиот правец: Македонци=православни, Франки=католици.

Густав Вајганд пиши: "Најмногуплодни и најмоќни од древните народи на Балканскиот Полуостров несомнено биле Траките, кои го населувале не само целиот источен и централен дел на Балканскиот Полуостров, но завладеале големи области одовде на Дунав дури северно од Карпатите и таму биле населени. Тие биле населени и во Мала Азија и Грција"... "Херодот кажува, дека после Индијците Траките биле најмногубројни и дека ако биле обединети од еден владетел, ќе биделе најмоќниот и непобедивиот народ, но тие биле како разединети, биле слаби". Исто така,Херодот вели дека Трибалите биле најмногу бројни и најмоќни народ на северот на Тракиско- илирскиот Полуостров. Според Страбон, Гетите (Траките, Р.И.) живееле на двата брега по долниот тек на Дунав и областа на југоисточните Карпати. За Суровјецки дека Трибалите биле сметани како Траки. Според Франциско-Марио Апендини старите Траки не се простирале само до Дунав, туку се протегале со онаа страна на реката многу подалеку. За Казимир Шулиц "Илиро- траките веќе во најдавни времиња живееле во земјите северно од планината Карпати". Според наводите на авторите, тоа било Заткарпатите. Заткарпати посматрани од југот. Тоа бил Балканскиот Полуостров. Следи: Траки=тн.Словени.

ТН.ГЕРМАНИ=СКЛАВИНИ=ТН.СЛОВЕНИ РАСНОНЕСВЕСНИ

Се говори за тн.домовина на тн.Словени. Со тоа што во VII век таа била само тн.византиски, се потврдува, тн.домовина на тн.Словени била само тн.византиска, а не склавинска на посебен склавински народ различен од тн.византиски, кој бил тракиски=венетски=илирски, а ваков бил тн.германски тн.народ, според поимот Герман на Балканот, а и според името на илирската кралица Теута=Deuta=Deutsch=Deut s ch, Дојчери. Се ова говори, тн.германски тн.народни простори биле само на христијанскиот верски правец на Цариград, кој бил спротивен на оној на Рим, а подоцна и со Франките кои биле покатоличени.

Франките имале исто потекло со Македонците и ист јазик пелазгиски=тн.словенски, а по примањето на католицизмот тие преведувале од латински на тн.словенски, што е потврдено во IX век. Пак, во X век Отон со Самоил, кој подоцна станал цар, говорел склавински= тн. словенски јазик, оти друг јазик балканските Франки немале.Во прилог е и она што пишел ма-

кедонскиот цар Константин VII (913- 59): "Царот на Ромеите никогаш да не пристапи брачно-поврзување со народите чии обичаи се различни и страни од оние на Ромеите, нарочито не со оној, кој е безбожен и не е крстен, освен само со Франките"... "Така како секое животно треба со на него исто да се спои, исто така на оправдан начин секој народ не треба да превземе склучување на брак со елементи на страно племе и стран јазик". Значи, Франките биле ист род (народ) со Македонците и затоа тие во X век имале заеднички Хомеров (тн.словенски) јазик. Одродувањето започнало многу по XV- XVI век, а не порано. А ова се потврдува со доказот, што вулгарно=булгарно=народниот франковски јазик повеќе го знаеле Македонците отколку самите свештеници Франки. Исто така, царевите знаеле повеќе од академиците Франки.

Во LAROUSSE се вели: "На запад империјата на секогаш војноборните Алемани ја преминуваат Рајна 332. и ја напаѓаат северноисточна Галија, каде кај Стразбур 357. Јулијан ги победил"... "Така можда е веќе Константин (341- 342), ама сигурно Јулијан 358, ги населил Франките во Тоскандрија на левиот брег и во близина на устието на Рајна, откаде тие малку-помалку ја преплавиле цела Белгија". Бејцент- Лиј- Линколн пишат: "Во почетокот на V век Меровингите ја преминале Рајна и се населуваат во Галија- денешна Белгија и северна Франција, крај Ардените". Во LAROUSSE се пишува: "...Сиagrius. Меѓутоа тој се сукобува со Алеманите кои, во настојување да ја прошират власта на левиот брег на Рајна, ги нападнале рајнските Франки. Франките ги потиснале кај Тулпиакум (Cilpik или 'Tolbijak' близу Келн ?)". Токму на стр. 281, во картата Римско Царство и простирање на христијанството 395, Алеманите се до Рајна, а отспроти на Стразбур во Галија, кој се најдува до реката Рајна.

Следи Франките да го имаат христијанскиот правец од Цариград.

Според Велс, "Во текот на седмиот и осмиот век постепено било извршено покрстување на незнајнобожците германски и словенски племиња". Па токму ова било само источно од реката Рајна. Меѓутоа, сите тие биле склавински=тн.словенски. Значи, се говори само за склавински тн.Германи, тн.Тевтони, тн.Теутони.

Се ова за тн.Германи не е битно. Па тн.Германи биле расисти и колонисти, но никогаш расносвесни, кога нивниот тн.германски јазик бил трорасен на: Белци, Црнци и Монголи. Тие не сакаат да признаат дека Семитите според антропозите биле Црнци, а Готите само Монголи. Берлинско- виенската школа, штитејќи се самата себеси, самата си нанела огромно зло, кога таа поради својот народ тн.Германи Монголите ги прогласила за Белци. Ова се гледа од сребрениот мисориум на Теодосиус I, околу 388. Мадрид, Кралска академија. Преставени се Готите, кои биле Монголи. Видливо е дека тие биле ниски по раст, а нивната коса е со дебел влакна, значи монголска. Пашке на стр. 175 го наведува медаљонот на Теодорих Велики (493 до 526) со коса чии влакна се дебел и прави, "почеток на VI век. Национален музеум, Рим".

Удаљцов и други велат: "кога се посматра структурата на еден од германските јазици-германскиот, наоѓаме во него околу 30% јазичен состав кој не може да се објасни на основа на старо- германскиот јазик и кој е остаток на стариот, преиндоевропски (јафатски) стадиум на развиток на овој јазик, на што укажуваат и низ други стари реликти во тој ист јазик. Според тоа, одпаѓа мислењето за посебен 'ариски карактер' на индоевропските народи, кои би врвеле низ развитокот кој тобоже нема ништо заедничко со развитокот на другите јазици".

Значи, старогерманскиот јазик бил 100% индоевропски (ариски=пелазгиски=тн.словенски), а готскиот јазик бил 100% монголски. Денешниот германски јазик содржи од вкупно 100% зборови 70% (тн.словенски на белата раса со на Црниците од коине/ латинскиот јазик) и само 30% турски зборови на монголската раса.

Ова говори дека коине, како наследник на староегипетскиот и арамејскиот, бил дво-расен јазик на Белци и Црнци, а Семитите биле Црнци кои живееле од Египет се до со Месопотамија: Сумерите биле Белци, а Акадците Црнци. Готите биле само Скити=Татари, за Ул-филас, у=в, кој создал готски јазик, во коине внесол готски=татарски јазик. Ами Буе наведува исти готски, фински и албански зборови. Според Вент, финскиот и унгарскиот се вбројуваат во угријското јазично стебло...Токму затоа источно од Франција се говорат дворасни, а западно од Германија трорасни. Денес спортските екипи на Франција...Англија...Холандија се преполни со Црнци. Ова што го пишувам не е расизам, туку тн.Европјани никогаш не биле расносвесни, нив ги занимавало само богатство, за со него полесно и поудобно да живеат, без грижа нивните злодела што ги прават. Ова се потврди со Склавините од VIII век што го за-

почнал Бонифациј, а продолжило и во следните векови, а трае и денес, уништувајќи го во потполност македонското=склавинско православие, дури одрдувајќи го неговото население со дворасни јазици (Грци, Романци), трорасни јазици (Албанци, Власи, Унгарци, Турци). Меѓутоа, тн.Германци направиле фалсификат,прогласувајќи ги Склавините за Словени,иако Склавина означува област, а Словен слово.

СКЛАВИНИТЕ БИЛЕ ПРОГЛАСЕНИ ЗА СЛОВЕНИ

Псевдо- Цезариј, во почетокот на V век, пиши: Склавините и Фисонците живееле негде во близината на Дунав и поради тоа се нарекувале Подунавци. Склавините "се диви, слободни и безпоглавари, бидејќи своите водачи и старешини постојано ги убиваат било на гозба било на пат, и се хранат со лисици, диви мачки и меѓу себно се довикуваат како волци кога зави-ваат". Со наводов се потврдува, во нивно време уште немало преселби на семејства со домашни животни. Затоа во ова време имало само легии. Овие пристигале до реката Дунав, ги протерувала Скитите преку Дунав, наследство уште од времето на Филип и Александар Македонски, и се враќале назад, на своите одредишта. На тамошни сирови климатски услови луѓето морале да се борат да опстојат. Бидејќи тие немале домашни животни, тие морале да се хранат со диви животни и да се однесуваат како тамошните луѓе- Скитите.

Ова било повод,се што таму било пронајдено, било монголско=скитско.Токму затоа во тн.домовина на тн.Словени ништо не било пронајдено тн.словенско. Ова се гледа во наодите во Унгарија. Се наведени по периоди сите пронајдени предмети кои денес се изложуваат во музеите на Будимпешта. Во нив ништо нема тн.словенско. Наоди од Белци биле само од новата ера. Стои: "диатренско стакло од почетокот на IV- от век н.е. пронајдено при ископините во Сцексард во ранохристијански саркофаг, што и припаѓал на римската провинција Панонија; доцно римски раскошен шлем од 2 половина на IV век пронајден во Дунав при правењето на Елизабетскиот мост во Будимпешта". Наводите докажуваат дека на тие простори опстојувале само Монголите (Скитите=Готите). Се гледа, за Белците во Панонија нема ниеден материјален доказ постар од IV век н.е. Во прилог е и наводот на Псевдо- Цезариј, во почетокот на V век, кој пишел за Склавините и Фисонците, во близината на Дунав и поради тоа се нарекувале Подунавци. Значи, на север преселбите на Ромејците почнале околу IV век, а не многу порано. Затоа на тамошните простори тие си ги подигнале потребните објекти. Да не се изуми, дека се истакна, Херодот пишел, дека покрај Црноморието и во денешна Украина и Русија се населувале жители од персиските простори,Балканот и Мала Азија.Овде се говори, дека преселбите кон север продолжиле. На скитските=татарските предели има само скитски докази,што важи и за Белци само со нивниот тн.словенски јазик, оти друг јазик на Белци никогаш немало. За преселбите кон север Белците со себе понеле домашни животни, предмети итн. Напротив, до денес ништо не е пронајдено од севернодунавските простори да се донесат домашни животни, предмети итн. Токму затоа секој оној кој докаже дека оттаму на Балканот нешто било донесено тој мора да добие Нобелова награда. Се ова говори, преселбите биле само од југ кон север. Токму затоа постои генетска оддалеченост од југ кон север, никако обратно. Значи, Келтите биле Балканци. Следи на Балканот ништо да нема келтско.

Се истакна: "Па ипак,Европа преставува главен резервар на варвари. Словени,чија прапостојбина се наоѓа меѓу Висла и горниот тек на Днјепр,се непознати на Римјаните до V век".

Се кажа: "Во третата година на владеењето на царот Тибериј, пиши Јован Ефески, проклетите словенски народ го преплавил царството. Тој ја преминал цела Грција, провинцијата Тесалија и Тракија, завзема многу градови, пустоши, пали, плачка и освојува земја и во неа се населува без икаква бојазност, како на сопствено тло". (Се мисли само на Склавини, Р.И.)

Во Општата енциклопедија LARUSSE, 3 Том, на стр. 353, во додатокот за "Југословенски народи во средниот век", во поднасловот "Јужни Словени", стои: "...Зад се тоа, словенското име прв пат во облик Склавини се споменува тек во VI век, кога Словените, померувајќи се према југ, дошле во допир со Византијците...".

Значи, до V век Римјаните, а вакви биле Ларусовите Византијци, не ги познавале Склавините. А вакви биле и оние, кои за време на Јустинијан биле гранични единици, на двете страни на реката Дунав. Еден нивни родител му бил на византискиот цар Фока, кој му припаѓал

на Јустинијановата династија. На Јустинијан татко му се викал Исток, членовите на неговото семејство имале тн.словенски имиња, а тој, што важело и за Константин Велики, морале да ги учат јазиците коине и латински, кои не биле народни, туку само службени, затоа денес мртви.

Се ова говори, од V век од реката Висла се до реката Рајна до VIII век, а и многу потоа, имало Склавини. Токму затоа тн.Словени (Германци, Чеси, Словаци, Полјаци...) биле многу постари тн.Словени од оние на Балканот. Меѓутоа, само тн.Германци се одродиле од својот склавински=обласен јазик. Токму затоа тие денес меѓусебно не се разбираат. Следи тие да се обединат како тн.Германи со тн.германски јазик, кој бил трорасен: Белци, Црнци и Монголи.

Според Острогорски, "византискиот Балкан се распаднал во редица 'склавинии': Така оттогаш ги викале самите Византијци областите, кои им припаѓале на Словените и во кои византиската централна власт фактички не функционирала". Според наводите, склавините означувале област. Овде се поставува прашањето, зошто склавини "оттогаш ги викале самите Византијци областите"? Тоа било затоа што на народен јазик склавина означувала област.

Антолјак пиши: "Теофилакт Симоката е прв извор" за поимот склавинија, во сингулар, "тогаш се подразбира Заддунавската Склавинија, т.е. денешна Влашка". "Кон крајот на VIII век и почетокот на IX век франечки анали под името 'Sclavinia' означувале крај во северна Германија", а Константин Порирогенет знаел "во Русија и во пределите на франечката држава". Склавините "според Константин Порфирогенет ги опфаќале: Дукља, Травунија, Захумле, Паганија, Хрватска и Србија, т.е. териториите од Леш, Улцињ и Бар па се внтрешноста на Истра...Долна Панонија...во IX век обфаќала не само еден поголем дел од денешна Унгарија (со Блатното Езеро) туку и дел од Босна, потоа Славонија и Срем (до Белград). Во 837 година изворот не упатува дека во склавинијата бил и југозападниот дел на денешна Австрија, којшто тогаш исто така спаѓал во рамките на Каранатија...". Тој го наведува Исидор Севиљски "во својата хроника. Така тој вели дека Словените (Склавините, Р.И.) за време на владеењето на Ираклиј ја превзеле Грција од Римјаните, и набројува седум провинции (Далмација, Епир, Елада, Тесалија, Македонија, Ахаја и две покраини на море, Крит и Килкадите). При тоа вели: Илирик воопшто е цела Грција".

До времето на Ираклиј се говори за склавини и провинции. Произлегува дека склавина било на народен јазик, а провинција на латински. А со Ираклиј се преоѓа на коине без латински. Следи да има нови само теми=области, повеќе никако провинции, а бројот на склавините како области да се смалува. Така постепено ќе дојде до исчезнување на склавините.

Значи, се било склавинско=тн.словенско, само на народен јазик. Со тоа што не се прифаќа, сите Склавини да се тн.Словени,заговорот е очигледен.Ова се гледа од следниот навод: Ромил Џенкинс кажува дека Словените (Склавините, Р.И.) го населиле Епир, Елада и Пелопонез и "двата господарувачки народносни елементи во Грција во XIX век биле Словените и Албанците (Арбанасите, Р.И.)". "Се населиле Словени", го освоиле цел Балкан со се Пелопонез. За Острогорски, "повеќе од двесте години Словените доминирале дури и на Пелопонез".¹²⁵ Тие не смееле да бидат Склавини. Меѓутоа, во Македонија имало Склавини до IX век.

Антолјак, на стр. 126, истакнува: "Македонските Склавини се споменуваат само до 836-7 година кога во изворите им исчезнува секоја трага". Значи, оттогаш во Македонија повеќе немало Склавини=тн.Словени. Инаку кажано, тие со појавиле а и исчезнале. Меѓутоа, источно од реката Рајна Склавините=тн.Словени останале се додека тие не биле католизирани.

На стр.466 ја има насловната страна на книгата, слика: "IL REGINO DE GLI SLAVI HOGGI GORROTTAMENTE DETTI SCHI AVONI. HISTORIA DO DON MAVRO ORBINI RAVSEO". Значи, Склавини. Вакви имало во Европа, Азија и Африка. Токму во продолжение со мали букви стои и: "...che fecero in Europa, Asia, & Afrika...". Се потврдува, Склавините биле Обласници, Белци, со еден ист тн.словенски јазик. А истоветување на Склавина со Словен е фалсификат.

Па токму овде се работи само за Склавини=обласници. Ако Склавини=Словени, тогаш сите Склавини, секаде каде што имало, секаде морале да бидат Словени. Па вакви имало на

¹²⁵ Бидејќи Пелопонез во темата Елада, со Франките, била преименувана Мореја, нејзините жители повеќе не биле Еладци, туку само Морејци. Затоа Склавините (тн.Словени) на Пелопонез биле едно исто, само со различно име: Еладци, а потоа Морејци сè до создавање на државата Елада=Хелас. Значи, сè до со XIX век никогаш немало народ Еладци или Хеласци. Инаку кажано, никогаш немало народ Хелени.

Арабскиот Полуостров, Северна Африка, Иберискиот Полуостров, источно од реката Рајна, Австрија, Унгарија, Романија, Балканскиот Полуостров со Албанија, Епир и Пелопонез. Бидејќи сите Склавини не смеат да бидат Словени, поимов бил политички. А Словени од слово.

СЛОВЕНИ САМО СПОРЕД СЛОВО

Европските автори ги измешале сите поими: Анти, Венети, Склавини и Словени. Сите овие поими тие ги нарекле со општо име Словени, што е најголем фалсификат. Ова произлегува поради тоа што Анти=Анти, Венети=Венети, Склавини=Склавини и Словени=Словени. Анти и Венети имало на Балканот, што важело и за Склавини од времето на Јустинијан, а такви Склавини=обласници живееле во VI век северно од реката Дунав. Меѓутоа, тогаш немало Словени. Поимот Словени произлегол само од слово, имало и Божјо Слово: Логос=Слово.

Монахот Црноризец Храбар (IX век) говори за слово. Од околу 1200. година, во ракописот од библиотеката на карловачката митрополија стои: "писмо и слово". Шафарик (1795-1861) објаснува дека од слово произлегол Словен; Брус истакнува во фусотата 69: "Се чини дека во вториот век единствен глас на несогласување доаѓал од луѓе што не сакале доктрината за Логосот ('Словото') од прологот, и затоа го негирале авторството на апостолот, припишувајќи му го на Керингус, еретик кој се појавил при крајот на првиот век". Херман Киндер и Вернер Хилгеман пишат: "Словен од слово = реч". Кај Вајганд и други автори постои и Божјо Слово. Да се додаде и дека логос се преведува со слово (реч).

Во прилог е Оболенски. "Пред да замине од Цариград, Константин, со помош на новото писмо и за потребите на литургијата, превел еден избор на поуки од Евангелието. Во Византиската црква евангелистот почнува со првите стихови од првото поглавје на Евангелието по Јован кои се читаат за време на велигденската литургија: 'Во почетокот беше Словото и Словото беше во Бога и Бог беше Словото'".

Вековната евангелска беседа со која Константин (Кирил) ја започнал својата епохална работа во името на Склавините гласи: "Во почетокот беше Словото, и Словото беше во Бога, и Словото беше Бог. Тоа во почетокот беше во Бога, сè низ него настана и без него ништо не стана, што настана. Во него беше живот, и животот беше светлост на луѓето. И светлината во темнината свети, и мракот не ја опфати." (Јован 1,1). Тоа ќе значи дека Господ со зборот го создал светот, а потоа самиот станал збор. Зборо го движи воздухот и разумот, истовремено влијае и на сетилата и на душата, оттука зборот се јавува како неопходен посредник меѓу материјата и духот.

Не случајно Русите кога пишеле со рецки биле Рецкари (роцки народ), а кога го превзеле словото од македонскиот коине-тогаш немало тн.старословенски јазик- постанале Словени. Вака тие за прв пат се изјасниле во 860 година, што го соопштил цариградскиот патријарх Фотиос. Етруците пишеле со рецки (руни). Тие биле и Словени. Ова го потврдил Стефан Византиски (VI век). Ова било во првата половина кога на Балканот немало склавина (област). Се ова потврдува дека поимот Словени бил политички на берлинско- виенската школа во XIX и XX век. Ова се образложува наедноставно со јазикот на Критјаните. Авторите него го нарекле Хомеров јазик. Бидејќи во XX век имало грчка држава, Хомеровиот јазик бил тн.грчки. Авторите го избришале само она таканаречен, па преостанало само грчко. Ама во 1913 година самите Критјани стапиле на сцена. Бидејќи тие го разбирале бугарскиот јазик, тие сакале да се приклучат кон бугарската држава од 1908 година, но не кон државата Грција од 1830 година со грчки јазик од 1868 година кога не го разбирале. Ова било поради тоа што грчкиот јазик на Кораис од 1850 година, направен во Парис, бил реформиран македонски коине, во кого биле внесени Хомерови=тн.словенски зборови. Бидејќи во коине имало семитски зборови, јазикот не бил разбирлив. Ова било повод во XX век да се внесе понароден (похомеров=тн.словенски) јазик со помалку семитски зборови. Затоа со Букурештанскиот договор, во 1913 година, само Бугарија се принуди, таа да се откажи од островот Крит, што и се случило. Во член V стои: "Формално е договорено Бугарија отсега да се воздржи од каква и да е претензија врз островот Крит".

Според Лудвиг Франц Пасоф, во 1815 година во "Илијада" постојат многу зборови слични на словенскиот јазик. Така тој открил идентични зборови од Хомеровиот оригинал.

Грегориј Данковски (1829) наведува дека "Хомер пишувал на пелазгиски дијалект, 'словенски јазик', а се дознава од самите Хомерови песни". Киндер-Хилгеман наведуваат дека јазикот на Хомер бил јазик на македонските староседелци. Најбитен бил грчкиот лингвист Константин Чулкас (Тсиоулкас). Тој во 1907 година во неговата книга потврдува дека јазикот на Славо-Македонците од Лерин води потекло од раниот Хомеров јазик. За него Хомеровиот јазик бил тн.словенски. Ова го потврдуваат авторите на тн.словенски јазици, а вакви биле и македонските. Од МАНУ за "Каменот од Розета", кој се наоѓа во Британскиот музеј во Лондон, се соопштува: "Како резултат на истражувањето, судејќи според приложените 167 зборови, тие дошле до сознание дека тој текст е на македонски јазик со сличност до идентичност на одделни зборови со сегашните македонски говори и дијалекти. Писмото е слоговно од типот согласка-самогласка, идентификувани се 25 согласки и 8 самогласки. Основните знаци (согласките) се наоѓаат во по 8 положби и во зависност од позицијата, односно аголот под кој се наоѓаат, се чита слогот со изговор на самогласката. "Тема на нашето истражување беше средниот текст. Често се употребуваат предлогот 'на' и сврзникот 'и', а множина се прави со додавање на 'и' на крајот од зборот. Средниот текст е на македонски јазик со запрепаствувачка сличност до идентичност со сегашните македонски говори и дијалекти, според приложените 167 зборови. Исто така, од вкупно 26 согласки во денешниот македонски јазик во текстот кој го проучувавме ја нема само буквата 'њ', а најдоминантна од сите забележани знаци е вертикалната црта...". Значи, антички=етнички=тн.словенски Македонци.

Во историјата биле познати Персијанци и Македонци. Дури во VI век н.е. најбројниот европски народ се појавил одвоено, Персијци и Словени. Токму затоа тие можеле да бидат само Македонци, со македонскиот верски правец од Цариград, како што бил и Готот=Монголот. Фредегерова хроника (VII век), во која пиши за источниот готски крал Теодорих Велики (493- 526) дека родителите му биле Македонци и дека тој "Natione Macedonum" и "Ex genere Macedum".

Во енциклопедијата LAROUSSE никаде ги нема Словените од слово и Божјо Слово, туку само Склавини, кои погрешно се означени само како Словени. Па тоа е само заговор.

ЕВРОПСКИ ЗАГОВОР ВРЗ ТН.СЛОВЕНИ

За да се утврди дека постои заговор врз јазикот на Белците, тн.словенски јазик, ќе се истакне примерот со Етрурците. Тие, кога пишеле со руни=рецки, тие како Русите биле "роцки народ", а кога ги прифатиле словата, тие постанале Словени. Дека тие биле Словени пишел Стефан Византиски. Исто така, тие како Русите го имале тн.словенски бог Перун.

Летото 1908 година италианските археолози почнале да истражуваат на Крит. Во градот Фаистос пронашле и еден мал диск, вршник од печена глина, кој бил испишан со разни симболи на број 45. Пак, рускиот археолог и геолог Геннадј Гриневич докажува за друго такво откритие, југоисточно од Москва. Друг руски археолог, Васил Городцов, пронашол друг диск со слични симболи како на критскиот. Според него пишаниците имале "словенско потекло".

Понатаму Гриневич пишува дека во периодот од VIII-II век пред нашата ера, се појавил друг антички народ, друга цивилизација, под друго име, меѓу Арно и Тибер, во северна Италија. Тоа биле Етрурците, кои самите се нарекувале Раси. Историчарот Хеланикус (V век п. н.е.) докажувал, дека тие биле гранка на егејските Пелазги. Во записите на Стефан од Византија (VI век н.е.,Р.И.), тие безрезервно се класифицирани како Словени. Словените применувале читање и пишување со вертикални и хоризонтални рецки. Тие рецки го дале името на преткирилското писмо. Тоа не било азбучно писмо, туку "силабиско", пишување на сликовниците или рецки. Најстар пример од пишувања на вакви хоризонтални и вертикални рецки експонирани во пишаниците на еден вретенест обрач кој датира од 348 година од новата ера. Тоа беше пронајдено во близината на градот Јаш во источна Романија. На него пишува "соседи, однесето го овој вретенест обрач кај Соља" (Соља или Солија било женско име). Ова писмо било напишано на обично вретено. Тоа покажува дека читање и пишување било широко употребувано во паганската ера. Тоа веројатно сугерира, дека се извори на "предсловенско пишување", кои се веројатно многу постари од нив, одење на назад во предходниот милениум.

Но колку постари би можеле да бидат тие? Споредено со наводите на авторот, кога Етрурците биле Словени, зашто пишел и географот и граматичарот Стефан Византиец (538- 573 година во новата ера), е доказ дека никогаш немало посебни словенски народи.

Гриневич продолжува, научниците веќе имаат големи акумулации од податоци за силната цивилизација на Критјаните, која ја сметаат за лулка на европската цивилизација. Според зборовите на Херодот, "таткото на историјата", Критјаните биле неспоредливи во источното Средоземје и биле господари на Средоземното Море. Од ненадеж се појавила катастрофа. Мамутската ерупција на вулканот Санаторим, се претпоставува дека се случило околу 1450 година пред новата ера. Таа ерупција направила непоправни штети и го означило крајот на Критско-Микенската цивилизација. Етрурците ја позајмиле азбуката од Грците. Римјаните во нивно време ја позајмиле азбуката од Етрурците. Пишаниците на дискот ("Фаистос диск") бил пример од "силабиско писмо", слично на ветрикално и хоризонтално пишување на рецки. Веројатно, како на пример на Фаистосовиот диск, тоа не било азбучно туку симболично пишување? Јас почнав да го анализирам етрурското писмо и избројав преку 70 различни видови симболи, премногу за буквална азбука (грчкото и римското писмо со помалку од 30 букви). На место тоа, значи било силаболско пишување. Кога веќе ги споредив етрурските симболи со хоризонтални и вертикални пишувања со рецки, јас веднаш забележив комплетна сличност меѓу 80% од двата видови на пишувања. Анализите покажаа дека граматички и вокално преткирилското и етрурското писмо било без сомнение многу слично. (Рецки, рец=рез=реж=рег= регион, од рег- и он, Р.И.)

Значи, ако тие биле наречени Словени, тие морале да пишуваат со слова, инаку со рецки би се нарекле Рецкари. Пак од силаб произлегува силбе и тоа на германски значи слог. Според Стронг "линеарно Б", силбено писмо се пишувало меѓу 1400 и 1200 пред нашата ера на Крит и Балканот. "Линеарното А" е најстарото досега одгатнато критско силбено писмо.

За Етрурците Херодот кажува, дека тие дошле од Мала Азија, од Лидија, во XIII век п.н.е. Пак, Хеланик од Милитена сметал како тие биле Пелазги, кои дошле од јужниот Балкан во Италија и најпрво се истовариле на притоката на реката По. Така постојат повеќе мислења: Етрурците биле културен народ во стариот Медитеран. Етрурците живееле во средна Италија и нивната уметност ја формираше и Римската уметност. Тие по Тројанската војна се преселиле од Мала Азија. Подоцнежната хипотеза тврди дека тие се домороден италијански народ. "Веќе од средината на VII век се сочувани натписи од етрурскиот јазик, кој нема ништо заедничко со индоевропскиот јазик на Италијаните" (Стронг). Вули мисли дека тие се доселиле од Анадолија после падот на Троја. Пак, според Вент околу годината 1200 пред нашата ера изгаснал предтартешкиот град. Етрурците, тиренски скитници на море, стигнале во Шпанија и го основале Тартес.

Вент наведува, според Страбон Рим бил основан како што следи: од Коринт дошла во Италија маса народ кои ги примиле Етрурците. Тие дојденци се измешале со Етрурците и со пражителите. Тарквинијските Етрурци ги дале првите кралеви во таа нова римска држава. Од етрурскиот јазик го познавале така наречениот Liber liniteus од дванаесет стотини зборови на платнениот омот на некоја египетска мумија. Liber liniteus се наоѓа денес во археолошкиот музеј во Загреб. Нивното писмо течело од десно на лево. Затоа се поставува и прашањето за Етрурците: дали се тоа пелазгиски "народи поморци" кои после пропаста на Крит и Микена се населиле во Италија?

Други автори велат, дека во Балканот и Македонија писменоста била развиена уште пред појавата на писменоста кај Феникијците. Во Македонија се најдени траги од прастара писменост, во пештери и на керамички остатоци, пишани текстови на карпи, некои од пред неколку илјади години, а некои од 5300 г.п.н.е. За Харолд Харман, Балканот бил центар на светската писменост. Исто така, во Македонија постои карпеста писменост.

Светислав Билбија пиши дека етрурскиот (тој во потполност го дешифрирал) не само со српскиот јазик и исклучиво со помош на него, туку дешифрирањето може да се оствари само со употребата на кирилските вредности на етрурските слова. Себастијан Долчи наведува, "ако Етрурците, исто што Илирите, кои според говорот негуваат најголемо почитување и кои се отприлика и иста вера, (тогаш) на нив од овие зборови- сите стари- да живеат на прастар начин- во јазикот нема ништо повеќе? До денес во Апулија постојат цели градови, основани

од најстарите жители, кои се служат со илирскиот јазик". Ѓорѓевиќ и Билбија го споредуваат српскиот и етрурскиот јазик. Се тврди дека етрурскиот јазик во се е ист како современиот српски. Олга Луковиќ- Пјановиќ пише за јазикот и писмото на Етрурците. Според неа, тие се разбираат со српскиот јазик. Ова важело и за јазикот на Баските. Таа пише: "по моја непрецизна процена, можат да бидат најмалку 30 до 40% заедничко лексичко благо во баскискиот од српскиот јазик". Меѓутоа, српскиот јазик не бил народен, туку јазикот на Кирил Солунски.

Бидејќи Етрурците живееле на просторите на Венетите и Илирите, нивниот јазик и писменост и друго не можеле да бидат, туку само венетски=илирски. Вакви биле и на Балканот.

Авторите пишат, на Балканот и Апенинскиот Полуостров имало Венети и Илири, значи тн.Словени. Се вели, Венетите биле илирско племе и земјата на Венетите се протегала на Јадранот. Според нив произлегло името на Венеција со покраината Венеција и главниот град Патавија, денес Падова; Венет бил припадник на илирскиот народ во горна Италија; Венетион (Венецион) предел во горна Италија; Венетиа (Венеција). Во Luebkers, Reallexikon, стои: "... Седиште, веќе во V век, околу областа на подоцнежната република Венеција без Верона и Мантуа; По-Ливренца, ант. Ликвентиа, или Таглиаменто, Алпите- Јадранско Море (Strabo 214; Plin. n. h. 3, 126, 130; Ptol. geogr. 3, 1, 23/6), ама исто така проширена во алпската област северно од Венеција...". На венетските простори биле населени Илири. Вајганд пише: "не само во Северна Италија сретнуваме илирски потомци, но и на јужното крајбрежје на Апенинскиот Полуостров, каде живееле Јапигите и Месапите, чиј што јазик било докажано дека спаѓа кон илирскиот". Вајганд не правел разлика меѓу Далматите- Илири и Далматинците- Словени и тој нив ги нарекувал Далмати. Кога Апостол Павле бил во Македонија и Италија тој со населението не можел да разговара на ниеден службен јазик, туку само на народен=варварски=пелазгиски=Хомеров јазик. Овој бил илирски=тн.словенски. Ова било без прекин и по X... век. Себастијан Долчи (1690-1777) бил дубровачки фрањевец и историчар. Тој пишел за старините на дубровачката надбискупија и за старината на илирскиот јазик. Според него, "до денес во Апулија постојат цели градови, основани од најстарите жители, кои се служат со илирскиот". (Во Италија се до во XVIII век службен бил латинскиот, народен илирскиот=тн.словенски јазик, Р.И.). Според Георге Гроте (1851) Венетите биле ист народ со Илирите. Значи, за него Венети=Илири=Балканци.

Олга Луковиќ-Пјановиќ го наведува Света Билбија, кој пише: "Низ последните два века суштински се безбројни покушувања, за да се открие тајната на постанокот и потеклото на етрурскиот јазик, па за таа цел се давани безброј противречни објаснувања. Се мислело, ако се открие тајната откаде потекнал етрурскиот јазик, дека само по себе ќе се открија и потеклото на Етрурците. Тоа било потполно исправно резонување, ама тие, покрај своите настојувања, не го откриле. Западните писатели пробале тоа да го пронајдат, споредувајќи ги корените и зборовите на етрурскиот јазик со 27 други разни јазици и дијалекти, меѓу кои некои биле дури од Централна Африка. Британскиот писател James Wellard во својата книга 'The Search for the Etruscans' ги споменува сите по ред, ама не наведува ниту еден словенски јазик".

Исто така, таа по баскискиот јазик се зафатиле со етрурскиот. Затоа таа разговарала со професорот на Сорбона, Блок (Bloch). Овој етруролог неа ја одбил, тој за тоа немал време. Па таа продолжува: "Како некој воопшто може да дојди на помисла, етрурскиот јазик да се спореди со еден од словенските јазици?". Оти Словените треба да се елиминираат од европската наука, и како што напишал Солжењицин, од земјиното тло!"

Ова произлегува од тоа дека тие самите се плашат за нивното одржување и спас бараат вон тн.словенство. За жал досега ништо не им помогнало. Има уште доволно време додека не се одродат тн.Словени со срамниот трорасниот англиски јазик. Ама Европјаните понатаму остануваат само Белци. А без прекин продолжува заговорот врз тн.словенски јазици. Ова најдобро се гледа со најмеродавниот доказ, авторите не ги земаат денешните соседни народи, Словенци со словенечки јазик и Хрвати (Истрани и Далматинци). Истраните со симболот прч (јарец) ја имале кирилицата, а Далматинците со лавот глаголицата. Токму во етрурското писмо ја има глаголицата и кирилицата. Французинот Сипријан Робер, во "Словенски свет" наведува: "Кој, обраќал внимание, на пр., на натписот на чувениот лав во Венеција, видлив за секој, додека славистите на него не предупредиле? А нашиот словенски манускрипт во Ремс, напишан на глаголица, не го мислевме ли низ векови за коптски ракопис? А булгар-

скиот учен монах Храбри од десетиот век, не ли рекол: 'Првите Словени немале слова, ама читале и прорекнувале со помош на црти и рези (черти и рјези). Не можат да се означат појасно руните'. Со се што досега е кажано, се потврдува, етрурскиот јазик бил 100% на Белци.

ВОЗОБНОВУВАЊЕ НА АНТИЧКА МАКЕДОНИЈА

Брајер и др. пишуваат дека во пролетта 285 г.н.е. еден провинцијалец од Далмација со ниско потекло Диоклес бил лукав и способен војник, но и сјајен војсководител, (постанал, Р. И.) нов император Диоклецијан, кој владееле дваесет и една година и абдицирал во 305.н.е. да би умрел во мир. Ја поделил власта и го одвоил источниот дел со титула август од Никомедина на Мраморно Море околу 150 км оддалечен од Визант. На запад владеел неговиот стар другар Максимијан во Милано.

Значи, Диоклецијан бил Илир. Или инаку кажано, со синонимот за Илир Словен, како што биле Константин и Јустинијан. Токму затоа тие ја преселиле престолнината Рим во Никомедија, а потоа во Визант. Кога се наведе Диоклецијан, би требало да се каже, дека тој бил избран за император на 17. ноември 284 година на едно поле близу Никомедија и бил наречен Gaius Aurelius Valerius Diocletianus Iovius. Некои кажуваат, дека тој бил роден во Диоклее, денешна Подгорица, главен град на Црна Гора, па добил име Диоклес. Но најверливо било во Сплит. Во ист час, на 1. мај 305 година тој во Никомедија, а Максимијан во Милано абдицирале. Тој и други биле носители на возобновената Македонија, Византија, со луѓе од Балканот: Клаудие, Илир, роден 214 година, владеел од 268 до 270 година; Аврелиан, роден 214 година во Сингидунум, денешен Белград и владеел од 270 до 275 година; Проб, роден 232 година во Сирмиум, денешна Сремска Митровица, а владеел од 276 до 282 година; Максимијан е роден 245 година во Сирмиум; Галерие е роден во околината на Сердика, денешна Софија; Константије роден во денешен Ниш итн. Галерие во Никомедија, а Константије во Милано биле прогласни за цареви на 1. март 293 година. Во чест на галериовиот поход на Персија, во 297 година, во Солун бил подигнат столб со многу бројни рељефи, кои таму стојат и денес. Секако, нивниот удел на секој е различен. Важно е дека тие ја возобновиле Македонија. Ова конечно го остварил синот на Константије и неговата сопруга келнерка Елена, Константин Велики, роден во Ниш на 28. февруари 274 година (но се споменуваат и 280 и 288 година). Неговото име е на денешен македонски јазик со завршницата ин, како син на Констант добил ин, па станал Константин. Како него (Карин, Марин итн) така завршувале имињата во негово време, кое и денес се задржало кај Македонците, наследници на античките Македонци и нивниот Александар Македонски. Тој бил најголемиот освојувач на светот, што важи и денес.

МАКЕДОНИЈА

Македонија била Балканскиот Полуостров. Теомпус пиши: 'Големата држава на Македонците беше креација на Филип, син на Аминтас. Без нарушување на нејзините институции или организација на човечка сила, пред се со зајакнување и проширување на истите, тој воспостави врховен авторитет од Јадран до Црно Море и од Дунав до границите на Лаконија. И покрај брзината со која растеше нацијата, државата имаше моќ да се носи со тешкотиите при освојувањата"...Македонија се простирала од Пелопонез до Дунав и до Јадран. Македонија била и останала бастион на целиот Балкан'.

Македонците го владееле во старата и новата ера Балканскиот Полуостров. Тоа бил Филип и Александар Македонски, што продолжило и во новата ера кога власта на Римското Царство го превземаат царевите со потекло од Македонија како Македонски Полуостров, а само од 1809 година Балкански Полуостров. Тие престолнината Рим ја пренесуваат во Никомедија, а потоа кај Византиј, кој станал Втор Рим, Константинопол, град на царевите, Цариград. Тоа било со...Василиј I...Василиј II Македонски...Во мноштво карти Македонија била до реката Дунав, што авторов на книгава ги гледа кај други автори.

Кај The World Map са. A.D.1290 Македонија се најдува меѓу Медитеранот, со Црно Море и Европа со Германија и Франција, а преку Јадранско Море Италија. Во Teutonic Kingdoms 526 Византиската Империја е означена до реката Дунав. Кај David Talbot Rice (1965) се прикажува тн.Византија до реката Дунав, а таа била само Македонско Возобновено Царство.

Friedhelm Winkelmann • Gudrum Gomolka- Fuchs на стр. 16 е прикажан Источен Рим јужно од реката Дунав со диоцези: Дакија, Македонија, Тракија, Азиана, Понтика, Ориенс, Египет. Во Македонија е сета Елада, североисточно од Македонија е Тракија и северно Дакија. Западно од Дакија е Илирикум. На стр. 17 е картата на тн.Византија, на крајот на владеењето на Јустинијан I., 565. Таа е до реката Дунав, а западно е Илирикум и Италија како освоени од Јустинијан I. Philip Sherrard ја преставува картата на тн. Византија до реката Дунав, за што стои: "најголемото простирање на царството за време на неговото 1100 годишно постоење". Кај него е и картата за тн.Византиско Царство пред Јустинијан I. и од него освоени области, како и Царството на Јустинијан I., 568, до Дунав. Исто така, за Царството на Василиј II до смртта (1025), до Дунав. До Дунав е Паристрион, Македонија, Стримон, Тракија, Тесалија, Хелас (Елада, Р.И.) и Пелопонес. Западно од Македонија е Бугарија само со Прилеп и Охрид. Севернозападно од Бугарија е Сирмиум и Далмација, а западно Дирахион и Николополис...Тој прикажува двоглави орли како грб на тн.Византија. Во LAROUSSE исто така до Дунав е Источното Римско Царство, "од 330. до 1205." До Дунав е и во картата за Samuel's Kingdom 976-1018 A.D. Ланге пиши: "Внукот на Цар Самуел, Петар Делјан...Тој 1040 година во Белград бил за цар прогласен". Самуел бил тн.Византиец, како што бил Алусианос, негов и на Делјан роднина. Тој тн.Византиец го ослепил Петар Делјан без да биде Булгароктон. А овие се бореле против Македонското Царство, а биле соработници на Рим. (Октон, окто=окото, акати)

Велс вели: "Иако изгледало дека Империјата на Константин Велики, Источно Римско Царство било продолжение на Римската Империја, во суштина било продолжение и преродба на Александрското Царство". Џон Кросланд и Диана Констанце пишат: "Вториот македонски голем период беше Византиската Империја со седиште во Цариград и Салоники, втор по големина град од 306 година од новата ера, се до освојување од Турција во 1453 година". Во картата се протега до Дунав.

Кај Љ.Стојановиќ, "Стари српски записи и натписи", кн. III Белград, 1905 година, на стр. 41- под број 4949, што се чува во националниот музеј во Прага (21 мај 1349 година), што е и во Софија и Загреб, се гледа: "Благочестиваго и Христолюбиваго Македонскаго цара Стефана српскаго, болгарскаго, унгарскаго, далматинскаго, арбанаскаго, уговлахискаго и ширим многим пределом и землем самодржца". Во прилог е и таканаречениот Софиски препис на Душановиот Законик и Загребачкиот ракопис: "Благовернаго и Христолюбиваго Македонскаго цара Стефана", закон...што го наведува и Иван Снегаров, "Историја", I, стр. 318...Со наводот се потврдува, Македонија ги опфаќала сите наведени предели и земји. Токму затоа авторите истакнувале, дека Македонија опфаќала многу земји.

Стјепан Антолјак, на стр.174 пиши:"Арапскиот, пак, писател Идризи во својот познат спис 'Географија' (1153) е уште поопширен од Вилхем Тирски, зашто говори дури и за планина Македонија, која се протега, според неговото мислење, од Лариса па на север со некои градови и со реки. Наедно, малку подоцна, ја наведува и самата земја 'Маџадунија', во која се наоѓаат градовите: Нису (Ниш), Атруби (Берковица ?), Луфиса (Ловеч), Афранисуфа (Браничево), Агризунис (Разград) и Масинус (Шумен). Според тоа, гледаме дека Идризи ја смета за Македонија целата крајдунавска област, почнувајќи од Белград на запад, до градот Шумен на исток. Тој дури знае во Македонија и за 5 реки како што се: Виоса, Девол, Дрим, Вардар, Морава и Нишава, а Струма му се јавува под името 'Мармара' ". Па се ова говори, Македонија бил целиот полуостров, кој бил само Македонски Полуостров. Тој бил преименуван во Балкански само во XIX век. Според повеќе извори, а ваков бил и Барлет (XVI век), Македонија имала повеќе земји, а ваков бил Епир, во кого биле вклучени териториите на денешна Арбанија=Албанија. Сите наоди во неа биле само на пелазгиски=тн.словенски јазик. Тоа што во Арбанија се променати мноштво имиња на трорасниот арбански јазик е само злосторство.

За време на владеењето на античките Македонци со свое царство, нивните граници биле до реката Дунав. И Источното Римско Царство било само возобновено нивно царство со својата македонска династија. Исто така, и нивното владеење било до реката Дунав. На тн. византиски простори се создавале кнежевства...Меѓутоа, тие биле само македонски. Ова се потврдува со нивното народно творештво кое останало македонско и во XIX век, кога биле создадени српско и бугарско кнежевство, а потоа и држави. Токму затоа нивното творештво останало македонско од ...XV, XVI век се до со XX век:

” ‘Антологија народне поезије’, приредио Д-р Винко Витезовиќ Ш, Јуначке песме, Београд Издавачко и књижевно предузеће Геца Кон А.Д. 12. Кнез Михајлова улица 12, 1937”. Страна 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134: ”...Ил’ бољега, или ќе गरेга; Моји коњи и сиви соколи И бијели украј Саве двори Моме брату Змајогњеном Вуку; Моје благо мојој старој мајци’... Моме брату Максиму владици: ‘Деспот Јован ходи по Сријему...’

То изусти Деспотовиќ Јово, То изусти, а душу испусти.

36

Смрт војводе Кајице

Подиже се господине краљу, Од прекрасне од Македоније, Из питома места Смедерева, Од својега двора честитога, Собом води дванаесет војвода; Подиже се итар лов ловити. На Ковину Дунав пребродио, Па се маши Влашке, земље равне, Док с’ доити Вршачке Планине. Лов ловно Вршачком Планином, Лов ловно летњи дан до подне.

Тако краљу бог и среќа дала, Те од лова- ништо не улови: Ни јелена, ни кошуте брзе, Нити каква од ситне звериња. Добар кобак краља сукобно, Сукоби га војвода сибињска, Собом води три стотини’ Маџара И шездесет деце Каравлаха; Краљ му божју помоќ називао: ‘Божја помоќ, војводо сибињска !’ Војвода му боље одазива: ‘Здраво, краљу од Македоније ! Златна круна под небом на земљи, Јасна звездо на Македонији ! Знао бих те, да се напијемо, Немам овде вина ни ракије, А да си ме затекао, краљу, Код Немеша, бана вршачког, Може бити, да би се напили; Веќ сам со децом игру заметнуо, Оди, краљу, да се поиграмо.’

Ал’, беседан, господине краљу: ‘Брате Јанко, будалеста главо !...’

Распе краљу свилена шатора...Елчи башу Дојчетиќа Вука, Па до Вука Бошка Рајчевиќа. Па Стојана, Степојева сина, Па до њега Јовица Ресавца, Кучајниска бојна копљеника. Од Ресаве лепе воде ладне, Па до њега Големовиќ Ѓуру, Па до Ѓуре Орловиќа Павла, Па до Павла Радо бег Мијајла, До Мијајла Грчиќа Манојла, До Манојла Шајновиќ Дамњана, До Дамњана Облачиќа Рада, А до Рада Кајица Радоњу; Кајицом је совру зачелно Спроќ’ честитог лица краљевога.

Каква ј’ красна Кајица војвода ! У какву ли господаском оделу ! ...Кроз крајину водити војводе...Висок јунак, танак у појасу, Бела лица црних наусница...Па се свому он поклони краљу: ‘Краљу Ѓурѓу, родителиу красни ! Пусти мене, меѓ’ Маџаре бабо ! Да се мало поиграмо с Маџари.’

А краљ Ѓураѓ заче беседити: О, Кајице, моје чедо драго !...Пустиќу те меѓ’ Маџаре, сине, Ал’ тако ти улева од краља ! И тако тие леба царевога ! Немој сине, заметати кавге; Нас је мало, а много Маџара: Што нас има ? дванаесет војвода, Није шала три стотини’ Маџара И шездесет деца Каравлаха !’

Ал’ Кајица беседио краљу: ‘Краљу Ѓурѓу, родитељу красни ! Неќу, бабо, заметати кавге, А тако ми улеве краљеве ! И тако ми леба царевога !’ ...

Краљ га не сме отпратити сама, Веќе с њима посла Облачиќа Рада, Обе љуте змије од краине. Војвода се меѓ’ Маџаре шеќу, А Маџари игру започеше, Први игри, трка пешачкога; Кад потрча Облачиќу Раде, Он натрча три стотин’ Маџара И шездесет деце Каравлаха, Маџар Јанко од Ердељ крајине. ...

Расрди се војвода сибињска, Па припаса сабља оковану, Па се краљу под шатором шеќе: ‘Краљу Ѓурѓа од Македоније ! Оди, краљу, да се променимо: Дај ти мени дванаесет војвода, Голе, босе, у кошуљи танкој, Ја ќу теби три стотин’ Маџара Све на коњма под оружјем светлим И даќу ти на сваку годину За живот три товара блага.’

Славан Ѓураѓ заче беседити: ‘Брате Јанко, будалеста главо ! Јеси л’ чуо, дали запамтио: Да је била проја за пченицу ? Да ли Маџар за Македониу ? Да ли Србин за Ердељ-краину ? Не дам саме Кајице војводе За четири на крајини бана: За Немеша, бана вршачкога, За Гецију, бана тителскога, За Иштвана, бана сланкаменског И за Петра, бана варадинског, Све од Вршца па до Вараждина, За сву земљу о четири бана; За то не дам војводе Кајице, А камо ли осталих војвода.’ ... (Ердељ северно од Влашка, две османови вазални кнежевства, Р.И.)

Земљи паде војвода Кајица, Врисну јунак, као соко сиви: Краљу Ѓурѓу, родитељу красни ! Уби мене Маџар изненадна Брез јубачког мога огледања...’ ”

А Кајица једва изговара: ‘Краљу Ѓурѓу; родитељи красни ! Ја ти, бабо, преболети неѓу...

Кралј закука, како кукавица: 'Јој, Кајице, мој соколе сиви !...На Бељацу оставити сама, Да ми чуваш без промене стражу ?'

Па погледа оком на војводе, А војводе један на другога,...Меѓ' Мацаре јуриш учинише. Погнаше се по пољу Бељану...".

Тоа било не само во... XV, XVI век, туку и во XIX век, кога уште Србија со Вук Караџиќ и Бугарија биле во Македонија. Со тоа што творештвото било преведено, а објавено во XX век, се докажува, дека Србите, Грците, Бугарите, Скиптарите... биле Македонци. Само Грците, Скиптарите... се одродиле од јазикот на Белците, тн.словенски.

Поимот балкански во 1809 година за прв пат го внесол германскиот географичар А. Zeune. Називот Балкан, пак, тој го превзел од францускиот писател А. Боуеа. Овој така ја нарекол Стара Планина во Бугарија, иако називот Балкан не се протега низ цела Стара Планина. Со тоа што називот Балкан не била низ цел полуостров, што важело за провинцијата Илирија, тој не можел да биде илирски ниту балкански. Бидејќи тој за време на Филип и Александар Македонски бил македонски, што важело за време на... Василиј I и II Македонски..., тој бил македонски. Значи, тоа било се до 1809 година. Само оттогаш е Балканско Полуострово.

Кога се создале српско и бугарски кнежевства, кои биле дунавски, почнало да се расправа за српство и бугарско. А кога се создале и српска и бугарска држава, српските и бугарските автори почнале да говорат, чии простори биле и оние од античка=етничка Македонија.

Х.Р.Вилкинсон, Картите и политика, преглед на етнографската картографија на Македонија, Македонска книга Скопје, 1992, на стр. 115, пиши: "...кога во 1885 беше постигната унија меѓу Бугарија и источна Румелија, Србија и објавија војна на Бугарија, што подоцна ќе се открие дека е преран обид за да се зацврстат во Македонија, пред Бугарите да го прошират својот интерес во Македонија. Воодушевените извици кон Милан, 'Крал на Србија и Македонија', со што Србите му пожелуваа добар пат на својот монарх кој беше на чело на армијата во 1885, одржуваа важен круг за иднината". На стр. 164 тој вели: "Ако, тврдеше Цвиик, македонските Словени требаше да бидат соединети со српската држава, тие многу бргу би постанале Срби според својата националност- пророштво што никогаш не се исполни. Нема сомнение дека Цвиик мислеше на Словените од Ниш и Лесковац кои, пред 1878, ги сметаа за Бугари но кои, откако овие области станаа дел од Србија, станаа добри Срби". Како што овие биле Бугари, истото важело и за оние кои живееле во Косово и Метохија, со Пеќката црква, која неканонски била отцепена од македонката народна=булгарна Охридска архиепископија. Ова се потврдува со наводот, што Макс Фасмер го наведува: "Словенските имиња на местата според Селишчев се многу бројни, во Епирус и Тесалија како и во текот на реката на Војуса, на Осум, на Девел, Семени и горната Шкумби, потоа северно од тоа на Црни Дрим, особено на нејзиниот горни и долни тек со булгарските обележја". Густав Вајганд зборува: "Областите во Западна Албанија биле слабо населени со Булгари, но во Средна Албанија, особено околу Томор и територијата околу Томорица и Опар, многу бројни булгарски имиња на месностите докажуваат, дека некои рејони тука наполно биле населени со Булгари. Во 1911 г. слушнав во Елбасан една песна, која децата ја пееа, без да ја разберат содржината, и која очигледно е силно изопачена булгарска песна, се запазила одстарите времиња, затоа што ширински и должински во целата околина повеќе нема нити еден Булгарин. А Спас Гопчевич расправа што не бива, дека во Елбасан живееле 20.000 Криптосрби!". Вилкинсон на стр. 123 истакнува: "...Зарјанко...Но тој сепак подржуваше некои од Бугарите во Македонија, одејќи дотаму што покажуваше силно бугарско малцинство по долината на Вијоса во јужниот дел на Албанија а поголема група на Бугари во долината на Дрим и во крајбрежните области на Кавала и северна Тракија". Се работело за Македонци под македонската народна=булгарна Охридска архиепископија, што важело и за селаните во Атина...На стр. 285 Вилкинсон вели: "Во оваа шема српска Македонија се протега како македо- словенска а Стара Србија како албанска. Областа Ниш- Лесковац беше прикажана како мешана српско- бугарска а коридорот на Нови Пазар како мешан српско- албански. Ништо не помагаше тоа што неколкумина не бугарски автори, навистина не сите од бугарско потекло, инсистираа на барањето дека областа на Ниш била бугарска уште од 1878". Ова може да се види во Википедиа, што за Борислав Станковиќ (1876- 1927) стои. Тој во Врање е роден, каде завршил народна и средна школа. Тој како автор напишал повеќе дела. Тие биле напишани меѓу 1894 до 1927 година. Меѓутоа,

тие биле напишани со дијалект, кој до денес останал македонски. Исто така, во неговите дела постојат многу народни песни, кои до денес се познати македонски, ама не српски. Ова е лесно објасново, оти диалектот од Врање и народните песни до денес во Р.Македонија исти останале, без да се промени текстот и музиката. Ова повеќе не важи во Србија. Сите негови дела и дела на други автори од македонски се преведени на српски. Српскиот јазик бил наследник на тн.старословенски на Константин Филозоф со 6 падежи, кој бил наследник на коине. Негова "копија" бил латински. Со 6 падежи е рускиот јазик. Бидејќи Вук Караџиќ уште 7 падеж внесол, што важи и за германската слаба и мешовита промена на именките, српскиот јазик постанал тежок за учење. Токму со него и херцеговачкиот говор говорите во Србија, кои биле македонски, се променале. Во прилог се имињата Белград а не Београд, Мечка а не Медвед, Зајечар а не Зеџар=Зечар...Значи, српски народ со Вук Караџиќ го научил неговиот јазик, а го заборавил својот македонски, кој како во Р.Македонија имал говори. До создавање на државата Србија, во кнежевството живееле само Турци=Муслимани и Грци=Православни.

ГРЕИКИ=ТН.ГРЦИ

Се истакна, дека Франките во X век почнале да го применуваат поимот Греики, а кој бил навредлив за Македонците. Токму затоа, тој тие никогаш и не го прифаќале. Бидејќи Македонците биле во судир со исламот од Персијците, а не од Арапите чиј ислам го сузбиле, како и дека Македонците со Персијците без прекин се бореле, Латините постепено го наметнале поимот Греики (тн.Грци). Исто така, Латините врз Македонците го наметнале и поимот Хелени, што за Римјаните означувал неверници. Всушност, Македонците како христијани поимот Хелени го употребувале за нехристијани, повеќебожци, порадишто жителите на Пелопонез кои не го прифаќале христијанството биле нарекувани Хелени. Исто така, Македонците руските повеќебожци ги нарекувале Хелени. Ова може да се потврди и со тоа што Македонците на Римјаните не им останувале должни. Македонците нив ги викале само пагани...

За да се потврди, дека поимот Греики е наметнат од Римјаните, се наведува и примерот со поимот Византија. Ова било само за да се изравни градот Рим со Визант, а не дека Македонија била држава со многу градови, спротивно на Рим, кој како град ја водел цела Италија...

Р.Ланге пиши: "името "Византиско Царство" е чисто историски научен поим, оти никогаш Царство немало, чии жители самите би се означиле како "Византијци" или "византиски". Никако Византијците инаку не се викале отколку само "Ромеи". Така развитокот бил од Imperium Romanum кон Basileion ton Rhomaon и "Ром=Бизант", оти без Ром немало Бизант. Г.Острогорски говори: "Првобитно, византиската историја е само продолжение на римската историја, а Византиското царство само продолжение на Римската империја. Називот "Византија" потекнува од подоцнежните времиња, самите "Византијци" не го познавале. Тие себеси се нарекувале Римјани- Ромеи, нивните владари се сметале римски цареви, наследници на старите римски императори. Се дотогаш додека траело нивното царство, славното име на Рим за нив ја задржало својата драж, а римските државни традиции им давале правец на нивната политичка мисла"... "Надвор од секакви сомнение, 'византинологија' е единствено правилен облик и треба постепено да го воведеме во употреба, наместо погрешниот облик 'византологија' на кого сме навикнале".

Македонија имала две цркви царска Цариградска патријаршија а и народна Охридска архиепископија. Припадниците на Цариградската патријаршија биле нарекувани Греики (тн. Грци), според поимот Греики, кој бил навредливо име за Македонците, кои царувале во Источното Римско Царство, па имало македонска династија, македонска ренесанса... Пак, припадниците на Охридската архиепископија, која била народна=булгарна, биле нарекувани само Булгари. Значи, Охридската архиепископија како народна била вулгарна=булгарна, а постоел и вугаренлатински, што значело народенлатински. А ова се гледа и од Булгар=Вулгар, бург=булг, Бургас. Ама и од воулгар=волгар=болгар, за волг=волк=Volk=волк=полк=полка, народна песна различна од германски воени маршеви. Токму затоа следи Македонците да ги наречат Татарите само народ=Булгар. Бугарските автори пишат, тие имале татарско потекло, а поимот Словени бил политички. Се заклучува, до онаму докадешто Охридската архиепископија владеела, имало народ=Булгар-и. Ова може да се потврди и со доказот, дека за државата Елада, која била создадена во 1830 година, најповеќе пари дало еладското семејство,

Браќата Булгарис. Следи двете цркви да бидат под царот од Цариград. Токму затоа никогаш Охридската архиепископија не била под цариградскиот патријарх, кој бил под царот.

За да се докаже дека поимите не означувале етнички народи, се следниве примери, што ги неведува Густав Вајганд: Царувањето на Симеон и Самоил Македонија наполно се булгаризирала. Токму Самоил немал врска со Симеон. Стефан Душан бил прогласен Граф на Влашка. Стефан Душан (1331- 1335) бил оженет со сестрата на булгарскиот цар Јоан Александар. Стефан Урош (1335- 1371) со 19 години станува "император на Србите и Грците". За Србите тој говори Расција- Рашка- Рац- Раса. Полубратот на Стефан Душан- Симеон (1356- 1370) во 1366 г станува регент. Заедно со кралот Вукашин (Волкашин, Р.И.) во Македонија, во 1373 г Турците (Отманите, Р.И.) го превземаат Прилепското кнежество. Значи, за него Булгаринот Симеон и Византиецот Самоил ја бугаризирале Македонија, а денес во Македонија нема ниеден Монгол; "Србинот" Стефан Душан бил Влав (Граф на Влашка); Децата на Душан биле Евро-монголи; Стефан Урош бил Србин и Грк, што важи и за цар Душан; Пак, Цар Душан самиот се прогласил за македонски цар; Русите се населиле од Македонска Расција (Рашка- Рац- Раса), но многу порано, а и подоцна, како што било со Македонците од Метохија со говедо во Полска. Тоа важело и за Етрурците (Раса итн); Стефан Душан- Симеон регент со кралот, не во Србија и Бугарија, ами во Македонија и тоа во Прилепското кнежество. Како дополнување би се навело и: Во Македонија областа (темата) вклучувајќи ги Солун и Хераклеја се нарекувале Сервија. Ова име било доделено по времето на Константин Порфиrogenетус (како цар 913- 959). Се мисли дека тоа произлегло од латински сервус= роб (слуга). Така тој тврди дека Склавите се нарекувале робови, кое на ромејски звучи серви (серби, Р.И.). Исто така насекаде стои за "вулгари", "вулгарос". Така се нарекувале Склавините заради нивното ниско културно ниво и јазик. Ова е равно на роб обесправен за се друго освен да се биде слуга на господарот. Тоа се гледа од "Солунската легенда", каде се кажува: "Кириле, Кириле, оди во распространетата земја при склавинските народи, наречени Блгари". Значи, една земја на (повеќе) склавински народи наречени (како повеќе народи) Блгари. Или инаку кажано, народ немало означување народ, ниту пак Склавини или Блгари. Тие биле општи поими за население. Па следи: "Блгарот"... "великиот кнез Десимир Моравски и Радивој Преславски и сите кнезови блгарски се собраа околу Солун". Охридскиот архиепископ Теофилакт (1090- 1103) пиши, "кога овој народ (Аварите, Р.И.) си отиде, дојде друг уште побезаконски и свиреп, така наречени Вулгари, од скитските предели". Така, овде се мисли на Блгари (Скити- Монголи). Освен тоа, Теофилакт го разбира Вулгари: "склавински род"... "Вулгарите, не ги разбирале напишаните книги на коине". Пак Димитриј Хонатијан (XII и XIII век) пишел: "Европски Мизи, кои народот ги знаел воопшто и како Блгари. Тие... ги завзеле сите соседни области: Панонија и Далмација, Тракија и Илирик и големиот дел од Македонија и Тесалија". Значи, ова нема врска со било какви народи Срби, Бугари, што слично се среќава и потоа: Во Второто Наумово житие "блгарски". На манастирот Јоан Колов (на Халкидики) "Склавини- Блгари", иако овој никогаш не бил булгарски. Панонскиот кнез Коцел бил наречен "блгарски", Крали Марко бил блгарски", Стефан Немања од патеписецот Пол Рико, кој живеел во денешна Турција (1678- 1690), бил наречен "кнез на Блгарија". "Војводата блгарски" за Константин Драгаш, владател на Велбжд (Ќустендил). Евли Челебија наведува Блгари во Белград во XV век. Отецот Генадиј (средината на XIX век) "во Европа најобразовани филозофи се во Бохемија и Моравија и сите се Склавини, наши браќа, чисти Блгари". За византискиот автор Јоан Малала, веројатно напишана хронографија во втората половина на VI век (повеќе од 100 години пред преселбите на Аспаруховите турско- блгари да се појават од Дунав), говори за нападот на Троја. Тој го наведува Ахил и ги нарекува "Мирмидонците, а сега Блгари". И конечно, во ватиканскиот препис на Манасиевиот летопис, ханот Крум бил наречен Rex. Macedoniae, а Иван Александар- Sanctus Iones Macedo. Значи, тие биле македонски кралеви, а поимот блгари и серби се навредливи за прост и робови (слуги). И конечно, ако произлегло од Склавина Словени, а се среќава и "Склавини- Блгари", тогаш Склавини со Словени и Бугари е едно исто. На ова се надоврзува и во Троја "Блгари". Затоа Вајганд наведува, се обратив до Пруското министерство за култура..за парите од Кајзерот, за да се искористи окупацијата на Македонија во 1917 година, како продолжена игра на Прусија во бо-

рба против Русија за да се доуништат Пелазгите и нивните Македонци со нови држави (Србија, Грција, Бугарија, Турција, Албанија...): овде има и одродени Белци (Несловени).

Кога се говори за Отец Паисиј би требало за него да се наведи нешто: Тој бил зачетникот на Словено (Македоно) Бугарија на просторите на Македонците. За Паисиј Хилендарски, во неговата "Славјанобугарска историја" се наведува: За народот, царевите и светците од иеромонахот Паисиј од Самоковската епархија, живеел во Света Гора Атонска 1726 година и ја напишал историјата во 1762 година во полза на бугарскиот народ. "А кои не сакаат да знаат за својот бугарски род, но се впикуваат во туѓи нарави и во туѓ јазик и не се грижат за својот бугарски јазик, но се учаат да читаат и говорат на грчки и се срамуваат да се наречат Бугари- о, неразумни и глупави !- зошто се срамиш да се наречеш Бугарин и не читаш на свој јазик и не говориш ? Или не си имале Бугарите држава и власт ? Толку години царувале и биле славни и прочуени по целата земја и многу пати земале данок од силните Римјани и од мудрите Грци"... "И од целиот славјански род најславни биле Бугарите". Па тој пишел пред да се укине Охридската архиепископија на нејзините припадници Бугари со нејзинот бугарски (тн.старословенски) јазик, а против Цариградската патријаршија со своите припадници Грци, а вака биле наречени Македонците, со нејзиниот Птолемејев јазик кои не (грчки). Меѓутоа, Елада (тн.Грција) немало до 1830 година, што важи за еладски јазик се до 1868 година.

Во ЛАРУСЕ страна, 462, постои карта: "Јурисдикција на Пеќката патријаршија околу 1669. година". Нејзината граница се протега по текот на реката Дрим, јужно од Тетово, јужно од Штип, преку Струма, северно над Самоков, источно од Бела Црква (Кушумлија), на север Оршава...Нови Пазар е Стара Рашка. Источно е Бугарска патријаршија, источно од реката Струма Цариградска патријаршија (само Тракија), а се друго е под Охридската архиепископија: цела Арбанија, преостанатиот дел на јужниот Македонски=Балкански Полуостров. Па Арбаните и Еладците биле само под варошот Охрид, со тн.старословенски. Ова останало за селото Атина се до 1767 год. Атина била под соборната црква Св.Димитрија во Битола 1836 г.

Овде се говори за Пеќка патријаршија, која како црква била под Охридската архиепископија. Таа неканонски се отцепила, чие дело било на Рим, кој во православието не бил надлежен. Рим како таков во православието делел круни, за крал со архиепископија а за цар со патријаршија. На...Душан, кој бил македонски цар, му претходен Самуил. Овој добил круна крал со архиепископија, а за цар неа ја воздигнал во патријаршија. Само така Рим царот од Цариград со својот патријарх ги сведувал на мноштво цареви со патријаршии, и само да се уништи македонското православие. За да се потврди дека оваа битка убаво ја знаеле царевите во Цариград е примерот што Цариград на Бугарите им дозволил тие да имаат цар. Меѓутоа, Македонците Бугарите ги изиграле, кога тие на бугарскиот цар не му дозволиле тој да има патријаршија. Така тој бил само цар без патријаршија. Всушност, тој бил само крал со архиепископија. Следи Рим да биде виновен, што најхристијанската Мала Азија се исламизирала. А со Самуил...Душан и Балканот влегол во исламизирање. Па токму затоа втората исламска=турска држава на Балканот, тн.Косово, е дело само на Рим со Виена, водители на католицизмот,што во 21 век го потврди Европа и САД со нивната НАТО,римски чеда на злото.

Токму затоа Рим со Виена на султанот му наредиле, тој да ги укине сите цркви со тн.старословенски јазик, јазик на Белци, чин кој беше за Охридската архиепископија. Па затоа по 1767. година повеќе немаше Бугари, туку само Турци=Муслимани и само Грци=Православни со кои не. Марко Тодорович од Разлог и Вук Караџиќ биле само Грци. Тие отишле во Виена само како Грци,оти Балканот бил под Отоманите, а двата не биле Турци=Муслимани.

За да се потврди, дали имало етнички народ тн.Грци е следниот доказ: Британскиот патеписец Џорџ Фергусон Бовен во 1849. година ја посетил државата и разговарал со нејзините граѓани. Тој сопштил: "Селаните, како во европскиот дел од Отоманската Империја, така и оние кои живеат на Јонските острови, во прилична мера го беа заборавиле своето потекло и себеси не се нарекуваа Грци, туку Романи, т.е. поданици на Римската Империја. Тие, како престолнина на својата нација и религија го сметаа Константинопол, а не Атина". Произлегува дека селото Атина немала важност, главен град на христијанската нација и религија бил Константинопол. Сите тие како граѓани биле Романи, а како христијани Грци, што било спротивност на мухамедани (Турци). Тие го заборавило своето потекло- хеленско, оти хеленски јазик станал кои не. Ова тој го потврдил со тоа што тие како христијани не го говореле

коине. Значи, тие го говореле само тн.словенски јазик. Па овој јазик бил на белата раса. За се ова да се потврди, се наведува најголемиот доказ, секој народ има по еден јазик, а само тн. Грци четири јазици (тн.Хомеров, коине, катаревуса и димотики), што е комедија. Бидејќи ако четворица тн.Грци говорат по еден јазик, тие меѓусебно нема да се разберат, што е трагедија. А трагеди-комедија била што Битолчани морале да ги учат трите службени тн.грчки јазици.

За се ова да се потврди е примерот со црквите во Битола. Кирил Трајковски, "Битолскиот градски говор", Битола, 2007 година, на стр. 28, под 6.2., пиши: "Како реакција на засилената грчка пропаганда, чија реализација одела преку црковните лица, честопати потпомагана од видни битолски еснафи, граѓанството на новосоздадените битолски маала, со помош од жителите на соседните села Долно и Горно Оризари, по долга тешка борба, па и физичка пресметки, успеало да ја изгради црквата Св. Недела (1863 г.) во која словенскиот јазик ќе стане богослужбен веќе во 1868 г. Охрабрани од првиот успех, битолските граѓани ќе отворат и свое народно училиште 1865 г., а врв на осамостојувањето на битолчани од грчкото 'ведомство' станало 1869 г. со формирањето на своја посебна црковно-училишна општина. По овој значаен настан отворањето на нови училишта на народен македонски јазик било многу олесната зашто било финансирано од населението".

Значи, Св. Димитрија станала грчка, а Св.Богородица бугарска. Меѓутоа во кнежество Бугарија немало бугарски јазик, тој следи потоа, а Бугарија станала држава во 1908 година. Следи во XIX век службен јазик да биде говорот на Варна, а во XX век западен бугарски говор. Разликата меѓу овие два јазици е во тоа што Македонците првиот јазик во потполност не го разбирале, па тие си пишеле на бригиски=брзјачки говор, а вториот веќе е како македонски говор кого Македонците денес во потполност го разбираат. Исто така, постоело и разлика во името на населението. Македонците како припадници на оставштината македонската народна=булгарна Охридска архиепископија биле Бугари. Следи Македонците од денешна Бугарија населението да не го нарекува Бугари, туку Шопи, велејќи, досега не бевме Грци, сега нема да бидеме ни Шопи. Во прилог е и плочата која скршена е во црквата Свети Димитрија од 1876 година, 6 години од Бугарската егзархија, на која ништо нема на бугарски јазик. Тогаш немало Булгари, туку само Турци (Муслимани) и Грци (Православни). Како доказ е и тоа што за основање на државата Елада најповеќе финансирало семејството Булгарис кое било од Елада. Плочата е фрлена до фонтата со други историски предмети. Веројатно, таа и другите историски предмети ќе си го најдат своето место во Битолакиот музеј.

Најважно е што авторите пишат дека Бугарите имале татарско потекло. Самиот поим Булгари означувал народ. Следи Македонците Татарите да ги наречат само народ=Булгари. Токму затоа отпаѓа можноста Македонците да се Булгари,што го злоупотребуваат политичарите, а и македонските. На пример е и Лупчо Георгиевски. Тој бил Бугарин со монголски одлики, оти тој бил со монголско потекло.¹²⁶ Па најбитна е мудроста на авторите. Вајганд пиши, Бугарите биле Татари, дури и денешните Македонци биле Бугари. На друго место тој наведува, Македонците биле поинтелигентни. За да се потврди дека тој разбирал интелегенти Белци и понеинтелигенти Монголи се гледа кога тој врши споредба меѓу Тоските=Скиптарите и Гегите=Арнаутите. Според него, првите биле поинтелигенти. Пак, Вајгал вели просечниот Грк бил потемен од Македонецот. Со тоа што тој не говори просек за Македонците, тие биле Белци, а просечните Грци дворасни: Белци и Цигани со бузука од XIV-XV век. За потврда дека во Елада се говорел само тн.словенски јазик е доказот што го наведува Фасмер. Тој пи-

¹²⁶ На 18.05.2009 е објавена слика со него, неговата сопруга и синот, со што се потврдува неговото монголско потекло. За монголското потекло на Арнаутите и монголските навии на Скиптарите имам објавено книги и написи. Меѓутоа, весникот "Дневник" и други, кои досега не објавиле ниеден мој напис, се проалбански, во кои се говори за домородноста на Албанците во Р.Македонија, а тие се само колонисти без тапи на имоти, што важи за исламските, кои се грабнати православни. Дури најправославниот Георг Кастриотис, на кого Албанците прават фалсификат- неуспешно го бришат завршетокот ис- се прогласува Албанец (бригиски Скиптар и монголски Арнаут), што е за жалење. Тој бил црногорски, српски, бугарски, грчки, скиптарски и арнаутски, само не македонски, иако неговите родители се од Р. Македонија (татко од дебарско и мајка од полошко). Следи поради него МАНУ мене во ноември 2005 година да ме прогласи лаик, иако не поканет и отсутен. Меѓутоа, само јас по Григор Прличев имам пишано книга за неговиот живот. Мои написи не објавувале многу пати "Македонско сонце", што важи за "Фокус", "Форум", "Его"...Значи,тн.македонски гласила се антимакедонски, што важи за МАНУ итн.итн.

ши, дека во Грција имало хомерови поими пред да се населат Словени. Со ова се потврдува, поимот Словени станал политички. За ова да се потврди, Фасмер цитира наводи, дека говорот на Пелопонез бил како говорот во Либек. Тој било од јазикот на Белците=тн.Словени.

ГЕНЕТИКАТА И ТН.СЛОВЕНСТВО

На 10 јуни 2009 беше објавен напис на Стефан Влахов Мицов, "Генетиката го враќа забравеното во минатото", за резултатите од швајцарскиот институт за генетика "Игенеа". Во него стои и: "...На пример, досега беше познато дека бугарскиот народ не е словенски. Словенската мантија му била наметната на крајот на IX век од чисто политички причини...Што се случило со тн. чргубил Мостич, бугарскиот владетел ? Антрополошката реконструкција на неговото лице го покажува како типичен Монгол, а името му е словенско...

...На пример, во книгата на Георги Иверски е посочено дека во селото Ливада, близу до Солун, живееле Бугари, што се нарекувале Словени...Затоа во пространото житие на св. Климент Охридски се среќава изразот 'родот на Словените (Склавините, Р.И.), т.е. на Бугарите'. А во солунските легенди се говори за испраќањето на Кирил при словенските (склавинските, Р.И.) народи, наречени Бугари. Генетиката, значи, им удри шлаканица на некогашните и денешните измислици со фактот дека само 15 проценти од гените на Бугарите се словенски. А, речиси половината (49 проценти) се тракиски. Само што до неодамна Тракијците не беа сметани за сериозен дел од бугарскиот идентитет. За предност се бореа словенските и прабугарските (хунското, турското, тевтонското и др.) начела. Во зависност од политичката конјунктурност на XX век Бугарите беа ту Словени (почитувани пријатели на Русија и на Советскиот Сојуз), ту Тевтонци (сојузници на Германија). Куриозитет е што според генетиката на Бугарите нема тевтонска крв. За разлика од нив, такви гени има кај Македонците, Србите, Црногорците, Грците и кај Хрватите. Сликата станува уште позабавна од фактот дека самите Германци во поголем дел не се Тевтонци, туку Келти. Разликата меѓу денешните политички шпекулации и тие во минатото е само во интервалот на времето...Најголем дел од гените на денешните Бугари припаѓаат на Тракијците, на денешните Македонци најголем дел до гените се античкомакедонски, на денешните Грци-елински, на денешните Албанци-илирски.

...Според Хегел Шулце нациите создадени на крајот на XVIII век и почетокот на XIX век се 'исфабрикувани од мал број учени публицисти и поети'. Фредерик Барт уточнува дека улогата на 'етничките' преприемачи и политички лидери се прима со посредство на државата, која принудно му наложува идентитет на населението. Ете зошто, за Ерих Хобсбаум официјалните политички идеологии и доктрини во минатото не се доказ за самоспознанието на државните поданици. Историската вистина, за жал, можела да си придобие пат само таму и доколку е во согласност со политичката конјунктура. Во XVII и XVIII век Хрватите се идентификуваат со Илирите заради активна пропаганда на Ватикан. Денешните генетски истражувања потврдуваат дека 34 проценти од Хрватите имаат илирски корени. Словенскиот дел е одвај 20 проценти, келтскиот- 18 проценти, тевтонскиот- 12 проценти, а феникискиот и елискиот по осум проценти. Но, апетитот доаѓа со јадење, па така и тогашната католичка пропаганда почнува да ги идентификува сите Словени со Илирите. И да пропагира илирска нација, која ги зема под своја закрила. Независно од тоа што кај Србите и Црногорците илирските гени се во малцинство во споредба со 30 проценти од гените кои се словенски. Кај Македонците илирски гени нема. Денес, пак, официјалната доктрина на Хрватите тврди дека се Словени.

Генетиката го потврдува логичниот факт, но пренебрегуван од минатото и денешните националистички теории, дека не само на Балканот, туку и во цела Европа нема 'чисти' народи, така што етничките прочистувања имале и имаат пред се, економска основа. Не помалку е опасно кога генетиката се користи за корекција на историјата на мрачен начин. Како кај Хитлер. Според генетиката тевтонските гени кај Германците се одвај 25 проценти, а другите се туѓи. Меѓу нив има 20 проценти се словенски, а 10 проценти еврејски. Во исто време тевтонското генетско присуство во Европа е значително. За да се поправи 'грешката' Фирерот организирал крваво прочистување во самата Германија. А потоа и објави војна на Европа за тевтонско 'наследство'. Политичките мотиви ги воделе и Унгарците да побараат специфичен идентитет. Вистина дека се народ со словенски корени и со препливи тевтонски, еврејски и

феникиски гени. Според генетиката и денешните Албанци не можат да претендираат за единствени наследници на некогашните Илири. Вистина е дека илирските гени кај нив се најмногубројни- 31 проценти, а другиот дел го сочинуваат словенските- 20 проценти, тракиските -18 проценти, феникијските- 15 проценти, елинските- 14 проценти и викиншките- два проценти. Но илирското наследство кај Хрватите е дури 34 проценти, а рекордери во тој однос се Босанците со 40 проценти илирски гени. Во најголема согласност со генетиката е историската доктрина на Русите како словенски народ. На Балканот Србите, макар и многу измешани, имаат преовладувачки словенски гени. Слична адекватност меѓу генетиката и историјата се огледа и кај Македонците (30 проценти античкомакедонски гени и 15 проценти- словенски) и кај Грците, кај кои надмоќни се елинските гени. Проблемот кај Грците е што сакаат да го присвојат и македонското наследство, а притоа се разграничуваат од словенството...”.

Словенски (склавински), според Склавени=Обласници, биле само Белци, како што биле Траките и Илирите. Пак, Келтите биле Фриги=Бриги, а Тевтоните според Теута, илирска кралица Теута, Илири, од Илирија, како и Русите. Како што Континталците биле Траки и Илири, Траки и Илири биле Македонците, Србите, Црногорците, Грците и Хрватите. Феникијците како и Елините биле Пелазги, што важело за Македонците. Пак, Еврејството бил само верски правец, кој бил повеќерасен, а Белците биле само Пелазги со тн.словенски јазик... Значи, генетиката ја објаснува генетската блискост, која е поврзана со географската оддалеченост на Елада, Македонија, Бугарија, Албанија...Католичката црква прво пропагирала склавинска (тн.словенска) нација,а подоцна и илирска нација. Следи, Склавини=Илири. Меѓутоа, Илири=Склавини(тн. Словени). Вилкинсон вели дека Словен и Илир е едно исто: “Илир”, на пример, беше употребуван како синоним на “Словен”, што се поврзува со В. Милер (1842), а “тој го употребува терминот Илир за да означи Словен”... Поимите станале и генетски...Токуму затоа се потврдува, поимот Словени станал политички.

Меѓутоа, никаде ги нема Албанците=Арнаутите од кавказко- црноморските простори, кои имаат највисоко монголско учество. Ова може да се утврди антрополошки (пигмент на кожата-косата-очите, дебелина на влакно на косата...), со повисоко учество на крвната група В и крвната група АВ како мешанци (Белци и Монголи). Тие со себе го понеле монголскиот коњ.Следи тие да бидат акинции,монголски јавачки единици,а вакви биле и во Косово во XIX век, како и монголската овца со долга опашка. Нив ги има во денешно Косово. Посебно, уделот на монголската овца во косовската овца. Исто така, тие се со друг јазик, не разбирлив за Скиптарите. Меѓу нив постојат огромни разлики во традициите, обичаите, начинот на живеење...Белото капче, на мијачки кече, е со кавказго потекло. Најбитно е тоа што тие меѓусебно не општеле, неживееле заедно, нестапувале во бракови..., што се променало на крајот на XX век. Арнаутите биле колонозирани на Балканот кога пораснал духот за заедништво на тн.= Словени. Тоа било токму по времето на Пансловенизмот. Па следи и Пансловенизмот.

ПАНСЛОВЕНИЗАМ

Бидејќи Македонците денес се оспорувани, македонските автори почнале да собираат дела кои говореле дека Македонија била лулка на словенството а со старомакедонски јазик.

Во X и XI век во Киевска Русија тоа зема замав во огромни размери. Во Гринвалдската битка од 1410 година обединети полски, украински, белоруски, руски, чешки, словачки и литвански (од тие денешни простори) војски ги задржаа рицарските легии од тевтонските редови. Тие го ширеле католицизмот со латинскиот јазик. Се спротиставило населението на латинскиот јазик, кој не го разбирал. Борбата против латинскиот јазик зел огромен замав. Така во денешна Хрватска, Јуриј Крижаниќ (1618- 1683) се борел за таканаречениот општо словенски јазик во неговата граматика и лексика. Рускиот самодржец Фјодер Алексеевич него го протерал во Тоболкс. Овде се заприметува католичкото влијание, зашто настанал судирот. Но тоа го продолжил од Хрватска Павел Грабовски, кој во Хотинската битка (1621) се борел заедно со украинските Козаци против Отоманите. Иван Гундулиќ (1589- 1638) како поет сонува за словенско единство. Во Италијанскиот поход на Суворов од 1804 до 1807 година, кога војувал против Австро-унгарија во корист на словенството, тоа зема замав. Ова се гледа во Напаленовиот порас во Москва во 1812 година, руската војска стигнала во западна Европа, а во 1818 година во Киев беше создадена масоновата ложа Обединување на Словените, како

федеративна државна заедница, како Словенско обединување. Во Дубровник Ф. Апендини во 1808 година ја напишал граматиката на илирскиот јазик за единствен словенски јазик со четири главни наречја: руско, полско, чехословачко и илирско. Словакот П. Ј. Шафарик во втората половина на XIX век бил за зближување на Словените. Тоа било неминовно заради омасовувањето на католичкото влијание. Така унгарскиот Словак, поетот, Јан Колар во 1824 година го воспева во поемата "Ќрката на Слава" минатото на Словените, а во трактатот "За литературната взаемност", како и во другите дела го афирмирал сесловенското единство, како расеани со повеќе наречја. Исто така, тој разликувал четири наречја: руско, јужно-словенско, полско и чешкословачко. Значи, тој илирското го заменил со словенското и тоа за него бил само јужнословенско. Овие говори тогаш биле слични: на јужнословенскиот му следел рускиот како најблиски говори, па на рускиот бил најблизок полскиот и нему чешкословачкиот (во тоа време чешкиот и словачкиот говор биле скоро исти). Така за него сите Словени од Евроазија се расно и културно сродни, што коренито влијаело за развитокот на словенскиот национализам како едена нација. Освен тоа, било вообичаено сите Словени да се вклучат во едно заедничко културно наследство, што било повод за борба на Балканот против Отоманите. Во 1843 година се оснивало тајното Кирило-методијево братство во Универзитетот Свети Владимир во Киев. Се сакало да се основа словенска федерација. Затоа следи Прашкиот конгрес во 1848 година на сите Словени под Хазбурзите, за оснивање република на Словените. Матија Мајер во 1848 година е со план за чиста словенска држава со: Словенија, Хрватска, Славонија, Далмација, Војводина, Чешка, Галиција, Моравија, Словачка. Наспроти ова, во Русија во првата половина на XIX век се јавила идеата на словенофилството, според кои постојат два независна света: еден западен, латински, католички, романско-германски и друг источен, словенски и православен. Се гледа дека се разликувал само православен (словенски) и неправославен. Значи, уште на самиот свој почеток се јавил проблем со Франките, кои го ширеле латинскиот со латиницата, а не готицата, наспроти Русите, со судир уште на почетокот. Со одминувањето на времето разликите се зголемувале. Така покрај верските постојат и јазичните. Значи, тогаш немало народи: такви не биле сите наведени.

За словенската взаемност следната генерација на Руси создала поволна основа. Така се манефестирала идеата за создавање на национална матица на Словените, како една нација. Чехот Мирослав Тирш го омасовил соколовото движење со разни спортски сплетови и натпревари. Се одржа во 1867 година Московски словенски конгрес за сесловенско обединување а во 1998 година се одржа нов во Прага, како 150 годишното одбележување на првиот конгрес, на кои беа присатни и од Р. Македонија како татковина на словенството, но не на пансловенството. Постоела идеја за создавање на една нација. Кога таква идеја била дадена, залудно е тврдењето дека постоеле повеќе народи.

Според В. Каразин, границата на идната општа словенска федерација, би се протегала од Русија до Јадранското Море, Албанија и Македонија. Тоа било нормално кога немало Унгарци, Романци со Власи, Турци и Албанци. Ова е забележително за денешна Албанија во која живееле само Пелазги (Словени- Илири), а само мал дел биле Геги. Значи, немало албанска историја за да постои држава Албанија, а тек потоа нејзин народ и јазик.

Следи од Тајниот совет на Николај I во војните 1828/9 година предлогот на првиот претседател на Елинското востаничко собрание, грофот Јоан Каподистрија. Тој предлагал, по распадот на Отоманите, на Балканот да се создадат пет кралства: Елинско кралство, со северна граница Арта- Пинеја; Кралство Србија со Бугарија и Босна; Кралство Македонија, со Македонија, Тракија и островите Имброс, Самос и Тасос; Кралство Епир (со Епир, северна и јужна Албанија) и Херцеговско и кралство Дакија (со Молдавија и Влашка). Значи, тогаш немало Грци, Турци, Албанци и Романци со Власи, туку имало само еден народ Словени (Пелазги): тој како Балканец ги познавал најдобро приликите и затоа неговата претстава за Балканот е во спротивност со на досега изложеното од авторите. Тие од обични поими измислиле основа за народи. Па вакви никогаш немало пред XIX век. Следи Кримска војна. Со неа не се сакало да се спаси христијанството, а вакво било православието, туку само Европјаните во сојуз на исламот го уништувале православието, кое било македонски христијански верски правец, а водач била Русија. Таа во Кримската војна се бореле против Татарите и Европјаните.

ТАТАРИТЕ И КРИМСКАТА ВОЈНА

Македонските автори (1969), во "Историјата на македонскиот народ", за време на Карпош, пишат: Во декември 1689 година, во Призрен пристигнала веста дека "турските и татарските војски одејќи кон Скопје одвлекле со себе околу 6.000 селани, со жени и деца и ги запалиле околните села. Освен тоа, Татарите ги запалиле Тетово и Куманово"... "Калуѓерот од манастирот Дечани забележал дека тогаш имало многу страдање, "младите ги пленеа, а старите ги колеа и давеа". Друг современик запишал дека Татарите "робеле, колеле, палеле во Горни и Долни Полог" и населението бегало дури далеку на север, зад Дунав и Сава. (Ова што било тогаш, продолжило во XVIII, XIX, XX, XXI век, Р.И.)

За да се види дека овие дела биле на Татари, а не на Белци мухамедани (Турци), се наведува и тоа што на војска и давал помош кримскиот хан Селим Гирај со своите жестоки татарски одреди. Карпош бил заробен и одведен во Скопје пред ханот Селим Гирај. Потоа тој бил набиен на кол и избоден со татарските копја. Во турскиот документ стои: "Победничките борци влегоа во Скопје, каде што во Куманово фатениот Карпош го набија на кол на скопскиот мост. И кога неговата грешна душа летна во царството небесно, итрите и како виулици брзи Татари ги распарчија неговите телесни остатоци со своите остри сечила" (Die freiwillige Teilnahme der Serben und Croaten, Wien, 1854, стр.229). [Куманово=Кумани=Татари=Арнаути, крволочни Монголи: Татари, Черкези...А ова се потврдува во XXI век, Албанците во Албанија, Косово и Р.Македонија режеле кожи, кршеле делови на тела..., продавале органи..., Р.И.]

Авторите на Институтот за национална историја (1998), "Историја на македонскиот народ"- том втори, наведуваат: "На 8 јули 1683 година, Кара Мустафа тргна за Виена со околу 300.000 војници. Во претходницата оделе 30.000 Татари"... "тука првин да се задуши Карпошовото востание и затоа било решено кримскиот хан со своите Татари и со распложливата војска од Софија да тргне кон Кустендил и преку Крива Паланка и Куманово да дојде во Скопје"... "Ниеден од хроничарите не оставил точна дата кога Татарите ја завзеле Крива Паланка", изгледа се случило околу 24 ноември..."Од Крива Паланка Татарите и турската војска го продолжиле својот поход кон Куманово"... "Меѓу Куманово и Скопје, Татарите уривале се пред себе. Изгледа дека Татарите во Скопје влегле без борба, бидејќи австриска војска немало"... "Кримските Татари, на чело на својот хан Селим Гирај, без големи маки стигнале во Скопје и се влогориле во Скопско Поле. И од југ, исто така, напредувала многубројна турска војска со серакерот Арнаут Коџа Халил-паша. И тој по патот кон Скопје уништил се пред себе. Татарите во Скопје влегле во последните денови на ноември или во првите денови на декември 1689 година". (Се повторува истото: продолжило во XVIII, XIX, XX, XXI век. Овде се говори за Арнаут-. Да се спореди со Јакуп Арнаут кој бил само од Азија, Р.И.)

Во Ларусе, на стр. 126, во делот за СФРЈ, под наслов Б. Миграција, стои: "Историските збивања и економските разлози биле главни узроци на движења на нашите народи. Југословенското население со векови мигрирало во рамките на домовината и вон неа. Преселувањата понекогаш имале огромни размери, оти се раздвижувале десетини илјади луѓе. Позната е големата селидба на Србите 1690. под Арсеније Чарнојевиќ, кој обфаќал околу 37 000 семејства. Тогаш околу стотина илјади луѓе тргнале од Косово во Војводина и се населило во низината се до Пешта. По австроунгарската окупација на Босна и Херцеговина околу 140 000 жители се преселиле во Санџак и Македонија, кои останале под Турција. Се познати миграциите на Динарците, Косовците и Македонците во северна Србија-Шумадија, Големо Поморавје и источна Србија. По првата светска војна во Панонска низина се колонизирани многу доселеници од сиромашниот југ. Во последните три децении продолжило движењето на југословенското население. Непосредно по втората светска војна (1945-1945) е извршена една од најголемите миграции на јужнаците кон Војводина и Славонија. Со оваа колонизација било обфатено околу 40 000 домашинства, кои воглавно се населиле во Војводина (од која се иселиле голем број Германци). Доселувањето потекнува од сите краишта на крашкиот и сиромашен југ- од Лика, Банија, Кордун, планинска Босна, крашка Херцеговина, Црна Гора, јужна Србија и Македонија..."

Со проширеното внесување се потврдува дека Македонскиот Полуостров на север бил населуван од југот, затоа што северот не бил густо населен. Ова било во старата ера, што пр-

одолжило во новата ера, ама и за време на балканските и светските војни. Бидејќи наталитетот на југот бил поголем, зашто имало климатски услови, Македонскиот Полуостров во главно бил населен од античка=етничка Македонија, се до северно од Ниш, каде до денес старите говорат македонски говор, но и службен српски јазик. На таков говор било и презимето на Чарнојевиќ кој македонското население го преселил на северните простори. Со нивното преселување се овозможило да се колонизираат Муслимани=Турци, Скиптари од Арбанија и Арнаути од Азија. Во денешно Косово Скиптарите се помалку од 10%, а преку 90% се Арнаутите. Нивното најмасовно населување било можно само по Кримската војна.

Руски автори за Русија на стр. 84 под насловот 39 пишат: Царска Русија пред реформата 1861 година. Развоток на индустријата. Вториот поднаслов: **"Кримска војна.** Да би бил потполн господар на бреговите на Црно Море, конечно да би ги истерал Турците од кавказките земји и слободно го превозел спакиското жито низ мореузот во Европа, Никола I во 1853 година превзел нова војна со тогаш слабата Турција. Ама Англија и Франција не сакале Русија да ојача и да ја уништи Турција. Тие меѓу себно склучиле сојуз и му објавиле војна на Никола I.

Сојузната флота влегла во Црно Море. Нивните војни бродови имале парни мотори и јака артилерија, а Никола I имал само флота составена од едрењаци. Непријателот истоварил на Крим голема војска и го опседнал Севастопол. Противникот бил наоружан со топови и пушки чии домет два пати бил поголем отколку рускиот. Таква била војната техника на заостанатата, феудална Русија. Царските генерали немале дури ниту добра карта на Крим. Снабедувањето на војската било во рацете на подмитливците и проневерлиците.

Поморската тврдина Севастопол не била утврдена од копно. За кратко време жителството и војската изградиле земјени бедеми и на ридчината ги поставиле батериите. Флотата едрењаци на Никола I не можела да стапи во битка со непријателската флота. Своите бродови Русите ги потопиле на влезот во севастополската лука- непријателската флота сега повеќе не можела во неа да влезе.

Опаската на Севастопол траела 11 месеци. Со одбраната на Севастопол раководел адмирал Нахимов. Руските војници херојски се бореле, упорно бранејќи го градот. Најпосле, после жестокиот оган, Французите го завзеле главното утврдување- Малахов Курган, кое се викало 'капија Севастопоља'.

Севастопол, сосем бил разрушен. Повеќе не било можно да се одржат во него. Гарнизон ги напуштил рушевините на тврдината. Поразот на николајевската Русија бил потполн. Никола I неочекувано умрел уште за време на опсадата на Севастопол. Цар постанал Александар II.

Годината 1856 во Парис бил склучен мир. На Русија им било забрането да има војна флота и тврдини на Црно Море. Ама Севастопол останал во Русија.

Поразот на Русија во Кримската војна ја покажал крајната заостанатост на феудална Русија.

После војната сите страни почнале селски немири и царот Александар II на собранието на племиќите изјавил: подобро селаните да бидат ослободени 'одозгора' од самите племиќи, отколку да се чека селаните да дигнат востание и самите себе да се ослободат 'одоздола'..."

Се истакна, дека Рим и Виена беа носители да се укинат црквите со службен тн.старословени јазик, а нивните цркви да ги превземе Цариградската патријаршија. Значи, постоел огромен заговор против православието, со што почнал и процесот на одродување на Белците од тн.словенски јазик. Овде се гледа да се уништи православна Русија, која останала водилка на православието, со наследство од Охрид и Цариград. Сите биле против неа и нејзиното православие со тн.старословенски јазик. Токму само таа во Цариград имала институт за византиолошки науки. Токму таа ги барала не само Цариград, туку и денешниот турски дел на Балканот да биде руски. Со тоа би се спречило ширење на исламот, а ова го правела самата тн. Византија, која била граница на исламот. Меѓутоа, европските сили не ги интересирало да се одбрани христијанството, туку нивните интереси биле само едно плачкашки, што опстоило до денес. Токму затоа тие се виновни што на Балканот биле колонизирани Арнаути, а со нив и со нивните исламски браќа Скиптари се создава и втора турска=муслиманска држава, Косово, иако Арнаутите и Скиптарите како муслимани биле само Турци. Тоа било и по 1950 година, што важи и денес. Разликата е во тоа што место турскиот јазик службен станал скип-

тарскиот. Тој бил трорасен, и монголски, токму поради Арнаутите со нивното колонизирање. Ама колонизирањето било дело на Европјаните во сојуз со исламот.

КОЛОНИЗИРАЊЕ НА АРНАУТИТЕ

Х.Р.Вилкинсон во книгата за Македонија пиши: " Пан- славизам. Значителна карактеристика за овој период е развојот на идејата за Пан-славизмот, најпрвин развиен од Унгарскиот Словак Ј. Колар, во 1824. Развојот на идејата во Балканот, дека сите Словени од Евроазија се расно и културно сродни, коренито влијаеше врз развојот на словенскиот национализам исто така, ја привлече странската политика на Големите сили во овој театар. Значи во тој период, многу малку се знаеше за словенското општество, и беше вообичаено сите различни групи Словени да се вклучат во едно заедничко културно наследство. Како што се ширеше идејата секој Словен чувствуваше дека му припаѓа на заедничкото братство, една заедница двојно разделена од несреќите во историјата, но со судбина да се соедини во една моќна политичка федерација. Пан-славизмот ги покренува Србите и Бугарите во една општа акција против Турците и ја потцени авторитативноста на Портата. Ваквото чувство меѓу Словените на Балканот, инспирирано од страна на Пан-славизмот, задачата на етнографите меѓу 1830 и 1870 ја направија да биде релативно проста, во толку повеќе што Словенот не се справал со Словен за валидноста на интерсловенските етнографски поделби. Така, разликата помеѓу Србинот и Бугаринот беше помалку важна од онаа меѓу Словенот и Гркот, или пак помеѓу Гркот и Турчинот. Оттаму, речиси сите етнографи од овој период достигнаа извесен степен на согласност во смисла на бугарско-српска етнографска граница. Односот меѓу двете групи Словени стана во толкава мера близок по 1840, што Турците ја иницираа политиката на населување на Татари и Черкези во областите на планината Шар со цел да се разделат Србиот од Бугаринот.¹²⁷ (Се потврдува, немало народ Срби и Бугари, тие биле Македонци, Р.И.)

Пан-славизмот го користеше и директното влијание на руската политика на Балканот. Царот, не неприродно, ја превзеде улогата на водач на движењето на пан-славизмот, бидејќи Русија беше единствената независна словенска нација, а истовремено преставуваше и голема сила. Во 1812, кога Русија го заклучи Мировниот диговор во Букурешет со Турција, слободата на Србија беше предмет на обврските што произлегуваа од Мировниот договор меѓу Русија и Србија. Руските агенти започнаа активна кампања на пан-словенската пропаганда на Балканот, со цел да се соединат сите 'Јужни Словени' (вклучувајќи ги и Србите и Бугарите) против портата. Рускиот словенски јазик беше воведен во многу делови од Балканот како литературен јазик, а Русите одеа дотаму што го попречија издавањето на српскиот манускрипт, со цел грешките во словенскиот литературен јазик да можат да бидат сочувани колку што е можно подолго. Култивирањето на словенските националности на Балканот од страна на Русија предпочуваше дека старата врска на Царот со грчкиот патријарх сега веќе тешко ќе може да се сочува, и дека неговата поранешна врска со грчкото национално движење се повеќе ослабува, всушност Русија постепено се повлекуваше од Грција, се додека Царот не стана против секакво натамошно ширење на грчките политички граници на Балканот. Рускиот став беше предодреден помалку од огромните можности на панславизмот, како спореден со ставот на 'панортодоксија', отколку од навлегувањето на моќната политика на Велика Британија во 1821 на источниот Медитеран, како верен подржувач на Елинизмот".

Видлив е заедничкиот злостор на европските сили во заедница со исламот, чиј сојузник отсекогаш бил Рим и тоа од 1071 година, што трае денес. Токму затоа тоа 100% да се исправи.

Вајганд говори: "Меѓу Албанците во Македонија преовладуваат мухамеданите- Гегите. По малку се христијаните Тоски, затоа што турската власт е овластена за населување на мухамеданскиот елемент. Не како етничка општност туку за омалуваженоста во споредба со Турците. По право и обичаи, кои со мухамеданите се тесно поврзани со религијата, тие се поврзале кон едноврниците, така што разликите остануваат незначителни. Во општо едно е сигурно, христијаните во Македонија повеќе сакаат да имат работа со турските чиновници,

¹²⁷ Фуснота на авторот: "Мјуир Мекензи и А.П.Ирби, Патување во словенските провинции во европска Турција, 2 издание (Лондон, 1877). На картата составена од Е.Г. Равенштајн за Универзалната географија овие Черкези беа одбележани во околината на Стара Србија и во областа Ниш- Врање".

отколку со албанските. Последниве се огледаат за жестина, безсрдечност и алчност. Во општо се поинтелигентни, посрдечни и поенергични. Не само во минатотот, но и во поново време Турците им се должни многу на енергичноста на албанските Геги, на интелигентноста и подвижноста на Албанците- Тоски. Во рамките на ова книга воопшто не е предвидено да застанеме подробно на ова прашање, а да го разгледаме поблиску народниот карактер на Тоските и Гегите. Во секој случај не само по јазик, обичаи, носии, физички одлики, но и по карактер Тоските и Гегите се доста различни. Самите Албанци кажуваат за различните племиња. Гегот е со чевли, а Тоска без брада нема. Тоски од областа Берат живеат исклучително бедно и задолжително одат боси. (интелигентни=боси, Р.И.)

Овде стои: "Не како етничка општност туку за омаловаженоста во споредба на Турците". Се тесно поврзани со религијата, "кон едноврниците, така разликите остануваат незначајни". Авторот разликува етнички два народи Турци и Арнаути, кои биле тесно поврзани со религијата и затоа разликите остануваат незначајни. Ова би можело да се пренеси инаку. Кај него постојат мухамедани (Турци). Само едниите се Белци, а другите Монголи. Затоа вториве се вистински Турци (Монголи). Истото може да се примени кај Тоските и Арнаутите. Првите биле мухамедани (Турци), а вторите вистински Турци (Монголи). Ова споредување го употребува и авторот Годо, во неговата книга за Скендербег.

Х.Н.Брејлсфорд, "Македонија", пиши: "Но другите македонски народи не се луѓе од таа почва; Албанците се скорешни освојачи"... "На Словенот Македонија единствено му значи земја што неговите претци ја обработувале цели дванаесет века"... "Албанците припаѓаат на поумерен род Тоски". Исто така, тој истакнува: Гегите не биле припитомени. Значи, за него Гегите биле понеумерен род, а и диви, или генетски различни од Тоските. Произлегува, Шкиптарите не биле земјоделци.

Ама овде се наведуваат Тоски и Геги. Овие меѓу себе во се се разликуваат. Според Вајганд, тие биле два народи. За тој ова да го отргни од вниманието, како што тој не наведува дека Гегите биле Татарите и Черкезите, тој го нафрлува само тоа што самите Албанци мислеле, а тоа било дека тие биле различни племиња. Секако е најбитно, дека тие во се се разликуваат и затоа до денес тие со своите јазици меѓу себе не се разбираат. Бидејќи Гегите биле главните за мухамеданските Османи, тие како нив биле богати, што било во спротивност на бедните христијански Тоски со бради и оделе боси. Значи, глупавиот облечен, да не е бос.

Се кажа што авторот истакна: "умеат да се измакнат со најитар начин". Тие како "најитри" муслимани станале богати. Ама ова не важело за "најглупавите" христијани кои опстоиле сиромаси. Ваква е историјата.

Тој пиши: "турскиот, татарскиот, черкескиот не можев да ги запознам во македонското своеобразие". Значи, овие тој ги познавал и тој во Македонија нивното влијание не го забележал. Ова било поради тоа што тие како новодојдени и малкубројни во неа биле без влијание. Да се повтори што тој наведува: не е предвидено "да го разгледаме поблиску народниот карактер на Тоските и Гегите", кои доста се различни, различни племиња. Неговата берлинско- виенска школа него не му дозволувала тој да кажи дека овие биле два расно различни народи. Ова важело за Белците со повеќе расни јазици, за кои тој е соучесник, како и продолжување да се уништи единствениот народ со еднорасен јазик- тн.Словени. Ваков бил и Хамер, "татко" на монголската турска историја.

Вајганд пиши: "Во општо Албанците се слават како смели; вистина е, дека тие ја гледаат смртта во очите, без да трепнат. Затоа не сметам, дека е оправдано да бидат сметани за страшливци, само затоа што од незапмтени времиња при крвното одмаздување тие го напаѓаат противникот од заседа. Ова толку спротивно за нашите разбирливи обичаи неозначува ништо, за да заслужи пресир. Таквиот маж, кој при исполнувањето на крвната одмазда го истрелал куршумот, притаен во темнината, при други опстојувања тој покажува чудесна храброст. (Овде стои "спротивно за нашите разбирливи обичаи", а овие се на Белци, Р.И.)

Во Македонија Албанците- мохамедани се почитувани како од христијаните, така и од Турците (мухамедани, Р.И.) како полски и дворни чувари поради нивната склонетост- квалитет, кое го немаат останатите балкански народи. Кога Албанецот ја дал бесата (еден вид на заколнување) на својот господар, на него безусловно може да му се верува. Верноста и смелоста се квалитети, кои што на Албанецот секогаш му го осигурале монополот во про-

фесијата 'гавазин'. Што се однесува до исхраната, Албанецот е многу неприбирлив. Тој е свикнат да живее во најголема оскудица. Всушност Гегите во планините се во постојана борба за опстанокот. По нивните испиани кокалести лица јасно личат, дека системно гладуваат". ("полски и дворни чувари"=кучиња кои касаат, а и "пијајци" кои само туѓо цицаат, Р.И.)

Авторот наведе: "не сметам, дека е оправдано да бидат сметани за страшливици". Албанците такви не се само во мнозинство. Овие биле плашливи и никогаш не се бореле витешки, како што било кај Белците. Оваа состојба беше регистрирана во Македонија, од лица кои се бавеле за судска медицина и тоа пред 1972 година. Според наводите, Македонците убивале витешки (на убиениот му се повика пред да биде убиен), што никогаш не важи за Албанецот кој убива само од заседа, зад грб, и убиениот не го видел убиецот. Како што било опстоило и во XXI век.

Овде авторот говори за верни чувари, што го немаат другите балкански народи. Со ова се потврдува нивното монголско потекло. Според начинот на живеење на планини, исхраната и нивната издржливост само се објаснува, дека Гегите од Кавказ се со монголско потекло. Овие на Балканот живеат на ист начин како на Кавказ. Наспроти нив, античките Македонци од племето Хунза, кои живеат на Хималаите, таму имале канали, како што било во Македонија. Нивниот изглед, носии, обичаи, игри итн. се како денешните Македонци. Бидејќи за нив било прежешко во близина на Индија, нив им преостанало да се искачат на планината и таму си ги одржале традициите, како што важело за Арнаутите на Балканот. Овие не се разликуваат од оние на Кавказ и Црноморието. Нивниот јазик бил ист, а и се друго.

Ова се гледа и со монголската крвна група В. А според Петер Адамо, таа е номадска, со јак имун систем, толерантен систем за варење, ги поднесува добро најповеќето хранива, реагира на стрес со креативност, останува виток и духовно свеж. За дополнување се наведува и крвната група АВ, како "мешавина" на А со В. Таа е за камелеонски реакции на променети услови. Со ова се објаснува арнаутското лицемерие, превртливоста и се да биде како што се сака. Ова го знаат Европјаните и САД-чаните. Следи тие нив успешно да ги користат.

Тој продолжува: "Полоша е славата на Татарите, а најзлобни се Черкезите, кои сеат страв и ужас насекаде, каде се појават. По Кримската војна Турците населуваат на Балканот околу 100.000 Татари и 500.000 Черкези, од кои впрочем само мал дел достигнале во Македонија. Како мухамедани тие со пресир и надценетост се гледаат врз малоценетите христијани. Тие се склони и им е дозволено да плачкаат и се насилници"... "Черкезите, кои како мухамедани се преселиле од Турција, се диви и грабливи и поради тоа се претвориле во страшилишта за месното население. За властите тие непрекинато скитаат. Во округот Анаселица, близу до Лапчишта има неколку мали села. Извесно е лошата слава на селото Селиница кое се најдува јужно од Невеса, во полината на планината, а близу до него е селото Свети Тодори, до Сарѓол. До Куманово е Черкезкој, во реонот на Гниљане- Черкез- Сидонија, во рејонот на Митровица-Черкези Сухдол, во рејонот Вучитрн- Становца. Неколку помалку села се наоѓаат околу Тахинското Езеро, во округот Демирхисар и Драма. Во градовите Серес, Драма и Гевгели живеат незначителен број на черкески семејства. Се среќаваат распорскани по чифлиците како полски чувари. Општо треба да се околу 10.000 луѓе".

Токму затоа денес во Косово е "јадрото" на Гегите, од кои имаат проблем христијаните со тешки последици. Како одговор на нивните зулуми и злочини, тие одма по 1840 година настапуваат. Затоа Арнаутите се среќаваат кај архимандритот Теофил од Кичевскиот манастир, кој од нив бил разрушен дури во 1844 година. Така само по околу четири години тие почнале со нивните зулуми, зашто потоа пишел и Глигор Прличев. Тој во 1860 година следи со поемата Сердарот. Во неа се говори за несреќата во Река во Галичник, како Гегите Арнаути го убиле Кузман, Сердарот, симболот на борбата на христијаните. Тие го рушиле и манастирот Лешок. Ова се виде дури во XXI век, кога тие него со нивниот експлозив повторно го разрувале. Исто така, гробот на Кирил Пејчиновиќ, итн. Тие рушат цркви и гробишта, се само православно. Ова се гледа не само во денешна Р.Македонија туку и во денешна јужна Србија. Се тоа тие го прават со македонскиот православен двоглав орел, што е најодвратно.

Затоа дури во 1878 година во Косово Арнаутите ја основале Првата призренска лига. Како помош на германското Гестапо, на почетокот на јануари во 1944 година, тие ја формирале Втората призренска лига, во градот Бујам- северна Албанија, со својата Бујановска револуција. Со неа тие Косово и западна Македонија биле присоединети кон Албанија. Во Ко-

сово следи Трета призренска лига во мај 2001 година со војната во Р.Македонија. Значи, постојат две одвоени лиги: христијанска Лешка лига на Македонецот Ѓ.Кастриот и исламска Призренска лига. Македонските поими Лешок и Леш се без истогласно значење во албанскиот јазик, што важи за тн.словенска топонимија, имиња на лица итн., дури променето.

Ѓорѓи Кастриот како Македонец, тој бил само православен. Тој како христијански водач, назначен од папата, крволочно ги истребувал монголските платеници (Татари, Черкези итн.). Овие како Монголи ја бричеле главата, а на неа оставале да висе по едно перче. Тие биле дервиши (дери висе), набивале на замастен кол, телото на нивниот непријател го сечеле на парчиња и го фрлале на кучињата. За тие него со поголем апетит да го изедат, нив ги оставале да гладуваат. Сама така нивната монголска крволочност била најизразена. Овие денес се познати како Арнаути. Тие биле темнотени, што и денес може да се види.

Монголите, започнувајќи од XI век, се додека не се завршило со Османовото Царство, биле населени во Епир. Бидејќи Аранутите во Епир живееле со Скиптарите, овие од нив попримиле нивни навик. Исто така, во османовата војска Скиптарите со Арнаутите биле во заедничка служба. Како нивно наследство тие со злочински постапки се гордеат. Ова се потврдува со тоа што се она што е извршено во јужна Србија со Р.Македонија, ниеден Скиптар и Арнаут тоа не го осудил. Дури тоа било зацртано за Велика Албанија. Ама таа треба да биде само исламска, злостор врз православните. Токму поради ова тие се само злосторници, поим кој им прилегал на Скиптарите со монголски навик, потврдено дури и во XXI век.

За да се види нивното албанско=арнаутско потекло, битно е да се види, каде била Албанија и каде живееле нејзините Албани. На стр. 281 има карта за Римското Царство од 395., каде на Кавказ постои Иберија, Георгија (Грузија=г рузија=русија), јужно Ерманија, но ја нема кавказка Албанија, внесена кај Страбо. Пак, Хамер во 1836 година пиши, вон Албанија (Арбанија, Р.И.) нема Албанци, и Косово било развиено на на исто со соседството. Тоа се променало по 1836 година, по издавање на неговата книга. Во прилог се наведува и индијанското племе Черокез, што означувало краток нож. Па тие биле само ножаици, дерачи на кожи и набивачи на кол со своите сомонголски браќа Татари. Меѓутоа, органи се вадат без дерење...

Бидејќи скиптарските и арнутските автори пишат дека Албанец и Арнаут било едно исто, а но не Скиптар со Гега, се завршува со она што биле Арнаутите=Албанците, злото на човечноста, "чума" на домородците" и "краста" на православните, со кои еднаш мора да се заврши, што важи и за нивните исламски "браќа", само колонисти вон Арбанија=Скиптарија.

Арнаутите како народносна племенска група во науката е оквалификувана како "див разбојнички народ, како што светот досега не родил". Доволно е да се изнесе само изјавата на султанот Селим Трети (1789- 1807) од 1795 година. Тој во една своја бујурлдија напишал: "тоа е разбојнички народ надарен со див и жесток карактер, кој уште во мајчината утроба е задоен со лоши намери да прави сверски убиства под мирните луѓе, крајби и беззаконија". И без причина Турците ги нарекле Арнаути, што буквална смисла на зборот значи погани луѓе, злосторници. Арнаутски навик попримиле Скиптарите, кои како муслимани се само Турци.

СКИПТАРИЈА

Johan G. Hahn- Siebertz, "Albanesischen Studien", истакнуваат: "албанскиот народ е единствен во цивилизирана Европа кој нема своја историја, свој јазик, култура, азбука и книжевност. Албанците, едноставно, не знаат кои се и што се !?". Брејлсфорд за скиптарскиот јазик истакнува: "Се до средината на XVII-иот век нема трага од тоа дека некој необичен Албанец сакал да пишува на свој сопствен јазик. Оние стари Албанци што воделе исцрпувачки живот на ограбување и кавги, немале желба да читаат, ниту можност да пишуваат. Ако се јавело потреба да воспостават врска со пријател надалеку секогаш имало турски професионални пишувачи на писма"... "во православно село имало поп кој обично знаел да пишува грчки"... "До втората четвртина на XVII-тиот век кај ниеден Албанец не се развила чудната желба за употреба на јазикот за книжевни цели. Се чини дека првите пионери произлегле од католичкото свештенство. Нивниот углед во оваа работа може поволно да се спореди со нивните православни браќа, за кои термините 'грчки' и 'христијански' се чини дека биле синоними. Првата печатена албанска книга беше *Imitacio Christi*, објавена во Венеција, во 1626 година. Ка-

толичкиот Бискуп во Скопје по име Богдан сторил многу за јазикот. Тој ја користел латинската азбука, а се уште постојат неколку примероци од книгата". (Името Богдан до денес е тн.словенско. Скопје отсекогаш бил тн.словенски. Токму затоа тој никогаш не пишел на албански, ваков јазик до XX век немало, туку на латински јазик. Всушност, вулгарен латински, како низ сета Европа, Р.И.).

Звонимир Кулунџиќ, во "Научно популарна библиотека", книга 6, од 1959 година, Загреб, на стр. 231, говори дека Албанците во 1783 година воопште немале свое писмо. Од Бр-ејлсдорф наведениот XVII век и Кулунџиќ 1783 година може да се поврзе со укинувањето на Охридската архиепископија и нејзините ќерки со службениот јазик на Кирил Солунски. Јакоб Филип Фалмерајер пиши: Шкиптарите се со јазик "без литература, без книга и истиот без писмо". Токму ова се однесува за во 1830 година кога Фалмерајер ја објавил својата книга. Арсиќ го наведува Василевиќ кој ја наведува 1897 година кога во Битола Скиптарите муслимани: "Затоа што не се просветени, а иста вера со Турците". Се гледа дека нивната непросветеност е во 1897 година. Зев Јубан вели дека арбанскиот е "скоро без писменост". Кога ова било во XIX век, одпаѓа дека тоа било порано, никако за време на Ѓорѓи Кастриот Комненов Македонски. Затоа нивно прво било во 1908 г. Како потврда дека никогаш немало посебен арбански народ со свој арбански јазик е следниот навод: најголема и највлијателна фигура на албанската литература во првата половина на дваесеттиот век бил Герѓ Фишта (1871- 1940), кој пишел најповеќе од било кој друг. Тој бил "национален поет на Албанија" и "албански Хомер". Токму овој доцнел по Григор Прличев. Со тоа што овој од Грците бил наречен "втор Хомер", тој бил "прв грчки Хомер". (Девтерос=де втер ос: втер=втор; дebre=де бре, Р.И.)

За Марин Барлет (XVI век) тн.старословенски бил илирски јазик, а во Епир била Арбанија. Епир бил македонска земја, а Македонија имала повеќе земји. Бидејќи и Арбаните биле на илирските простори, во 1745, односно 1747 година при Дворот во Виена е отворена Илирска Дворска канцеларија. Ова објаснува, тогаш Арбаните говореле илирски=тн.словенски јазик. Германецот Јохан Годфрид Хердер (1791) за Словените пиши: Вие "ќе смеете да ги користите своите убави краеве од Јадранско Море до Карпатите, од Дон до Молдава како сопствена своина". Во XIX век Рене Миле напишал дека се зборувал ист јазик од Црно до Јадранско Море, па "од Варна (на Црно Море) до Рагуза (Дубровник на Јадранско Море)" на словенски. Сипријан Робер, во XIX век, пиши дека Албанија им припаѓала на Словените. Тоа говори дека таму се говорел словенски јазик. Макс Фасмер вели: "Резултатите на истражувањата за Словените во Албанија се најдуваат во согласност со нашите заклучоци за јазичното место на Словените во Грција". На ова би требало да се надоврзе и Фалмерајер (1830), според кого Хелените биле словенизирани. Значи, тие биле Словени. Хан навел: "и Тоските и Гегите, знаат дека во селата и градовите во кои денес (1856 г.) живеат, пред нив живееле Словените". Според А.Селишчев, во Албанија се зборувало словенски јазик. Прајс докажува дека "многу албански топоними биле од словенско потекло, дури повеќе, дека и Албанците водат потекло од Словените, така нивната теорија за тоа дека како народ биле од несловенско потекло ќе биди, буквално, смешно". Со ова се потврдува дека Скиптарите немало ништо свое посебно, како и дека тие биле само тн.Словени. Се кажа дека поимот Словени бил синоним на Илири. Ова било повод Илири да бидат Русите, Србите, Бугарите, Хрватите и Словенците, со својот Хомеров јазик. Вакви биле и Скиптарите, што важело и за Власите.

Ова може да се потврди со тоа што самите муслимани себе се сметале за Турци. Во Етнолог 9, на стр. 153 и 157 Поло рекол дека "масовната исламизација на Албанците во XVII век"... "во толку повеќе што теократската држава Албанците муслимани ги сметала Турци"... "вели албанскиот академик Поло: "Муслиманите го користеле привилегираниот статус и ги уживале политичките права од кои христијаните биле лишени. Во текот на XVIII и XIX век таа класа се преставувала, не како преставник на турската нација (ваква до XX век немало, туку само мухамедани=Турци, Р.И.), туку како еманципација на религиозната исламска држава. Ама кога почнува да се раскажува за нација во модерниот смисол- речено дека многу од тие "турци" кои всушност биле Албанци сакале да бидат вистински етнички Турци. Ставро Скенди за тоа кажува дека "Скадарските муслимани не ја сакале албанската школа ниту албанскиот јазик и не сакале никаков друг службен јазик освен турскиот" (од крајот на XIX и

XX век, Р.И.). Затоа "посленикот на полето на националната ренесанса Наим Фрашери во XIX век говори: "Сите сме браќа од иста крв и истиот јазик. Не велите Турци и Гаури, тоа никогаш не го кажувајте". Нивниот однос кон сонародниците на другата вера бил мошне сиров". Тоа претопување на Арнаутите во Турци, како и претопување на Цинцарите во Грци, е појава која во 1897 год., ја запазил и забележал и г. д-р. Хаџи Васиљевиќ. Се гледа, претопувањето на Скиптарите и на Власите било на крајот на XIX век. Токму затоа оттогаш Скиптарите станале Турци. Ова било повод, тие да се изјаснуваат за Турци. Со ова се потврдува дека тогаш Турците и Нетурците говореле ист јазик. Ова значи дека овој јазик не можел да биде оној од XIX-XX век, кога се создаваат народи и настапило одродување, туку само јазикот на Белците тн. словенски со примеси од монголскиот (турскиот) и семитскиот (црнечкиот): скиптарскиот јазик бил одроден тн.словенски јазик

Зошто Скиптарите се одродиле се гледа кај Вајганд, кој истакнувал дека Албанците (Скиптарите, Р.И.) биле Траки: "Мноштво на албански јазични елементи преминале во романскиот и такви од латинскиот навлегле во албанскиот". Пак, Фасмер пиши, во албанскиот биле од новогрчкиот и старогрчкиот јазик, повикувајќи се и на Г.Мајер. Значи, тракиски зборови влегле во зборовите на Влашка (Романија) која била латинизирана. Токму поради ова скиптарскиот бил романизиран, коинизиран и грцизиран. Се ова било можно само на крајот на XVIII, XIX и XX век. Слично било и со Власите. Ова било времето кога католичката црква го ширела латинскиот јазик во православниот свет (Романија, Епир и Скиптарија), што важело со коине на Цариградската патријаршија, се спротивно на најголемата црква во светот Павловата, Охридската архиепископија, укината во XVIII век, со тн.старословенски јазик на Кирил Солунски. Па овој бил службен во Елада, Епир, во кој била Арбанија, и Романија.

Ова ни објаснува дека тогаш немало народи со свои посебни јазици, што важи за скиптарскиот со свој јазик, што го потврдува Фрашери за кого Скиптарите наведуваат дека тој бил Скиптар (Тоска). Во прилог се наведува, Зеф Јубан (1818- 1880) напишал: "Арбанскиот е најстар јазик во Европа- славен и богат со знаење, потекнал од јазикот на Пелазгите, од кои странците позајмиле многу зборови, но кој сега е изостанат и осиромашен скоро без писменост и правила". Авторот потврдува, пелазгискиот (тн.словенски) јазик како "осиромашен скоро без писменост и правила" не бил за пишување. Токму затоа тој во 1880 година не бил за пишување. Истото го потврдил Григор Прличев кој бил учител во Тирана. Ова објаснува, во 1880 година во Тирана и Скиптарија во употреба како говорен бил пелазгискиот (тн.словенски) јазик. Напротив, за писмена употреба бил коине, латинскиот и арапскиот. Состојбата била истоветна пред и по време на Ѓорѓи Кастриот, кога се до 1767 година службен јазик бил и тн.старословенски јазик. Токму затоа никогаш немало скиптарски јазик. Овој бил дело на Рим и Виена по 1880 година.

Бидејќи Арбаните, во 1745 односно 1747 година, биле Илири=тн.Словени, потврдено со наводот со Виена, нивното одродување почнало по укинувањето на Охридската архиепископија и на Пеќката патријаршија. Тек тогаш постепено почнало да се врши коинизирање и латинизирање. Потоа било вршело грцизирање и романизирање. Затоа само арбанскиот бил најмлад јазик. Токму ова го потврдуваат повеќе автори:

Пјановиќ пиши: Ами Буе прв открил дека јазикот на Албанците е во фаза на развик, кој настанал подоцна од сите други кои во Европа се зборуваат. Во последното издание на енциклопедијата "Ларус" се опишува дека албанскиот јазик се образува денес, во ова наше време, што е извонредно тврдење во однос на оние кои тврдат дека Албанците имале најстар јазик. Штепан вели: "Следствено, во дискусијата за формата на стандардниот јазик не можеше да се повика на ниеден стар културен јазик, туку само да се споредат поголем број различни, релативно млади варијанти на народниот говор". Всушност тие биле најмлад најдрзок народ.

Велики "Ларус" говори дека албанскиот потекнал од стариот илирски или дачки (романски, Р.И.) јазик, со примеси од други јазици, а покрај тоа, кога се работи за потеклото, тој колеба. Буе пронашол сличности во однос на романскиот и влашкиот кога се однесува нарочито именките. Се објаснува за сосема природно присуство на турски и грчки зборови, што не е случај со словенските зборови од кои некои ги замениле старите албански или едноставно ги измениле. (Стои: "словенските зборови од кои некои ги замениле старите албански или едноставно ги измениле". Значи, старите албански зборови биле тн.словенски, или едно-

ставно биле изменети: А Скиптарија била само тн.словенска. Меѓутоа, на просторите, каде и денес живеат Македонци, во Преспа..., имињата на местата биле променати, злостор, Р.И.)

Се наведува турски (монголски) зборови, што тн.албански автори намерно ги одбегнуваат. Ова не е случајно. Тие се задоени за фалсификат историја, само со единствена цел исламска Велика Албанија. Оваа треба да биде на православните простори, во полза на неправославните. Па се ова било дела на Европјаните и САД-чаните со нивната НАТО.

Густав Вајганд во 1924 година говори за посебната гегска форма на јазикот. Токму ваква нема на Балканот, оти ова била со потекло од Кавказ на монголските Арнаути. Поради ова Вајган кажа: "во јазикот особено на поимите од туѓ производ и при двата народи". Ова кај Траките и Илирите било монголско, оти само Монголите биле туѓи. Ами Буе наведува исти готски, фински и албански зборови. Според Вент, финскиот и унгарскиот се вбројуваат во угријското јазично стебло. Вилкинсон го наведува Линен, кој истакнувал дека Бугарите имале угријско потекло. Ерих фон Деникен за Чувашите, татарско-фински народ кој живее лево и десно од страната на средна Волга, со околу милион и пол жители. Нивниот јазик е само огранок на турскиот. Лубомир Зафироф, познавач на јазикот на Инките, утврдил дека Чувашите имаат во својот јазик околу 120 сложени зборови на Инките. Тие добиваат свое прецизно објаснување со помош на 170 едноставни чувашки зборови. Исто така, Деникен го наведува аргентискиот истражувач Јуан Мориц, кој утврдил дека старото царство Квито, во јужна Америка, пред освојување од Шпанците, зборувале унгарски. Тој пронашол исти презимиња, исти називи на местата и исти погребни обичаи. Кога старите Унгарци закопувале мртви, нив ги испраќале со зборовите- тој ќе се качи во свездата, Велика Мечка-. Во јужноамериканската долина Квинка и Кочаскви постои, меѓу другото, гробни хумки кои верно се однесуваат на седумте главни свезди на Великата Мечка. Значи, Унгарци=Маџари=маџар или арнаутмаала.

Ова се потврдува со тоа што меѓу Скиптарот и Арнаутот постои јазична разлика. Скиптарот не го изговорува гласот х. Со тоа во скиптарскиот јазик тој ја нема можноста да го изговори Хомер, оти тој за него бил само Омер. Овој скиптарски говор бил близок на брзјачкиот, во кого не се говори за хајдук, хотел итн., туку ајдук, отел итн. Напротив, во монголскиот (турскиот) јазик гласот х избилува. За пример се наведуваат: Хуни, Хунгар, хан (кан) итн. Ама во скиптарскиот јазик на Тоските постојат родови. Токму затоа ниеден Скиптар (Тоска) кога го говори македонскиот јазик никогаш не прави грешки во родот. Јазикот на Арнаутите (Татарите и Черкезите) бил татаротурски, без родови. Разликите се потврдуваат и според повеќе расните зборови, што следи:

Според G.Mayer, Ethimologischer Woerterbuch der Albanischen Sprache, IX, von Sammlung Indogermanischer Woerterbuecher, III, Strassburg, 1891, во преводот на книгата на Јон Аргинтеану стои: "од 5.140 албански зборови колку забележал Мајер, 1.420 се влашки, 540 се словенски, 1.180 се турски, 840 се грчки, 400 се индогермански, а останалите непознати". Овде се истакнуваат влашките зборови. Наспроти него, R.Wilkinson, Maps and Politics, Liverpool, 1951, се наведува за картите на Леон Доминиан од 1915 и 1917 година. Овој "истакнуваше дека јазикот по својата форма исклучително Аријан, но истакна дека од 5.140 елементи во Етимолошкиот речник на Албанците на Г.Мајер би можело да се набројат само четири стотини неизмешано индо-европски елементи. Татар-турскиот брои 1.180, романскиот 1.420, грчкиот 840, а словенскиот 540 збора". Се гледа дека влашкиот јазик бил романски. Овде разликата е само во тоа, што книгата на романскиот автор Аргинтеану со дативно тн.словенско презиме во Р.Македонија била преведена од епирските Власи кои учеле романски во Македонија. Значи, се работи за романски и грчки јазик. Исто така, постои разлика и во 1.180 "турски" или "Татар-турскиот".

Вилкинсон за Г.Лиен (1861) година пиши: "Лиен се однесуваше кон Власите како кон Цинцарите и во голема мера размислуваше за нивното потекло. Тие самите, пишува Лиен, тврдеа дека се потомци на римските војници, кои ја покорија Македонија. Тој мислеше дека ова е одвај веројатно, бидејќи нивниот јазик не беше чисто латински туку повеќе би можело да се каже изведен од латинизираниот дациски (т.е. романски). Тие веројатно преставуваат потомци од Дација дојдени од Мизија. Романците го разбираат нивниот јазик, но тој сепак се разликува од романскиот јазик. Од секој осми влашки збор, само третиот е изведен од латински, два се позајмени муслимански зборови- грчки, турски итн- а три припаѓаат на непознат корен сличен на албанскиот". (Значи, муслимански=турски=албански=арнаутски=монголски зборови, Р.И.)

Според Буе преставени се зборови: 81 франц.- латин.- шкип.; 81 франц.- шкип.; 57 шкип.- герм.; 10 шкип.- швед.- готски (монголски, Р.И.); 2 шкип.- англ.; 4 шкип.- данс.- ислам.; 9 шкип.- летон.; 14 шкип.- баск.; 7 шкип.- келтски; 19 позајмици шкип.- од словенски; 20 позајмици шкип. од грчки; 19 позајмици шкип. од турски. Милош Милоевиќ пиши дека албанскиот јазик "има во себе 2/10 дела латински, 2/10 дела гало- келтски, 1/10 дела грчки и 5/10 делови српски (тн.словенски, Р.И.) зборови. Произлегува дека овој јазик е најнов, во образување и есперанто (трорасен). Во прилог се наведува Малата енциклопедија на Просвета, "Просвета", Белград (1986), во која стои: албански јазик се зборува во денешна Албанија, потоа во Косово, Македонија, Италија, Грција, Турција и Бесарабија: Тоските во Европа и Гегите во Азија со Европа.

Ова можи да се потврди со одамна прикажаниот документарен филм на Македонската радио телевизија. Тој е од нејзината посета на Арнаутите на Црноморието во Украина. Водителот на емисијата беше Арнаут. Тој со својот арнаутски јазик со нив потполно се разбира. Ама овие не потекнувале од Балканот. Всушност, тие таму биле домородци. Ова ни објаснува дека Арнаутите и Скиптарите се два различни по потекло народи и затоа тие до денес меѓу себе не се разбираат. Ова било повод, Вајганд да ја истакнува само гегската форма.

Showih пиши, дека многу Албанци учествувале во движењето на Млада Турција. На 9.август 1912 година на водачите им се дозволило на север "користење на службениците кои го познават локалниот јазик и обичаи". Веќе се наведе гегската форма на јазикот. Со ова се потврдува дека на југот Тоските и на север Гегите се два различни народи, кои меѓу себе се разликуваат во јазикот и обичаите. Значи, тие биле со одвоено потекло: Тоските балканско и Гегите монголско.

Во Албанија покрај Тоски и Геги има и други националности. Ова се гледа кај Каплан Ресули- Буровиќ, од неговата изјава од "Албанскиот расизам кон соседите се темели врз историски фалсификати", од 24, 26, 27 и 28 февруари 2003. Тој истакна: "Кога Албанија е прогласена и призната за независна држава (1912- 1913), нејзиното население изнесуваше 700.000 жители, од кои одвај 50% беа Албанци, додека втората половина беа Власи околу 20%, Словени (Македонци, Срби, Црногорци) околу 15%, Грци околу 5% и други (Турци, Роми, Черкези, Италијани, Евреи и др.) околу 10%. Со текот на времето, најмногу насилно, со негирање на сите национални права, па и правото да зборуваат на својот јазик на родните огништа или да го носат своето национално презиме, тие во извесна мерка се асимилирани. Но, и покрај таквата присилна албанизација, во Албанија и денес над 30% од населението зборува неалбански јазик и ја чува својата неалбанска национална свест, иако се регистрирани како Албанци, зашто поинаку не им се дозволува. Неалбанското потекло на жителите на Албанија е очигледна и од нивните презимиња: Белло, Блусхи, Богдани, Буда, Буди, Дида, Добраци, Драговоја, Драгусха, Хавери(ќ), Каписузи (ќ), Мекси, Милани, Миќоски, Мојсиу, Музака, Најдени, Пеку, Прела, Рука, Силит, Скура, Схунди, Зиу и многу други". (Наведените имиња биле само пелазгиски=тн.словенски. Со нивна дрскост, тие ја променале тн.словенска топонимја, Р.И.)

Споредено со наводите на авторот бројната состојба одвај биле 50% Албанци, а денес над 30% од населението зборува неалбански јазик. Токму овде меѓу 50% и 30% постои несовапаѓање, што важи и со она со Словени околу 15%, кои се само оние погранични простори, а не сета Албанија во која топонимјата е тн.словенска, што тврди и самиот автор, што важи за се друго. Овде се истакна, дека постои заканување за националната определба. Токму само ова е најодлучувачко.

Иако Скиптарија со мафијашката тн.албанска дијаспора, подржана од циганската Грција за која Власите биле само Грци, издејствувала во Р.Македонија да се направат пописи, дека во неа имало 1.000.000 Скиптари, нивниот удел е само околу 15%. Бидејќи тн.албански тн.народ е дворасен, тн.Албанци биле преставени од 90% азиски Арнаути и 10% европски Скиптари. Бугарите, Србите, Власите и Циганите заедно биле со мал удел. Ако вакви пописи би се направеле во Скиптарија, тогаш Скиптарите со Арнаутите во неа се две малцинства. Тогаш Македонците нема да бидат 196.000 ниту 340.000. Ако кон нив се здружат нивните браќа, тн.Словени, вистината е сосем друга, видливо е злосторт.

Тн.Албанци ја присвојуваат заедничката историјата само како нивна, дури сите личности. Каплан Ресули- Буровиќ 24, 26, 27 и 28 февруари 2003 изјави: "Неспорен е фактот де-

ка секогаш на чело на своите позитивни процеси Албанците имале имено неалбанци. Да ги споменеме во оваа пригода уште само Ѓорѓи Кастриот- Скендербег, со несомнено словенско потекло, па Наим Фрашери (Влав, албански национален поет) или Фан Ноли (Грк, вистинското име му е Теофано Мавроматис), Петар Богдан, Србин, или Исмаил Кемали, Турчин, кој ја прокламира албанската независност во 1912 год. Како што гледате, темелите на албанската култура и државност се удрени од неалбанци, при тоа голем број од нив Словени, но тоа воопшто не им пречи на албанските националисти или "марксистско- ленинисти", сеедно, да се удираат в гради дека се сами постигнале и дека другите народи, особено Словените, им биле само непријатели". (Петар Богдан бил само Македонец, католик, ништо друго, Р.И.)

Иако е познато дека секој граѓанин може да има двојно државјанство, покрај на дотичната земја и уште едно од друга земја, христијанските Скиптари постанале заложници на мухамеданска Арнаутија. Затоа оваа на Арнаутите им признава тројно државјанство; скиптарско, косовско и македонско. Па овие државјанства се од три независни држави: Скиптарија, Србија и Р.Македонија. Ако кон ова се надоврзи и албанско- арнаутската домовина на кавказко- црноморските простори и нивниот ислам, кој треба да се поврзи со оној на Турција, домородците на Балканот се озбилено загрозувани и затоа тие мора да се одбранат од нивната агресија со вон балканските помагачи Европа со САД и исламските земји.

По секоја цена, покрај исламска Турција се сака да се создаде и исламска Арнаутија. Овој поим беше користен за просторите каде што од Османите биле населувани Арнаутите. За ова да се реализира Европа и САД ги испланирала војните во Србија. Потоа таа во јужна Србија создаде своја војна база и Македонија ја напаѓаат арнаутските банди. Истовремено, таа им помогнува на Грција за да исчезни државата Македонија и Македонците како народ. Од ова најголем добитник ќе бидат Арнаутите со својот ислам, кои не ја шират велика Татарите или Черкезија, туку Велика Албанија. Ова го подржува албанската историја со своето погрешно потекло. Иако тоа е дворасно со трорасен јазик, таа говори за Пелазги. Тие не знаат, дали ја шират Кавказка Велика Албанија или Черкезија.

Инаку Скиптарија била бригиска=брзјачка. Токму затоа Скиптарите ги имаат сите бригиски гласови. Значи, тие биле само одродени Бриги. Тоа било само по укинувањето на Охридската архиепископија. Потоа следат колонизирање Арнаути порадишто нивниот јазик бил дури монголизиран=аранутизиран. Следи тие нивните навики...да ги арнаутизираат.

Густав Вајганд зборува: "Областите во Западна Албанија биле слабо населени со Булгари, но во Средна Албанија, особено околу Томор и територијата околу Томорица и Опар, многу бројни булгарски имиња на месностите докажуваат, дека некои рејони тука наполно биле населени со Булгари. Во 1911 г. слушнав во Елбасан една песна, која децата ја пееа, без да ја разберат содржината, и која очигледно е силно изопачена булгарска песна, се запазила одстарите времиња, затоа што ширински и должински во целата околина повеќе нема нити еден Булгарин. А Спас Гопчевич расправа што не бива, дека во Елбасан живееле 20.000 Криптосрби!".

Вајганд истакна: "Во 1911 г. слушнав во Елбасан една песна, која децата ја пееа, без да ја разберат содржината, и која очигледно е силно изопачена булгарска песна". Значи, тие се одродиле со траорасниот скиптарски јазик и станале Скиптари. Вилкинсон вели дека "Албанците во 1913 г. беа сосема лишени од секако национално чувство. Само ривлството меѓу Италија, Австрија, Србија и Грција, секоја напреварувајќи се за придобивање на албанските припадници, резултираше со една независност. Италјанското влијание во Валона, беше постигнато преку романско- католичките Албанци". Наназад се до 1900 г. Австрија и Италија постигнале таен договор за да создадат автономна Албанија. Мировниот договор од Лондон, потпишан во мај 1913 г. ги положи границите на новата скиптарска (албанска) држава.

Се истакна Скиптарите немале национално чувство и биле неписмени. Па следи тие не можеле да бидат некаков народ. Токму затоа нивната неписменоста опстоила не само до 1908 година, кога се внесла латиницата, со потекло од Халкидички Македонија, туку и многу многу подоцна. Дури нивното писмо било романско, а само од 1908 година, од Битола, од влашко семејство, кое денес живее во Битола, без да го познава скиптарскиот јазик. На МТ скиптарски новинар говореше на скиптарскиот трорасен јазик, што се гледа според изброените зборови кај Мајер, а семејството одговараше на македонски, со превод на скиптарски, најголем срам. Кон ова треба да се додаде дека јазиците на Скиптарите и Власите биле трорасни,

што го пиши авторов во претходните книги. Бидејќи тие не правеле како тн.Словени, кои ги остраниле туѓорасните зборови, се потврдува, Скиптарите биле без нивни нов допринос, нивниот јазик да постане развиен Хомеров јазик. Доказ за јазикот е и стручната необразованост: на 31.12.2008 на битолскиот јагурт на македонски се белковини, на албански албумини, на српски и британски протеини: во протеини=белковини се казеинот=сирењето и албумини=изварка. Значи, Скиптарите биле неписмен тн.народ. Токму затоа тој не си го познава своето бригиско=брзјачко потекло. Бидејќи Бригите биле македонско племе, тие биле Македонци.

Да се истакне, дека во 15 век Арбанија била во Епир, а Епир бил македонски, оти Македонија имала повеќе земји, што го пиши и Барлети.. Во Арбанија се било на тн.словенски јазик. Ова било поради тоа што Епирците биле Бриги. Во тие православни простори службен јазик бил само тн.старословенски.Овој јазик М.Барлети (XVI век) го нарекува илирскиот јазик. Пак, Скиптарите Илири постанале со А.Стипчевиќ, кој во 1974 година ја објавил својата книга "Илирите", Загреб. Со скиптарска државна политика, Скиптарите научиле дека се Илири, дури и монголските Арнаути. Велам Скиптари, а не Албанци, затоашто во Скиптарија, каде владеат Скиптарите, тие самите се нарекуваат Шкиптари, а нивната земја Шкиптари, што е спротивно вон Шкиптарија, како на пример во Р.Македонија, каде 10% се Шкиптари и 90% Арнаути, мнозинството Арнаути си го наметнале своето кавказко име Албанија, која денес е најголем дел Азербејџан, со исто потекло и ист јазик.

Нивни грб и знаме се двоглавиот орел на возбновеното Македонско Царство, тн.Византија, што важи за повеќе православни земји (Русија, Србија, Црна Гора...), а сите македонски цркви се со двоглав орел. Следи и на Р.Македонија да биде грб двоглав орел, оти лавот е по пропаста на тн.Византија, а тој е симбол за храброст. За држава, во која се владее, е само орелот. Меѓутоа, тн.Албанци, како дворасен исламски народ, а кој живее во Р.Македонија, со македонскиот православен двоглав орел ништи православни цркви..., што тие го прават со најголемо задоволство. Се тоа е подржано од нивните Европјани и САД-чани.

За да се види што се Скиптарите, се наведува што вели Вајганд за Скиптарите и Власите. Според него, тие биле "браќа". Значи, тие биле еден народ. А каков народ тие биле ? За ова се наведува еден влашки автор, кој бил прогрчки, што важело за Власите. Според Фанија Папазоглу, Епирци биле семитизирани Пелазги. Тоа говори романизирани, а романскиот бил латинизиран тн.словенски јазик, како грчкиот коинизиран тн.словенски. Меѓутоа, нејзините Власи имаат арнаутски зборови, што важи за албанскиот, кој бил трорасен јазик, тоа токму поради монголските Арнаути. Скиптарските автори ги одбегнуваат семитски и монголски зборови на темните раси. Истото важи и за Власите. Нивните јазици се трорасни јазици.

Бидејќи Скиптарите биле само Пелазги, тие отсекогаш говореле само пелазгиски јазик.

НА БАЛКАНОТ СЕКОГАШ СЕ ГОВОРЕЛ САМО ПЕЛАЗГИСКИ ЈАЗИК

На Балканот се говорел само пелазгиски јазик. За доказ се наведува неговиот мозаик:

Според Диодор, на Хомер учител му бил Пронапидес, "кој уште го користел писмото на Пелазгите". Лин бил славниот трачки музичар и песник. Негови ученици биле Орфеј и Тамир. Затоа Диодор од Сицилија навел: "По преданието, Лин, пишувајќи со пелазгиски слова, оставил приказна за делата на првиот Дионис, како и други приказни. Исто така, се служеле со тие пелазгиски слова Орфеј и Пронапидес, Хомерови учител".Херодот зборувал дека "Пелазгите говореле со варварски јазик". Платон во "Критија" говори за јазикот на "варварите", кои уште во негово време говореле со "варварскиот јазик". Х.Д.Ф.Кито истакнува: дека Пелазгиските продолжиле со "варварски јазик на Херодот"... "Тој (Херодот, Р.И.) ги сметал Грците (Хелените, Р.И.) во Јонија како варварски народ". Исто така, историчарот Приск (V век), кој го опишувал пратеништвото од Константинопол кај Атила 448 година, напишал: (Жителите во Панонска низина, Р. И.) "мешајќи се со разните народи го научиле готскиот, хунскиот и латинскиот, а (како Белци=тн.Словени, Р.И.) меѓу себе го говореле својот варварски јазик". Демостен пиши за Филип Македонски како Варвар. За Јустин, "Македонците биле по потекло еден пелазгиски народ". За Херодот "Елада порано се нарекувала Пелазгија"... "народот во Атина и Атика бил пелазгиски". Според Тукидид, "сега се нарекувала Елада". Сипријан Робер во 1846 година пиши: "на Словените, кои ги викаат 'варварски'".

Значи, Македонците говореле само пелазгиски. Од VI век п.н.е. исто така тн.Хомеров, а според Општата енциклопедија LAROUSSE: "Пизистрат (Пеисистратос, Р.И.), во VI век нарешил, Хомеровиот текст, определен за јавно изведување, да се издаде". Со тоа се потврдува, дека тн.Хомер бил од VI век п.н.е. и "Илијада" можела да биде од VI век п.н.е. Според Лудвиг Франц Пасоф (1815), во "Илијада" постојат многу зборови слични на словенскиот јазик. Така тој открил идентични зборови од Хомеровиот оригинал. Грегориј Данковски (1829) наведува дека "Хомер пишува на пелазгиски дијалект, 'словенски јазик', а се дознава од самите Хомерови песни". Киндер-Хилгеман наведуваат дека јазикот на Хомер бил јазик на македонските староседелци. Најбитен бил грчкиот лингвист Константин Тсиоулкас (1907). Тој пише дека јазикот на Славо-Македонците од Лерин води потекло од раниот Хомеров јазик. Хомеровиот јазик бил пелазгиски=тн.словенски јазик. За тоа да се потврди, тн.Грци ги уништуваат сите наоди на македонски. Македонски бил на Траките и Илирите.

Според Мела Помпониус (I век н.е.) во Тракија, која се простирала помеѓу Црно Море и Јадранско Море, па помеѓу Дунав и Егејско Море, се говорело со ист јазик, што докажуваат сочуваните тракијски зборови. Во XIX век Рене Миле напишал дека се зборувал ист јазик од Црно до Јадранско Море, па "од Варна (на Црно Море) до Рагуза (Дубровник на Јадранско Море)". Италијанецот Апендини (1769- 1837) тврди дека јазикот на Траките е ист тој илирски јазик кого тој го научил во Дубровник. Себастијан Долчи (1690- 1777) од Дубровник наведува дека така од самата положба на илирските племиња (заклучуваме) дека еден ист јазик бил кај Илирите, Македонците и Епирците. Страбон говори дека "Илирите и Траките не можеле да бидат туѓи едни на други ни на никаков начин, оти двата рода биле со исто потекло, а освен тоа исто така имаат исти обичаи и уредување и ги почитуваат истите богови". Овде се употребува два рода од исто потекло (народ). Шулиц пише, Полибие докажува точно и дополнува, дека илирскиот јазик е исто така македонски дијалект, а и тракискиот јазик. Значи, илирскиот и тракискиот биле македонски говори од Хомеровиот=тн.словенски јазик. Артур Вајгал (1880-1934) пише: "имало далечно родство меѓу нив (Македонците, Р.И.) и северните Грци", кои дошле од истите места. Велс наведува дека фригискиот јазик бил скоро ист како грчкиот и македонскиот. "Од многуте таинствени обреди, што завладеале во познатата доба на Атина, биле по свое потекло фригиско (ако не трачко)". Херодот пише: "народот на Атина и Атика бил пелазгиски. Еден Трачанин тврдел во разговор со еден Атињанин дека тие во минатото биле браќа од иста крв". Ова означува дека народот во Атина и Атика бил еден, Пелазги, како што биле Трачаните. Според Јустин, Александар "ги обиколил своите и на секое племе му се обратил со различен говор". Ова било на Илирите и Тракијците, Грците и Македонците. Густав Вајганд (1860- 1930) пише: На Македонците "јазикот звучи како илирскиот...Некои племиња произлегувале од Траките ...след тоа на прво место се Пеонците...други племиња...спаѓаат кон Илирите". Бидејќи во Македонците учествувале Илирите, Траките, Пеонците, сите тие говореле Хомеров јазик. Исто така, тој не правел разлика меѓу Далматите- Илири и Далматинците- Словени и тој нив ги нарекувал Далмати. Шафарик вели: "по масовната колонизација Словените се измешале со староседелците, со Илирите, Либурните, Венетите, Десаретите и со Трибалите, оти биле еднородни браќа". Според него, "Староседелците и новодоселените зборувале на ист словенски јазик со малку различни дијалекти. Меѓутоа, со време се слеале и се изедначиле во јазикот". Значи, дојденци=домородци. Шулиц продолжува, дека денес Србите и Булгарите се блиски крвни сродници, на ист начин биле крвно сврзани и Илирите и Траките. Ова ни говори дека Траките, Илирите, Македонците и тн.Словени биле еден ист Хомеров народ. Вајганд истакнал: "Правата линија од Милановац на Дунав низ Ниш кон Охрид е приближна граница меѓу Илирите и Траките во древноста, меѓу Србите и Булгарите во средновековието". Со ова се потврдува, како што било во старата ера, тоа опстоило во средновековието, значи денес. Аму Буе пише: "Најдобар германско- српски речник е оној што излезе со кирилско писмо во 1790 година во Виена, кај Karzbeck, со наслов Deutsch u. Illyrische Woerterbuch". Овде илирскиот бил српскиот. Милутин Миланковиќ вели: "Во свидетелствата на школата во Винковци се споменува како наставен предмет и 'илирски' јазик, а во сведоштвата на реалката во Панчево 'српски' јазик". Според Барлетиус, во XVI век илирски=тн.словенски. Само на Белци. Ама коине бил дворасен јазик: на Белци и Црнци.

Пеџас пишува, во Македонија нема ниту еден натпис на грчки. Андроникос вели: тој во Вергина не пронашол никаков натпис на грчки. Даскалакис пишува: Во Македонија нема ни еден натписи на грчки. Борза објаснува: Речиси сите од 225 натписи се на грчки, но тие доаѓаат од хеленистичкиот и од римскиот период. Значи, само по смртта на Александар од Македонија. Ова произлегува дека коине (кои=кој не) бил Птолемејов Александриски јазик.

За да се потврди, немало никакво живосуштество како народ Словени, е доказот, дека денешните Грци се уништуваат, што било пронајдено на јазикот на Белците=тн.Словени во денешната повеќе земјова држава Грција. Се работи за програмата КЕРА, кога биле откриени над 5.000 кратки текстови на древно македонски говор. Овие написи биле ставени под забрана. Па, во 1988 година Оикономидес во Book review во Чикаго го објави овој податок, со напомена за да не бидат искористени од "државата на Скопје" (Р.Македонија, Р.И.). Но кога пристигнал Оикономидес во Атина, тој бил отруен. Од тн.Грци, кои не си го познаваат своето потекло, биле многу автори отруени, исто така, кои говореле, Македонците во Пакистан биле Словени. Напротив, кога Фалмерајер пишел, во Хелас живееле Словени, тн.Грци, додека Фалмерајер не умрел, не знаеле, кои се тие. Уште тие ги истребиле Македонците: геноцид.

Македонците не сакале коине да го прифатат. Затоа тие говореле само со варварско-пелазгиски јазик. Македонците пишеле со повеќе знаци за пишување. Исти знаци за пишување имало во Русија, северно и јужно од реката Дунав, на Балканот и во Египет. Во Египет бил откриен наод, кај градот Розета, со три знаци за пишување: египетски хиероглифи, македонски знаци за пишување и коински букви. Во трите текстови би требало да има голема разлика само во семитските зборови. Според Харолд Ламб, Македонците ја создале Русија. Пак, коине бил создаден по смртта на Александар, во Александрија. Овој бил официјален јазик во тн.Византија. Значи, наследниците на тн.Византија говореле варварски, како и Русите.

Оболенски пиши: "А Константин Порфиrogenет, опишувајќи го Пелопонез непосредно после 934 година, вели дека поголемата чума од 746 -747, "целата земја била словенизирана и станала варварска". Овде кај него е склавинска=варварска. Исто така Оболенски наведува: "Кон крајот на дванаесеттиот век Михаил Хонијат учениот атински митрополит, понижен од откритието дека неговата паства од бедните селани кои зборуваат на народен јазик, не ја разбираат неговата блескава престава за старите Грци, ги запишал следните значајни зборови: "После долгиот престој во Атина и самиот станувам варварин". Св. Јован наведува: "Учението на рибарот што прави шатори блеска на нивниот варварски јазик повеќе од сонцето". Во прилог се наведува Меморандумот за античките граници на Грција од мајорот Ј.С.Ардаф, С.Б., Р. Е. 24 февруари 1881 година. Тој пиши: "Оваа заедничка одбрана довела до сегашна употреба на еден општ јазик, грчки, но останатите од Амфилокијанците се уште се Варвари". Овде народниот јазик бил само варварски=пелазгиски. Оболенски наведува дека во Грција "денес се сведува на прилично големиот број на топоними со словенско потекло". Ова го потврдил и Фасмер. Тн.народ во Хелас говорел варварски=пелазгиски=тн.словенски. Австрискиот конзул во Јанина Хан (1865) запишал, Охриѓани не сакале да бидат Словени. Меѓутоа, многупати повторената лага станува вистина. Па така во 1965 година сите Охриѓани и Македонци станале Словени. Овој поим не го познавале Македонците во Пакистан. Кога тие во 2008 година ја посетиле Р.Македонија, тие рекле, таа била нивна татковина. А поимот Словени постанал само политички, да се истребат Македонците. Па опстанал геноцидот во Грција .

Меѓутоа, во прав смисол се истребиле тн.Несловени, чиј јазик повеќе не е еднорасен јазик, туку повеќе расен. На Грците тн.словенски јазик им бил семитизиран од јазикот коине, а Семитите според антрополозите биле Црнци.Пак,Романците само семитизирани од латинскии јазик. Напротив, Унгарците биле монголизирани тн.Словени, што важи за Турците, кои биле одродени Бриги=Брзјаци. Источно од Франција се учат трорасни јазици, и тоа поради готскиот јазик, а Готите биле Монголи. Напротив, западно од Германија јазиците биле дворасни (Белци и Црнци). Ова го знаат нивните автори, кои одбегнуваат споредба јазик со генетика.

Меѓутоа е најботно, што денешните тн.Грци не се еднорасен, туку трорасен народ.

Ако се земи во предвид, дека во Грција, според Фасмер, имало словенски поими пред да се населат Словени, тогаш поимот Словени бил политички за белата раса. Тоа што А.Вајгал пишел дека Грците во просек се потемни од Македонците, се потврдува, Грците како просек биле дворасен народ (Белци и Цигани), а Македонци само Белци како боговите. Тој на најмудар начин потврдил дека Грци има и Цигани, со цигански населби на Пелопонез од XIV-XV

век со индискиот музички инструмент бузуки. Па ова е потврдено и со свињата и биволот. Следи бузуката, свињата и биволот не можат да лажат како што е лажна грчката историја. Ама и по 1923 година во Грција биле населени и монголски Маџири=Маџари. Токму затоа ДНК истражувањата ќе покажат генетска блискост на Белци, Индијци и Монголи. Тоа е премногу за некаков грчки народ, кој како народ нема историја, па ја грабнал македонската: Македонците друг јазик немале освен пелазгиски=варварски=тн.Хомеров=тн.Платонов=тн.словенски

МАКЕДОНЦИТЕ ГОВОРЕЛЕ САМО ПЕЛАЗГИСКИ=ВАРВАРСКИ ЈАЗИК

Јустинијан бил роден во Македонија, тогашен Илирик, каде се говорел варварски, а не коине и латински. Тој бил роден во Тауресион, подоцна наречен Achridus, учен и воспитуван од вујко му, Јустин во тврдината Bederiane. Истото се повторува во латинскиот ракопис Yustiniana Vita, напишан на илирска јазик со илирски букви. Vita започнува со информацијата дека е направен според една поширока биографија напишана со илирски букви и на илирски јазик, што се чувало во библиотеката на Василевскиот манастир во Света Гора. Па се тоа било на пелазгиски јазик. Всушност, варварски јазик. Ваков јазикот говореле Македонците.

Лидија Славеска, "Македонска генеза", Матица- Скопје, 2008 година, пиши: "Името на таткото на Јустинијан (Вправда) било Исток и потекнува од фамилијата на Константин Велики; името на мајка му била Бигленица, на латински Abula. Таа му била сестра на императорот Јустин (Вправда); сестра на Јустинијановиот татко била Лада и била мажена за Селимир (Желимир), кој бил словенски (склавински, Р.И.) принц; еден од браќата на Јустинијан бил Репуга. Во Берберинскиот ракопис се запишани и името на Јустинијановата жена, Вукица (Vukciza-Lupina) и на син му Божидар (Bosidara), за кого една стара жена претскажала дека ќе стане Врагидар (Vraghidar) на Римската Империја".

Е битно, на кој јазик се ова било. Прокопиј пиши: "...и во говорот, и во облеката, и во мислењето...беше варварин." Прокопиј за Јустинијан говори: "...никогаш не престана да истура пари за големи дарови на сите варвари...на сите тие за кои никогаш порано толку многу не слушавме...Овој пат знаеме за варварите, бидејќи сите дојдоа да бидат целосно сопственици на богатството на Ромеите." Значи, Прокопиј го обвинува Јустинијан дека тој им ги земал парите на Ромеите и им ги давал на своите варвари. Ова говори, тој нив им ги давал на народот. Па токму тој говорел само на народниот пелазгиски=варварски јазик. Ова го кажал и Херодот: "Пелазгите говореле варварски јазик и сè уште говорат како некогаш". Пак, Прокопиј за Склавините- Подунавците вели: "Овие народи, Склавините и Антите, не ги владее еден човек, туку од старо време живеат во демократија и затоа кај нив на заеднички собир се решава...на јавните работи...кај овие варвари е земено како обичај од стари времиња...". "На 26 октомври, по обичај, целата земја го празнуваше денот на победоносниот, маченикот Димитрија, кој го сакаше својот град (Солун, Р.И.)...Никако не се слушаше варварски глас. Меѓутоа, на вториот ден...се запали неговиот сребрен кивот...ден човек...кој служеше во славната војска на дакијската скринија (државна служба) на префектурата Илирик...започна да вика:...варвари се појавија ненадејно околу сидот. Сите излезете со оружје...тој виде во полето не голема варварска војска...варварите беа прогонети...".

Д.Оболенски го наведува примерот, што ја одгонетнува вистината дека народот говорел на варварски јазик. Тој говори: "Писателите кои биле горди на елегантниот стил на својата проза, на пример принцезата Ана Комнена и архиепископот охридски Теофилакт, со особена и одбивна вообразеност сметале дека се обврзани да бараат прошка од своите читатели затоа што од време на време ќе споменат по некое име со "варварско" потекло". Владимир од "Василиј II побарал да се ожени со неговата сестра Ана"... "Според измислената, но погодна традиција која би требало да потекнува уште од Константин Велики, биле забранети браковите меѓу потомците на царското семејство и "варварите". Овде се работи за народно=варварско (пелазгиско=Хомерово=тн.словенско) потекло. Острогорски за Фока пиши: "Побунетите војници го дигнале на штит и го прогласиле за цар, подофицерот од полуварварско потекло и напуштајќи ги своите позиции, тргнале кон Цариград". Едниот родител му бил од царско семејство, а вториот од народот. Значи, вториот имал варварско потекло. Оболенски продолжува: "византиски свештеник (Теофилакт Охридски, Р.И.), напишал житие на Климе-

нт Охридски, врз основа на едно поранешно словенско житие на истиот светец. Во тоа дело тој избобилно и со ентузијазам ги фали светите Кирил и Методиј". Се гледа, сите овие личности имале ист народен Хомеров=тн.словенски јазик.

Институтот за национална историја од Скопје- Р.Македонија, во 2000 година ја издаде "Историјата на македонскиот народ". Во том први, на стр. 408, 409 и 485 стои: Наследниците на архиепископот Теодул биле "добри заштитници на 'romeјската власт' во Македонија. Во тоа особено се истакнал архиепископот Теофилакт Ифест, попознат како Теофилакт Охридски, кој бил на чело на Охридската архиепископија кон крајот на XI век и почетокот на XII век". (Тој имал, Р.И.) негови писма и "две житија за Тиверполските маченици и Климент Охридски". За него Македонија била "варварска земја", Македонците "простаци" и "варвари", нивниот јазик "варварски јазик", името на реката Вардар "варварско", на Кичево исто така "варварско" итн..."Архиепископот Теофилакт во едно свое писмо отворено признал: Бидејќи живеам меѓу варвари, сум станал простак"...во 'варварската земја' Македонија започнале самите да се 'варваризираат' "...живеејќи подолго 'меѓу варварите' "...варварски јазик"...поварварен"...варвари"...по род Македонец" итн. Кон ова да се надоврзе поимот Варвари, користен за античките Македонци, како што Демостен говорел за Филип Македонски. Затоа се говори "по род Македонец". Значи, Македонците имале варварски јазик.

Овде стои варварски јазик. Дали ова значи народен јазик? Па тој пиши дека името на реката Вардар (вар дар, извор во млада планина со равнини) и на Кичево биле варварски. Токму овие имиња биле народни (варварски=тн.словенски). Во тн.византиски извори има повеќе личности Варда (=вар да=дада-м) или Варда (=варда: варда-м), на коине барда=барде, каде течност се варди=чува, итн. Ама потоа тој говори варварски како и простак. Па се ова е само склавински (тн.словенски) јазик, а во склавините се било варварско (тн.словенско), ама и просто (вулгарно). Неслучајно, Василиј II Македонски создал тема Булгарија со седиште Скопје, на која не и припаѓала тн.стара Бугарија, на што му претходел градот Охрид како седиште на народната (булгарната) црква. Само за потсетување: Теофилакт Охридски не пречел да се твори на тн.старословенски јазик, оти овој бил дело на Македонец, кој работел по налог на македонскиот царски двор. Ова го знаеле царевите и патријарсите. Секако, тие не допуштале да се пиши на трет јазик освен на коине и тн.старословенски. Само за потсетување кога Кирил Солунски го реформирал коине, од него ги отфрлил семитските зборови и така го вратил народниот говор. Тогаш него му се префрлало дека не смеело да се твори на четврт јазик освен на арамејскиот, коине и латинскиот. Вита Константинови наведува, дека царот му напишал писмо на Ростислав, каде стои: "Тој (Господ), избрал само три јазици: хебрејски, коине и латински"...тријазичар" и "Пилатар", оти "Пилат така го напишал написот на крстот". Овој бил напишан на друго писмо, а потоа следи и кирлицата. Значи, на четврт јазик не било дозволено да се општи. Само овде место еврејски мора да стои арамејски, оти тогаш еврејски јазик немало. Тој во говорот во Венеција ги прашувал противниците: "Не паѓа ли дождот од Богот подеднакво над сите? Не свети ли сонцето над сите? Не дишеме ли воздух подеднакво сите? Ако ги знаете буквите, тогаш сите на својот јазик славете го Богот". Дури овде настапил проблем за писмото. Всушност, писмото било злоупотребено поради различното приповедување. Кирил и Методиј ја ширеле христијанската вера по налог на Цариград. Затоа не дошло до судир за јазикот коине, кој имал важност и за Рим, ниту за тн.старословенски, туку само за верското учење. Имено, браќата проповедале дека светиот дух потекнувал само од богот- отец, а за нивните противници од Рим светиот дух потекнувал не само од богот- отецот, исто така, и од синот. Значи, судирот не бил за старото писмо.

Во книгата, од Лондон 1965 година, се повеќе автори. Таа на германски истата година е издадена под наслов: "Morgen des Abendlandes. Von der Antike zum Mittelalter", Deutsche Buch-Gemeinschaft, Berlin- Darmstadt- Wien. Cyril Mango на стр.102 наведува: "Миниатурата (гопе), од една помлада булгарска хроника, преставува напад на Персијанците за време за владеењето на царот Хераклеј (610- 641)". Написот на сликата е кирилица на пелазгиски (варварски) јазик, разбирлив само за тн.словенски народи. Бидејќи Булгарите (Татарите) во негово време не биле битни, не можело до 670 година да има "една помлада булгарска хроника". Авторот ја крие вистината, оти народен=булгарен бил варварскиот јазик.

Потоа, David Talbot Rice на стр.142 и 143 пиши: "Историја на Булгарија во XII век била означена од византискиот историчар Манасес. Миниатурите на оваа и на другата страна припаѓаат на еден илуминиран словенски состав на наведеното дело, кое било завршено за булгарскиот крал Иван Александар". Оболенски наведува: "Првиот ракопис е црковнословенски превод на византиската Света хроника на Константин Манасија". Овој ракопис се чува во Византиската библиотека. "Вториот ракопис, Евангелијата, кој моментално се наоѓа во Бриџанскиот музеј"... "Овие најдобри сочувани примероци на илуминацијата во булгарски (тн. старословенски, Р.И.) ракописи сведочат колку многу традицијата на византискиот царски портрет бил прифатен меѓу балканските Словени во средниот век". Произлегува дека тн.Византијци пишеле на словенски (пелазгиски=варварски) јазик, а не само на коине. Па тие имале своја македонска династија, која е основал Василиј I Македонски. Бидејќи овој бил селско дете, а не достоиничко, тој како селанче со својот селски мајчин говор од варварскиот јазик доспеал до достоиник, порадишто го научил коине. Овој никогаш не можел и не го заборавил својот селски говор.

Ама овде авторот бил вчуденевиден кога видел дека Византијците пишеле на јазикот на Варварите (Склавините). За тој да си ја олесни замислата, тој наведува дека Византиецот ја завршил за булгарскиот крал Иван Александар. Да видиме што во нив стои: прва слика за Кирил и Методиј; втора слика за крстењето на Булгарите во 865 година, покрај булгарскиот крал Борис и неговата сопруга; третта слика за војната против Константинопол, во 811 година ја водел царот Никефор против Крум (802- 814), најголемиот булгарски крал; четврта слика меѓу 946 и 971 Русите навлегле во Булгарија, каде е зацртан Свјатослав итн; петта слика царот Василиј II, кој го поразил Самоил во 1014 година со 15.000 заробени и ослепени итн. Или на овие две страни се преставени вкупно 7 слики: $1+1+2+3=7$. Се гледа дека оваа историја не била напишана по порачка на било какви Булгари. Овде не се Булгари Русите и Василиј II Македонски, ниту Самоил чиј татко Никола токму од македонскиот царски двор бил поставен за македонски гувернер. Со тоа што тој ја добил ваквата положба, тој морал да имал врска со македонското царско семејство. Ова се објаснува со наводот, Македонците како платеници, војници, вклучувале Варези (Руси), чиј јазик го разбирале, што важело и за други Европјаци. Не се случило, тие странец да постават намесник. Ова било можно, ако тој стапел во брак со принцеза. Таткото на Самоил, Никола, ако не бил од блиско царско семејство, што не е познато за неговата сопруга, тој не можел да биде намесник. Истото така, Јоан Кастриот. Овој бил од Дебарско, а сопругата Воислава (Војсава) од Полог, во денешна Р.Македонија. Овој не бил поставен за кнез во Епир поради неговата сопруга Воислава (=вои=вој=бој Слава), Војсава (=вој Сава), туку што тој имал врска со Комненови. Овие владееле во Епир. Епир, во која била Арбанија=Албанија, бил македонски, а Македонија бил Балканскиот Полуостров. На него се говорел пелазгиски=варварски јазик. Па се создале пелазгиски народи.

ПЕЛАЗГИСКИ=ТН.СЛОВЕНСКИ НАРОДИ

Се истакна: "Следи од Тајниот совет на Николај I во војните 1828/9 година предлогот на првиот претседател на Елинското востаничко собрание, грофот Јоан Каподистрија. Тој предлагал, по распадот на Отоманите, на Балканот да се создадат пет кралства: Елинско кралство, со северна граница Арта- Пинеја; Кралство Србија со Бугарија и Босна; Кралство Македонија, со Македонија, Тракија и островите Имброс, Самос и Тасос; Кралство Епир (со Епир, северна и јужна Албанија) и Херцеговско и кралство Дакија (со Молдавија и Влашка). Значи, тогаш немало Грци, Турци, Албанци и Романци со Власи, туку имало само еден народ Словени (Пелазги):тој како Балканец ги познавал најдобро приликите и затоа неговата претстава за Балканот е во спротивност со на досега изложеното од авторите. Тие од обични поими измислиле основа за народи. Па вакви никогаш немало пред XIX век".

Дали можело да има македонски, а според Цојне од 1809 година балкански народи ?

Па како можело да има народи, кога македонски=балкански народи ги создавале Европјаните, според Европа името на Бригите=Брзјациите, а тие никогаш не биле етнички народи, а и денес тие не смеат да бидат такви народи. Ова произлегува поради тоа што тие биле само народи на држави, кои биле семејни, никако народни. А ова произлегува и поради тоа што во народ спаѓале само богатите, а не мнозинското население. Па се говори дури и за нација.

Како одговор на овие самоволија, се наведува што се разбирало под поимот нација. Кога не постоеле држави европските Масони биле само совест на верата. Дури од 1648 година и Вестфалскиот договор за создавањето на државите тие биле совест на државите. Значи, пред 1648 година немало држави за да постои народ (нација) со свој јазик. Бидејќи прва нација била француската, во 1694 година Француската Академија нацијата ја дефинирала како "сите жители на иста држава, на иста земја, што живеат под исти закони и употребуваат ист јазик". Се забележува дека нацијата е дефинирана во таа година. Затоа таа како година би требало да биде почеток за доизградување на поимот нација за жители. Самото не наведување на поимот народ, ами само жители, е потврда за постоење само на земја на владари, кои владееле со свои (исти) закони врз жителите за нивното управување како "газди" и оснивале свои држави. Ова било повод по сто години да се промени зборот жител во "граѓанин", што значеше жител со одреден имот. Така и по сто години не постоел зборот народ како биолошки поим за потекло на населението, ами само како жител- граѓанин со свој имот. Или инаку кажано, безимотните не биле битни за владеачите на државата- земјата. Бидејќи во секој народ влегуваат сите жители без разлика на имот, сите жители се битни. Затоа никогаш пред тоа немало народи (нации). Значи, никогаш немало народи, а жителите се народувале, кое на латински е наталитет, од што произлегла нацијата. Токму затоа во тоа време немало ни француска нација ни јазик и тие се оснивале подоцна. За овие настојувања имала улога формирањето на француската нација по Револуцијата од 1789 година кога со посебен декрет беша прогласена единствената француска нација со единствен јазик. Со тоа се потиснале сите други говори. Така се осниваат држави со свои официјални јазици. Тие имале интереси да го одродат народот. Тоа им го олеснало и нивниот масовно користен поим Словени. Па овој бил наметнат врз Македонците. Меѓутоа, тие од старата ера се до денес си опстоиле: уште неуспешен геноцид.

За потврда дека никогаш немало народ Словени и дека не можеле да исчезнат Македонците се гледа примеров: Јаков Крајков во 1569 година се нарекол човек од "македонските краишта", кој бил испратен од гоподарот Јеролим во Венеција да печати свети книги, кои ги донесуваше во Скопје и биле продавани на книжарот Кара Трифун. Леополд I во актот на Карпошовото востание од 1690 година говорел за македонски народ, а царицата Катерина II за народот од Македонија, кои под раководство на генералот Хорват и Шевик од Банат се нашле во јужна Русија, биле наречени Македонци и од нив се основал посебен македонски полк. Освен тоа, Македонците од извештајот на Бестужев- Рјумин испратен до царицата Катерина кога се говори како Србите, Бугарите и Македонците биле еднородни народи со Русите. Овде е видно дека не се работи за посебни народи со мајчин јазик туку само на припадноста на црквата на едниот народ со ист тн.старомакедонски јазик (тн.старомакедонски народ).

Како поткрепа дека верата и нејзиниот јазик бил битни и дека немало народи, се следните докази. За Георгиос Егзархос, кој говори за Јоанис Антонијадис, Граф Каподистријас, роден на 01.02.1776 година на Крф, а со потекло од градот Каподистрија, југоисточно во заливот на Трст, значи Истриин, бил прв владател на новата грчка држава и бил убиен на 09.10.1831. Тој бил уредник на Швајцарскиот устав и се залагал да се создаде устав на новоформираната Грција, со кој ќе се гарантираат еднаквост и исти права на граѓаните во областа на јазикот и верата. Ако се спореди наводот на авторот со тоа дека постоела грчка држава само по 1830 година, а тогаш немало грчка нација и грчки јазик, се заклучува дека населението говорело со пелазгиски јазик и се сакало да се гарантираат правата само на верата, а секоја вера си имала свој службен јазик како што биле коине, старомакедонски и арапски

Рускиот кнез Хитрова како генерален конзул во Македонија во Солун, во летото 1879 година, напишал опширно Изложение до министерот за надворешни работи на Русија Н. Г. Гирс, дека: "На западната страна од Балканскиот Полуостров задолжително мора да возникне, во еден или друг вид, независна Албанија; додека славјанските и грчките територии ќе мораат да се приклучат и да се присоединат кон нивниот центар на привлекување. Овие факти ќе мора да се случат. Меѓутоа, како ќе биде осуштествено тоа, со што ќе се одрази таквиот пресврт врз нашата политика на Балканскиот Полуостров, со какво влијание ќе се рефлектира тоа врз слевањето на бугарската националност во едно под влијание на создаденото од нас Бугарско Кнежество...ќе зависи од нас самите...Нам сега ни е потребно да создадеме пои-

наков, повеќе сериозен, со неспоредливо поголема иднина, нов авантпост на нашата политика на Балканскиот Полуостров. Тоа и го преставува создаденото со наши усилби, со наши жртви, со наша крв, младото Бугарско Кнежество, нашето милниче...ете, тука, ми се чини, огромно значење ќе мора да и падне на Македонија. Доколку Македонија се приклучи кон Северна Бугарија, тогаш Румелија...не ќе го натсили и не ќе го затемни значењето на создавањето од нас младо Кнежество. Токму во тоа правилно и целесообразно насочување на стремежите и на симпатиите на славјанското население на Македонија и е должна да се состои најпрвата главна задача на нашето Генерално конзулство во оваа земја". Една година подоцна, во 1880 година, колегата на Хитрова, руски конзул во Призрен (во чија подрачна област спаѓаше и Тетовската околија), Јастребов, го известуваше својот министер Н.К. Гирс: "Како што е познато, христијаните од Тетовската (Калканделенската) околија, макар што по потекло не се Бугари (тие, впрочем, не се ни Срби, туку се Македонци, по име Мијаци и Брџаци), во поголемиот дел се одделија од Грчката патријаршија и преминаа на страната на бугарската Егзархија, па до војната имаа и свој митрополит". Па конзулот Јастребов ќе повлече: "Во Тетовската (Калканделенската) околија, од моја страна попишаните не се прикажуваат ни како Бугари, ни како Срби, туку се прикажани како Славјано Срби, поради тоа што тамошните жители не и припаѓаат ни на бугарската народност, како што обично се тврди, но, исто така, не би било в ред тие целосно да бидат вклучени ни меѓу српската народност". Па заклучува: "Според јазикот, впрочем, тие стојат многу поблиску до Србите, одколку до Бугарите, исто како и, речиси, сите Славјани од целата Скопска губернија. Меѓутоа, во суштина тие преставуваат род од едно посебно племе, по име Мијаци и Брџаци, кои во Македонија живеат од древноста и се имаат нарекувано де Бугари, кога влегувале во состав на бугарското царство, де Срби, додека со нив владееле српските кралеви и цареви. Турските власти нив ги нарекуваат Бугари, исто како и сите Срби (православни) што живеат во овдешните краишта, за разлика од Србите во Кнежеството". (Се говори за древни Бриги=Брџаци од старата ера, Р.И.)

Произлегува дека никогаш немало народи, населението кое припаѓало на Цариградската патријаршија било прогласено за Грци, а оние со старомакедонскиот јазик за Словени. Исто така, припадниците на Охридска архиепископија биле нарекувани Булгари, кон кои биле приклучени и Србите итн. Бидејќи таа била укината, балканските држави имале свои цркви, но и нивни службени јазици, како што била српската, грчката и бугарската. Наведувањето на Албанија било поради тоа што Русија со Австро-унгарија токму за неа се договориле. Ова се потврдува и со тоа се што било албанско било само римско и виенско.

Според Феликс де Божур, француски конзул во Солун кој ја пропатувал Македонија меѓу 1800-1817 година бројната состојба била во полза на христијанскиот свет. Потоа Ами Буе ја пропатувал Македонија од 1836 до 1838 година и соопштил за изменета состојба кога забележил засилен прилив на христијанско население од село во град. Со Едринскиот мир во 1828 година и Договорот меѓу Русија и Отоманската Империја во 1830 година на христијанското население му се дава поголеми повластици. Со објавувањето на државниот декрет Гилханскиот Хатишериф во 1839 година се прокламирало за прв пат од султанот Абдул Мецит полна равноправност пред законот на сите граѓани без разлика на вера. Се јавуваат иницијативи за градење на христијански верски објекти. Но со укинувањето на Охридската архиепископија во 1767 година наполно е присутно влијанието на Цариградската патријаршија и нејзиниот јазик коине врз старомакедонскиот јазик. По востанието на југот на Балканот во 1821 година Цариградската патријаршија завзема замав на тој дел на Балканот, го потиснува старомакедонскиот јазик и го наметнува коине. Со наметнување на терминот Елени врз терминот Словени, се води борба против Словените и започнува елинизацијата врз Пелазгите со јазикот коине. Се вршат реформи на јазикот коине, кој не бил прифатлив за населението, тој се обогатува со повеќе пелазгиски зборови, се создава службен грчки јазик за грчката држава и тој го заменува коине како црковен јазик, настапувајќи трагедија за Хомеровиот јазик. Следат уништувачки зафати на се тн.словенско. Познат е примерот во манастирите на Света Гора на Атос, бројни старомакедонски пергаменти завршиле во оган или фрлени в море. Во манастирот Свети Наум, на брегот на Охридското Езеро, свештеникот Дионисиј ги запалил сите словенски ракописи. Мекензи и Ибри, во нивното дело Патување низ словенските пре-

дели во европскиот дел на Отоманската империја, забележиле дека во Прилеп биле уништени и изгорени голем број вредни словенски книги, а во Велес на улицата која врвела низ пазарот биле изгорени бројни и значајни документи на словенски јазик. Ваквите зло дела се рашириле насекаде кога се палеле и уништувале сите книги, записи итн. Затоа денес опстоиле докази воглавно само на јазикот кои не и реформираниот кои не во грчки јазик. Но тоа било зло и за самите денешни Грци. Со тоа, тие си ги уништиле пелазгиските траги и нивниот корен, тн.словенски од кого се плашат. А Англичаните со непалмбомби убивале Македонци.

Значи, имало само Франција, а и Србија со Грција, но никако Германија, што важи и за Англија. На тн.Германи, кои денес меѓусебно не се разбираат, а порадишто што тие и денес не се еден народ, биле творци на македонски=балкански народи, со своја македонска славна историја, која била оплачкана од сите. Така тие издејствувале само Македонците да не се народ, само тие да немаат своја историја и своја држава со свој службен јазик. Некој може да биде краден, само ако тој не бил арамија, како што биле тн.Европјани без прекин од 1071 година, што важи се до денес. Според Хан, Мариовците (Пеонците, Р.И.) не краделе, затоа што тие имале традиции од старата ера, а во спротивност на Континталците кои отсекогаш само краделе. За да се подржат нивните кражби нив им се потребни соработници, изроди на белата раса, непријатели на домородците и православните вон Скиптарија. Токму за нив во 2001 година се донесува Рамковен договор, од кога ќе имаат најповеќе придобивка само Арнаутите.

РАМКОВНИОТ ГО ПОТВРДИ БУКРЕШТАНСКИОТ ДОГОВОР

Со распаѓот на СФРЈ, Р.Македонија како наследничка на СФРЈ, си ги задржала сите свои права и тоа само како Р.Македонија. Ова било во ООН итн. Меѓутоа, на Европа и САД македонската нација со својата македонска држава им пречеше и уште пречи, затоа што и за неа ќе мора да се напише историја, како што било и со другите држави. Со нејзината историја состојбата нагло се менува. Ова произлегува поради тоа што со Македонија нејзини Македонци не постојат балкански народи, ниту европски народи, затоа што цела историја мора да се подложи на ревизија. Па вистината е горка за сите државотворни народи на цела Европа, кои се само политички, никако етнички. Следи нивните истории биле потполно залудни, кои биле склепани не само за внатрешна употреба, туку и за нас, Македонците. Се ова е и заради тоа што европски земји и САД нив не ги занимава вистината, туку тие државотворни народи биле само плачкашки...Нив ги интересира само богатство, со малку труд подобро да се живее.

Европа од самиот свој почеток ја уценуваше Р.Македонија. И следи преку Грција Р.Македонија да влезе во Европа, со чии пари таа Р.Македонија ја откупува...Се завршува Букрештанскиот договор. Па Европа со САД, кои ја поделија Македонија, со нивното НАТО решиле него да го потврдат и тоа со агресија на НАТО врз Р.Македонија, во полза на дворасниот тн.народ тн.Албанци, за само Македонците на Македонскиот Полуостров да немаат своја национална држава. Ова се потврдува со политичката македонска нација, во која сите биле Македонци, со различно потекло, а мнозинството Македонци не како Македонци, туку како Словени, што до денес го истакнуваат Немакедонците во Р.Македонците а и нивните создавачи Европа и САД. Па ова е најголемо зло, колонисти и дојденци да одлучуваат за судбината на македонска Македонија и македонските Македонци. За ова злосторство на Европа и САД да се потврди се прави споредба со државата САД и европските држави. Иако Македонци во Р.Македонија има многу повеќе отколку Англичани во САД, Французи во Франција, Шпанци во Шпанија...Грци во Грција, тн.Албанци (Шкитари и Арнаути) во Шкиптарија (тн.Албанија), нивното силеџство, да се доуништи само нашиот македонски род, важи само за во Р.Македонија, никаде во соседството, Европа и САД. Па ова е доказ дека сите тие држави се проклетнички и арамиски држави. Следи тие итно барале да се приватизира државното стопанство и тоа да се продаде дури на државни претпријатија на Грција..., а таквите во Р.Македонија се уништија. Ако некоја држава сака да има профит во Р.Македонија и нејзе да и помогне, таа треба да подигне само нови капацитети. Се друго е само плачкање. Па тн.европски земји и друго не можеле да бидат само бандитски, арамиски, купеното никогаш да не биде повеќе вратено, македонско. А всушност, многу убаво го знае Шпанија проблемот со Англија, Гибралтар...Се тоа било предигра, народот избркан од работа, нивната држава да не ја брани...Следат инвазија на Србија и агресија врз Р.Македонија во полза за тн.Албанци колонисти од Аз-

ија и Скиптарија, само муслимани=Турци. Ова се прави само со цел да се уништи православието и православноста влијание на Русија, чиј народ е македонски, ништо друго, а и во борба за енергетски извори и други богатства, носител профитната воена организација НАТО, продолжено колонијално делување насекаде низ Светот. Кога Македонците биле повикани да си ја бранат и одбранат својата држава Р.Македонија, на изненадување, имало масовен одзив, што не важело и не важи денес во другите држави. Меѓутоа, агресорот НАТО не дозволуваше таа да се заштити од НАТО- злото на човештвото. Дури НАТО ги опремуваше неговите тн.албански балисти. Овие навлегувале и навлегуваат од НАТО простори во Косово, каде НАТО за балистите опреми логор во близина на с.Танушевци...НАТО тн.Албанци противавионски ги наоружуваше со доказ Шар Планина. НАТО учествуваше директно во војни акции, дури во спасување на нивни одреди во с.Арачиново. Така со Рамковен договор од 2001 година е потврден Букурештански договор. Од зло во зло, без свој завршеток.

Македонците во XIX и XX век ги сакале Турците, но никако и Скиптарите. Првите имале човечност а вторите биле сверови. Заради нивната крволочност, Турците Скиптарите ги користеле за војни старешини и војници. Како војници од Османите биле користени Арнаутите, чии старешини биле Скиптарите. За потврда дека Скиптарите немале национално чувство, по 1913 година, го наведува Вилкинсон. Ова се потврдува и со тоа тие за да плачкаат и убиваат биле заедно со фашистите, па и со комунстите со Тито, па со Сталин и Мацетунг. Само тие да бидат побогати, без да работат, денес се и со НАТО. Па се ова Европа и САД убаво го знаат.Токму затоа тие за тн.Албанци како најнов народ со трорасен јазик и се заложуваат.

Па следи Рамковен договор да е само за расистички исламско ропство и тоа во полза на дворасниот тн.албански тн.народ на пелазгиски Скиптари и монголските Арнаути. Арнаутите со Циганите во XIX век биле колонизирани, што важело и за скиптарите вон Скиптарија. Токму затоа Јозеф фон Хамер (1836) пиши, дека вон Албанија (Арбанија, Р.И.) нема Албанци. За ова да се потврди е доказот што Рамковен договор бил/е без финансиска рамка, да се плачкаат православните. А нивното плачкање почнало од времето кога Скиптарите масовно го примаат исламот, а тоа било воглавно со свертот Али-паша Јанински. Па тој како најголем свер бил/е нивни најголем херој, само во нивната сверска историја. Оттогаш се православно било оплачкана. Нивните оплачкани имоти до денес се без тапии. Ова не било само за грабнатите имоти до 1913 година, туку и потоа. Тоа се вршело со нивните балисати се до денес

Токму затоа без прекин не само од крајот на XVIII век туку и од 1913 година се до денес Македонците се прогонети од Македонија. Ова не се однесува само за Македонците под окупација во Скиптарија, Грција и Бугарија, туку и во Р.Македонија. Па ова во Р.Македонија најдобро и се потврдува. Следи со НАТО- агесијата протераните православни до денес дома не се вратени, со уништени имоти, семејства, убиени луѓе..., ништо променето, што продолжува без прекин од 1913 година. Европа со САД и нивната НАТО се гробари на се македонско, засекогаш. А како нема тие тоа да бидат кога нивни потполни извршители се тн.Албанци, злото на домородците, што многу убаво го знаат неправославните Европјани и САД-чани. Не е случајно, што во Хаг не му се суди на колонисти тн.Албанци, туку на домородци Македонци.

Ова смислено се правеше и од страна на Србите и српските извршители, што до денес важи. За пример се наведува дека колективи воглавно беа за Македонците, а не за Немакедонците. Тоа било само за да се уништи македонскиот род, и тоа како што се уништија козите, порадишто следат пореметувања, рахитис..., физиолошки глад... сиромаштија. Не случајно денес Македонците се насиромаси, во спротивност на Немакедонците, 100% колнисти и дојденици, само во служба на туѓи интереси. Следи да се суди според Рамковниот договор, со што до 1913 година Македонците ги судеа Турците= Муслиманите, а вакви беа и Шкиптарите со Арнаутите, потоа Грци со Срби и Бугари, а од 2001 година во Р.Македонија повторно со Турци=Муслимани, а вакви има најповеќе Шкиптари со Арнаути, со што продолжува исламското ропство, кое било прекинато во 1913 година. Сите исламски објекти се подигнати на православно, а муслиманските имоти се грабнати православно, без тапии...Со создавање на исламската држава Турција, а сите муслимани биле само Турци, со исламот и исламската држава на Балканот мора да се заврши.

Меѓутоа, состојбата е загрижувачка. Европа и САД дејствуваат во полза на злото на Белците. Тие се носители на вештачките народи: Грци, Скиптари... Следи дури од циганска тн.Грција да се изгуби името Македонија..., Македонците во Скиптарија без реципрочни пра-

ва како тн.Албанци во Р.Македонија; Македонците без никакви граѓански права во тн.Грција, а таа од XIV-XV век е и Циганија, а по 1923 година дури и Маџирија од Маџири со кавказко потекло. Така тн.Грција расно се одроди на штета на Македонија и нејзиниот јазик на Белците, тн.словенски, и тоа се со дворасните два тн.грчки јазици од XIX и XX век. Истото важи и за бригиските=брзјачките Скиптари со трорасен јазик.

ОДРОДЕНИ ПЕЛАЗГИ=ТН.НЕСЛОВЕНИ

Поимот тн.Словени се однесувал и за Склавини=области. Склавина била и Пелопонез, на кого отсекогаш се говорел јазикот на Белците, пелазгиски=варварски.Ова опстоило се додека Пелопонезците и пошироко Еладците не биле одродени од јазикот на Белците. Пак, ова се случило само во XIX и XX век, кога биле вклучени двата тн.грчки (еладски) јазици.

Фасмер истакнува дека "Велегезитаи, чија област во XII и XIII век се викала Велегезас"... "чие образување воочливо се всогласува со името на Антите Тазиархос Доврагезас"... "Конечно од XV век уште за понатамошниот живот на Словените на Тајгетос како сведок е местото од опишувањето на патувањето на Ласкарис Канонос за Deutschland и северните земји да се спомени, чие постанување Василјев (Buzeskul- Festschrift стр. 397фф) го поставил во 1412- 1418 година. Таму Гркот (Ромеец, Р.И.) исто така го опишува опкружувањето на Либек и таа земја ја нарекува Slavounia. Тој тогаш ја додал забелешката за сродноста на либекските Словени со Зигиотите на Пелопонес". Еладците како Македонците во XV век говореле тн.словенски. Па овој бил само пелазгиски=варварски=тн.Хомеров=тн.Платонов. Па се е јасно.

Во Хелада тн.словенски јазик се одржал се до со XIX век. Ова го потврдил Фалмерајер, кој пишел дека во Хелада се задржал словенскиот акцент. Пак, во Песната Мани, преведена на германски јазик, која се однесува и за владеењето на првиот грчки крал Отон, во неа со апостроф е внесен темниот вокал, како што е во македонскиот=тн.словенски јазик. Исто така, презимињата кои на личностите им биле давани се според дејствијата што тие ги вршеле/имале. Па тие биле на македонски=тн.словенски јазик.

Според Х.С.Вотсон, се направила грчка држава, ама требало да се создаде и грчка нација. Се појавил компликуван проблем за јазикот во новата држава со новиот вештачки јазик, за кого полемиката траела и во третата четвртина на дваесетиот век. Ханс- Лотар Штепан (2004), "Македонски јазол", Скопје пиши: "Кораис околу 1850 година (по Христа) од старогрчкиот (коине, Р.И.) изведе јазик за настава и официјален државен јазик". Произлегува дека до 1850 година немало грчки јазик, туку само коине кој не бил народен туку само службен јазик, што опстоило во Цариградската патријаршија. Овој бил службен во 1868 година. Ова може да се потврди и со следениот доказ: Hahn, Johann- Georg, австриски конзул за источну Грчку, "Путување кроз поречину ДРИНА И ВАРДАРА по препоруци царске академије наука, пропутовао у 1865 г.", превод на српски 1876 година, Белград, XXIV. Варош Охрид. ... "Дека овде по знаење на византискиот јазик". Значи, 1965 година немало грчки јазик, туку само коине. Следи Григор Прличев да не го знаел грчкиот, туку само коине. Ова може да се потврди со неговите дела. Тие не можат во потполност да се разберат со двата грчки јазици.

Според А.А.Јоанидис и А.А. Белецки, во "Новогрчки руски словарь", во Москва од 1961 година, се наведува: Во катаревуса јазик постојат четири падежи (номинатив, генетив, акузатив и датив). Овој официјален јазик бил неразбирлив за обичниот човек, ами само за образованите луѓе вработени во државни служби и црквата. Значи, овој јазик не бил народен за да го разбира тн.грчки народ. Затоа без грчки народ. И овој јазик станал трговски јазик.

Вилкинсон наведува, Николаидес (1899) избрал "комерцијален јазик", ама не "мајчин јазик": комерцијални јазици биле арамејски, староегипетски, новоперсиски,коине и латински, што важело и за вулгаренкоине=тн.грчки, катаревуса.Значи, "мајчин" јазик не бил димотики, тој бил понароден со повеќе пелазгиски=варварски зборови. Со тоа е и објаснето, народи се само оние, кои со мајчини јазици говорат и пишат. Тоа важело за Македонците, кои на својот пелазгиски јазик говорат од постледено доба, и тоа во Р.Македонија на свои говори. Токму затоа само Македонците се етнички народ, а другите само државни. Таков бил грчкиот народ, кој дури имал 4 јазици: пелазгиски, коине, катаревуса и димотики. Следи со четирите јазици да не можат да се разберат четворица Грци. Тие морале да бидат четири грчки народи.

Во прилог е наводот и на Вајганд: "Темнината на минатото исто така е повод, да се бара новогрчкиот јазик да се направи еднаков на старогрчкиот, додека народниот јазик се гледа како недостоен за литературен јазик...". Значи, денес Грците пишуваат на недостоен грчки јазик, кој нема датив, а се настојува да се одбегне и генетив, како спротивност на катаревуса, кој бил со четири падежи, како и германскиот. Пак, коине бил со 6 падежи, како што бил Кириловиот јазик. Според наводот на Вајганд, Кириловиот јазик бил како коине. Значи, Кирил Солунски ги отфрлил семитските зборови. Не случајно, денес авторите пишат, грчкиот јазик има блискост со семитските јазици: арамејски, староегипетски и арапски.

Се поставува прашање, дали коине со 6 падежи, во кого постои датив со генетив, би можел да потекнува од атичкиот говор? Според Лукијан, кој се родил околу 125 г.н.е., под 21 вели: "Историчаров просто се мачи да пишува на чисто атичко наречје". Токму затоа се пишело на хеленски јазик, коине. Од него произлегол катаревуса. Бидејќи овој бил само службен, а не народен, се преминало на понароден со повеќе зборови од народниот атички говор. Овој бил димотики. Х.Н.Брејлсфорд наведува: "Прашањето за флексијата е уште посириозна: димотики е јазик што умерено користи флексија. Тој целосно го изгубил дативот, а дури се стреми да го отфрли генитивот, додека повеќето соодноси ги изразува со предлог што се определува со акузативот". Токму затоа од атичкиот двопадежен говор не потекнал коине. Пак, дативот го имале Бригите, а Бриги биле Птоломејците, во Александрија-Египет.

Се ова говори, тврдењето за коине дека тој бил од Атика е најголем фалсификат. Да не се изуми, дека Семитите за антрополозите биле Црнци, а Феникијците Пелазги, со пелазгиска митологија, со свои епови како тн.Хомерови. Токму феникиското писмо како јазик биле само пелазгиски. Тврдењето дека Еладците биле Феникијци или Египтјани (а и овие биле Белци), но не Белци, туку Семити, давајќи им важност на еврејството, а на Евреите тотем им било прасето, кое било пелазгиско, непожелно за старозаветните Евреи, се искривува вистината не само за Еладците, туку и за пелазгиските Евреи со својот тн.словенски јазик. Овие од него се одродиле со арамејскиот, а Еладците во XIX и XX век со двата вулгарнокоински јазици катаревуса и димотики, што важело и за коинската "копија" латински од кого имало вулгарнолатински јазици. Покрај коинизирање следело и латинизирање (романизирање).

Како се одродувал народот од својот Хомеров=тн.словенски јазик најубаво се гледа со романскиот јазик. Вотсон пиши: "Најдобра европска паралела за тој процес, кој во суштина останал скриен во историјата, е појавата на романскиот јазик, каде што еден романски говор постанал темел за стопувањето на латинскиот со словенскиот јазик". Од наводите произлегува дека Романците биле само латинизирани тн.Словени. На овие им претходеле Грците, чиј Хомеров јазик бил коинизиран. Дека Грците и Романците биле еден ист народ, тие биле едно исто Ромеи. Разликата настанала кога се создале двете држави. Романија го задржала името Ромеи според Романија, а Грција на Ромејците според навредливиот поим Греика=тн.Грција на Греиките=тн.Грци=Македонци. За да се потврди, дека двата денешни народи биле Ромејци, до денес тие опстоиле православни, што не важело со Унгарците, до каде владееле католиците. Значи, Франките доспеале до на средниот Дунав. Ова било повод, што до "средниот Дунав" доспеал франковиот катлоицизам.

Како потврда на наведеното е доказот за грчкиот јазик. Тој не се викал грчки, туку само ромејка (румејка). Ова било дури во 1924 година, што го наведува Густав Вајганд. Кенет Јанг пиши, вистина е дека грчка нација не постоела пред 1912 година. Во таа и 1913 година Македонија меѓу балканските држави била поделена. Ама овие не биле држави, кои сами се ослободиле од исламската=турската Османова Империја на македонското царско семејство Комнен, туку со европските сили. Токму затоа од православна Русија создадената Србија таа решила да ја создаде и православната, значи македонската Грција, што и се случило. Во руската Грција се направило пуч, биле поубиени и протерани проруските кадри, кои биле замечети од баварските, и само така пелазгиските тн.стари Грци биле одродени од својот Хомеров јазик. Се ова говори, Грција била само македонска, а таа со другите земји меѓусебно Македонија ја поделиле. Според патеписците, Македонија била поразвиена во однос на соседите. Затоа тие се чуделе, зошто Македонците сакале да се ослободат, кога тие живееле подобро од нивните бедни соседи. Овие им велеле, ние сакаме да се ослободиме од турското=исламското ропство. Ова било повод, што во двете Балкански војни и Првата светска војна, со својот Македонски фронт, Македонците да бидат најголеми жртви, тие да се борат од стр-

ана на Бугарите, Србите, Грците и двете европски страни. Македонските жртви биле прогласени за Бугари, Срби, Грци..., но не Македонци, до денес не исправена неправда. Со тоа што ова било во Македонија, видлив е злосторот врз Македонците. Нејзини народни говори биле од пелазгискиот јазик. Овој во неа имал најдолг развоток, од постледното доба се до по 1945 година. Ова се образложува со тоа што Македонците создале своја држава за време на Втората светска војна, со свој службен македонски јазик, од брзјачкиот говор. Бидејќи Македонија била оплачкана и поделена, таа била уништена. Ова било повод, што во неа немало развиено радио и телевизиска мрежа, со кои би се ширел службениот македонски јазик, како и поради нејзината упропастеност таа не можела најсоодветно да го наметне македонскиот службен јазик. Поради се ова се до 1990 година, дури и до денес, во неа се зборува на најизворните говори на пелазгискиот јазик. Овој само во последните векови бил монголизиран. Ова се случило само со населените Монголи и тоа од кавказко- црноморските простори.

Вотсон пиши: Во меѓу време (1918- 1919 г.) Отоманското Царство се свело на Мала Азија, со турски национализам, кој се засновал на воената среќа и храброст на Мустафа Кемал. Мустафа Кемал во 1919 година го преместил седиштето на централната власт во Анадолија, во Анкара. Укинувањето на арапското писмо, со декрет во 1924 г. значело раскинување со минатото. Врз Кемал влијаел примерот со воведување на латиницата во Советскиот Азербејџан 1925 година. Турското националистичко движење барало реформи во турскиот јазик. Преполните зборови и фрази како и стилови на арапскиот и персискиот требало да се надоместат со јазикот близок на секој обичен човек. Турското лингвистичко друштво било основано во 1923 година и требало за кусо време да ги елиминира арапските и персиските зборови и да создаде нови, со турски корен, како нивна замена. Од брзината и вештачката акција, имало и смешни резултати. По неколку години, темпото било забавено и значителен број на зборови од нетурско потекло, кои биле во употреба, било допуштено да останат. Ата-турк умрел во 1938 година. "Мислењето кое би можело да го имаат Турците за местото на својата нација во светот уште е нејасно. Меѓутоа, за да постои турска нација, за која стотина години порано не станувало збор, нема никакво двоене". Значи, немало турски народ.

Се кажа: "Укинувањето на арапското писмо, со декрет во 1924 г. значело раскинување со минатото". Со тоа што било укинато арапското писмо, кое било во арапскиот јазик, а не персиското писмо од јазикот на Караман од 13 век, се потврдува, јазикот на Мехмед Караман не бил битен за муслиманите (Турците), за кои арапскиот јазик до денес опстоил службен јазик на исламот. Јазикот на Мехмед Караман бил персиски јазик, обогатен со монголски зборови. Се истакна: "Преполните зборови и фрази како и стилови на арапскиот и персискиот требало да се надоместат со јазикот близок на секој обичен човек". Ова било со монголски зборови на Арнаутите кои од Русите биле протерани и таму населени. Затоа се одбегнувале и Хомеровите=тн.словенските. Со тоа што било внесена латиницата, а не опстоило персиското писмо, персискиот јазик со неговото писмо за народот никогаш немале важност

Ова се гледа и по тоа што во турскиот јазик има тн.Хомерови=тн.словенски зборови, кои се бригиски=брзјачки, значи македонски зборови. Овие на насилнички начин биле отфрлени од македонскиот јазик и тоа по 1945 година, а прогласувајќи ги турски. Меѓутоа, токму таквите зборови во турскиот јазик биле наречени македонизми. За да се потврди злосторот врз македонскиот јазик, исто така се отфрлени и мноштво македонски зборови прогласени како грчки, дури влашки и скиптарски, сите македонски од постледено доба. На тоа не се застанало, македонски букви биле прогласени за бугарски, а се сакало да се отфрли и буквата s која не постоела во српскиот јазик, дури се барало да се внесе билингвизмот, покрај македонскиот и српскиот. Пак, српскиот и рускиот биле само македонски јазици на Кирил Солунски.

Истото било и во Унгарија. Вотсон истакнува, дека унгарската нација онаква како што постоела пред турската победа кај Мохача 1526 г. била ограничена со законите на припадниците на племството. Таа класа обфаќала нешто повеќе од 5% население, вклучувајќи и голем број сиромашни луѓе кои живееле како селани. Унгарија била повеќе јазична земја, а унгарскиот јазик не бил јазик за сите унгарски племиња. Унгарската граматика била напишана измеѓу 1830 и 1850 г. Унгарскиот јазик станал службен јазик, а другите не смееле да се користат во јавниот живот. Пејсонел пиши, дека во Унгарија уште постоело ривалство меѓу него (словенскиот, Р.И.) и унгарскиот, кој припаѓал на сосем друга јазична група. Се заклучува дека во Унгарија имало само два јазика: мнозински тн.словенски и малцински унгарски (мон-

голски). Од кажаното произлегува дека унгарскиот јазик на населението како малцинство било наследство на последните преселби на Монголите. Романија со Унгарија биле тн.домовина на тн. Словени, како и дека Романија и Унгарија се опколени со тн.Словени. Токму затоа одпаѓа можноста дека тие не биле тн.словенски земји. Бидејќи денес во Романија нема Монголи од каде тие навлегувале во Унгарија, злосторот е не опростлив. Како се одродиле тн.Словени може да се објасни со оние 5%. Државата ако има 2% војска, 2% полиција и 1% управа, мнозинскиот народ може да се потчини. Тој постепено и да се одроди. Токму затоа тн. Словени станале Унгарци. Слично се случило и со Албанците (Шкиптарите). Албанија била само на тн.Словени. Ова говори, Албанците биле само одродени тн.Словени. Токму затоа понатаму скиптарскиот јазик ги има сите тн.Хомерови=тн.словенски гласови кои постојат кај Македонците, Бугарите, Србите и други тн.Словени. Место берлинско-виенската школа да ги острани зборовите со туѓорасово потекло, како што било направено кај тн.Словени, се правело обратно- се одфрлале тн.словенски зборови. Само така се дошло до побрзо одродување на Белците. Ова најдобро се потврдува со темниот вокал. Овој бил во масовна употреба на исток на Балканскиот Полуостров, а малку на запад. Со тоа што Власите и Скиптарите него го имаат повеќе од Србите, Македонците и Грците, што важи и за Хрватите, тој бил романски. Истото било во Романија, која била латинизирана, што важело и за на Балканот.

Бидејќи има заговор кон тн.словенски јазик, јазик на Белците, само тој е неподобен.

Бидејќи Европа, чие име било на Бригија, се обединува, нејзе и е потребен јазик на белата раса, а ваков бил јазикот на Македонецот Кирил Солунски, тн.старословенски.

ОБЕДИНУВАЊЕ НА ЕВРОПЈАНИТЕ СО ЈАЗИК НА БЕЛЦИ, ТН.СЛОВЕНСКИ

Херодот (V век) пиши, дека северно од Црно Море и на денешните руски простори се преселувале жители од персиските простори, од Мала Азија и Балканот. Преселбите продолжиле и по времето во кое живеел Херодот, што важело се до новата ера, а што продолжило и во новата ера. Бидејќи денес во Украина и Русија се говори само тн.словенски јазик, заклучокот е едноставен: јазикот на Белците бил пелазгиски=тн.словенски јазик.

Најбитен бил киевскиот свештеник Нестор (XI-XII век). Тој пишел дека Русите потекнале од Илирија, ова било од Балканот. Ова било повод руските Заткарпати да бидат само на Балканот. Харолд Ламб за време на Византија тврди, дека "оттогаш па се до неодамна немало заемно разбирање меѓу исток и запад. Само на север, каде што Македонците одвај навлегле, Русија преку бавно и напорно проширување создала евроазиска држава". Тоа било само по VI век. Според Јеремија Русо, во "Летописите на Московија", Русите, односно Московјаните, имале еден ист јазик како старите Македонци.¹²⁸ Во тн.византиски записи се увидува, дека руските кнезови со цариградските цареви говореле без преведувач-и само на тн.Хомеров=тн.словенски јазик. Ова се образложува и со тоа што на говор не се пишело, туку само на јазик. Ваков бил само коине. На овој јазик меѓу кнезовите и царевите не опстоил никаков договор. Ова се потврдува со наводот на Оболенски: "Нема непосредни докази дека византиските мисионери во Русија намерно ја поттикнувале словенската народна традиција, но нејзиното брзо ширење по 989 година и потполното исклучување на грчкиот од литургијата- и тоа во време кога Руската црква ја водат свештеници кои биле поставени од Цариград". Со тоа што коине бил исклучен од Цариград, во кој бил само службен а не народен јазик, на царевите во Цариград народен јазик им бил само тн.Хомеров=тн.словенски јазик. Руски службен јазик опстоил само македонскиот на Кирил Солунски, тн.старословенски.

На барање на Јустинијан I, Охридската архиепископија на V вселенски собор во Цариград, во 535 година, била официјализирана. Така таа како Јустинијана прима формално била канонски и државно правно потврдена од Светата столица во Рим, каде била прогласена нејзината самостојност и независност. Тогаш таа владеела врз целиот Илирик, од Солун на југ, до Панонија на север: илирско=словенско(склавинско).

Охридската архиепископија била општа македонска со пелазгиски јазик, која се разликувала од коине на Цариградската патријаршија. Бидејќи коине бил воопшто неразбирлив,

¹²⁸ Московските анали изричито поврзуваат дека Русите, односно Московитите биле со ист јазик како и античките Македонци. Врската на Русија е со Москва. Таа била основана по X век.

Охридската архиепископија била прифатена и започнал да се шири старомакедонскиот јазик како службен јазик. Тоа било дури и во Русија: Врските биле Охрид со Киев почнувајќи од IX век кога од Охридскиот универзитет почнал протоколот на идеи, писма и култура на северо-исток, север исток. Според Владимир Мошин, киевскиот кнез Владимир во 987 година, "прв испратил пратеништво кај Самоил во Охрид со предлог за сојуз и молби за организирање на христијанска црква со словенска богослужба". Затоа од Охрид бил испратен во Киев епископот Леон на функцијата митрополит на Киевска Русија. Тој таму заминал со многу бројни мисионери- свештеници и ѓакони- со голем број богослужбени книги кои се основа за преписи и за создавање своја книжнина. Откако се покрстил блажениот Владимир, како што е запишано во летописот на новогорските владици од 991 година, продолжило да се шири Светото писмо на словенски и така Киев станал "втор Охрид".

М.Д.Приселков (1881- 1941) пиши за првиот руски митрополит, Теопемт, во 1037 година, Руската црква била потчинета на Охридската архиепископија. Киевска Русија христијанството го примила не од Византија, туку од рацете на охридскиот архиепископ, оти Руската црква била една епархија на Охридската архиепископија. Тоа било кога византискиот цар Василие II на чело на Охридската архиепископија го поставил архиепископот Јован, потврдувајќи ја со своја хрисовуља независноста на Охридската архиепископија. Кнегињата Олга во кнежевскиот двор била прва христијанка. Нејзиниот син Сватослав останал многубожен. Руските летописци сиот триумф од победата на христијанството над јазичниците му ја припишувале на Олгиновиот внук, кнезот Владимир. Кнегињата Олга по смртта била канонизирана. Покрстувањето на Киевска Русија се совпаѓа со постоењето на Самоиловото Царство и неговата Охридска патријаршија. Јурисдикцијата на Охридската се протегала и на Руската црква по подпаѓање на Василие II Македонски. Така внукот на Олга, Владимир, бил покрстен во Охрид во 987 година. Првата жена на кнез Владимир (нејзиното име не е познато), мајка на нивните синови Борис и Глеб, првите руски светци, би можеле да бидат од семејството на Цар Самоил, оти нивните христијански имиња Роман и Давид често се среќаваат меѓу великодостојниците на придружбата на Цар Самоил. Веројатно, односите заладиле кога Владимир останал вдовец и се оженил со сестрата на византискиот цар. Пак, Јуриј Коријатович во 1373-1374 година ја формирал православната Метропола Молдавија (во чиј состав влегувал и дел од Буковина), која ја потчинил на Охрид.

Освен тоа, Охридската архиепископија, односно патријарси, се интитулирале со името на Јустинјана прима од 535 година, а пак Јустинијана прима со едикт на Јустинијан I била прогласена за прва по ранг црква. Тој примат траел 10 години, по што таа била прогласена за еднаква на Рим и Цариград "за сите времиња", што никогаш не е отповикана. Од Охридската архиепископија неканонски во 1219 година се отцепила Смедеревската епархија која прераснала во Српска православна црква. Аналогно на тоа прераснување се случи одвојување од Киевската (украинската) Руската православна црква. Значи, Охридската архиепископија била "мајката" на ширењето на христијанството со старомакедонскиот јазик. Па се истакна, дека Цариград го исклучил коине, но тоа не се случило со тн.старословенски јазик.

Според преписката од Теофилакт Охридски, за кого службен јазик бил коине, тој не пречел да се врши богослужба со црковниот јазик. Тоа морало така да биде, бидејќи тој бил Македонец, а јазикот бил само реформиран коине или старомакедонски. Охридскиот архиепископ управувал со следните епархии: 1. Охридската, во која спаѓале и помали црковноадминистративни области- епархија, управувала со Кичевската, па Мокра (според други и Пресп); 2. Скопската; 3. Призренската; 4. Липениската; 5. Моравската; 6. Белградската; 7. Тријадичката (Софиската); 8. Видинската; 9. Малешевската; 10. Струмичката; 11. Серската; 12. Пелагонската; 13. Сланичката; 14. Воденската; 15. Костурската; 16. Канинската; 17. Главиничката; 18. Деволската; 19. Вериската; 20. Дебарската. И. Снегаров, за кого по смртта на Василиј II Теофилакт ги управувал и: Велбуждска, Нишка, Сремска, Рашка, Гребенска и Врнотска или Влашка. Вајганд пиши за Охридската архиепископија. Тој наведува, дека во 1020 година таа ја опфаќала не само Македонија, но и Епир, Тесалија, се до Дунав.

Инаку според Бихаљ- Мерин, прв голем споменик на средовековното сликарство била црквата Св.Софија во Охрид, а веќе во втората половина на IX век бил оформен во Ви-

зангија чврст систем на украсување на храмовите. "Во единствениот комплекс на црквите на Српската(Пеќката, Р.И.) патријаршија во Пеќ најстара црква била црквата Св. Апостол на архиепископот Арсениј I од средината на XIII век". (Охридската архиепископија била поставена од Пеќката архиепископија на архиепископот Арсениј, а таа тек подоцна станува патријаршија, Р.И.) На Охридската архиепископија на почетокот на XV в. и се потчиниле Софиската и Видинската епархија, а во средината на истиот век уште Влашката и Модавската епархија. До 1557 година и припаднале и делови на Пеќката патријаршија заедено со градот. Под неа биле потчинети неколку православни општини во Италија (Апулија, Калабрија, Сицилија и Венеција), а и добар дел на православните општини во Далмација. Само со отфрлувањето на Охридската архиепископија од страна на смедеровскиот митрополит Павле во 1530 година и со обновата на Пеќката патријаршија во 1557 година, Српската православна црква дејствува самостојно со традициите на Охридската архиепископија. И покрај тоа што Далмација и Венеција ја примиле јурисдикцијата на Цариградската патријаршија во 1575 година и што на почетокот на XIV в. биле изгубени епархиите во јужна Италија, границата на дејствувањето на Охридската архиепископија останува се до нејзиното принудно укинување, кога Арсениј на 16.01.1767 година под притисок на Османите ја признал Цариградската патријаршија, тој поднел оставка од својата должност и побарал нејзино укинување.

Овде би требало да се проба да се одговори дали Охридската архиепископија би можела да биде бугарска, присвојувања како што било и со Кирил и Методиј, кога во 1211 година за време на царот Борила по соборот е издаден Борилев синодик кога за прв пат тие се наречени за бугарски светители. Инаку, Охридската архиепископија е основана во втората половина на X век и во 969 година околу три четвртини од Македонија биле под Бугарија. Бугарската црква имала седиште во Доростел. Таа била ликвидирана од византискиот цар Јован Цимискиј и затоа бугарската црква повеќе и не постоела. Самоил во својата престолнина на островот Ахил во Мала Преспа создал посебна црква и тоа врз авторитетот на ларискиот светител Ахилеј, чии мошти почиваат на островот, која започнала со три степени пониската митрополија, а потоа прераснала во архиепископија, што е во спротивност со на Бугарската црква, која како највисок ранг била патријаршија. Кога се создало Второто бугарско царство во Трново (не Трново од трн, ами Тирново од Тир и ново) била обновена Трновската патријаршија. Бидејќи истовремено постоела и Охридската архиепископија, не е можно една држава да има две цркви, што досега не е забележано дво црковна држава. Самоил ја прифатил бугарската (народната) круна. Така Самоил бил Македонец само со народна круна, спротивност на царската. Бидејќи македонскиот царски двор не ги прифаќал круните од лицата кои го цепенале Македонското Царство, круната била доделувана од непријателите на Македонците, наследниците на Рим. Како потврда дека Самоил бил само Византиец (Македонец) е најмеродавниот доказ: кај него службен јазик бил царскиот коине со во Охридската архиепископија народниот црковен вулгарски (народен), а не бугарскиот (татаротурскиот). Народниот јазик бил и во Трновската патријаршија, но никогаш бугарскиот (монголскиот).

Од изложеното се гледа дека Охридската архиепископија како македонска народна црква делувала не само на Македонското Полуострво, туку со македонското православие. Тоа било само со јазикот на Белци, тн.старословени=старомакедонски=бугарен (народен) јазик.

Бидејќи во Европа се говорат повеќерасни јазици, западно од Германија дворасни јазици на Белци (Пелазги) и Црнци (Семити), источно од Франција на трорасни јазици (и монголски, Готите биле Татари), Европјаните ќе се обединат само со тн.старословенски како службен верски (христијански и исламски) јазик а народен бригиски=брзјачки од постледено доба. На ова треба да и претходи обединување на православните тн.Словени со возобновената Охридска архиепископија која треба да прерасне во патријаршија со својот руски патријарх, а само тој е канонски со Руската црква, што не важи за унијатската Цариградска патријаршија која била и е под Рим со нејзиниот Ватикан, на папите. Седиштето на патријархот треба да биде во Охрид. Со тоа ќе се отфрлат верските повеќерасни јазици: новоперсиски и коине како дворасни јазици, наследници на арамејски и староегипетски. Истото важи, на латинскиот кој бил наследник на коине, а и готизираниот (татаринизираниот) коине како готски јазик. Со тоа конечно Европјаните и пошироко Белците ќе постанат расносвесни, како што денес опстоиле тн.Словени и тоа благодарјејќи на македонскиот јазик на Кирил Солунски, тн.

старословенски. Се ова говори, за Европјаните залудни биле нивните колонии со нивниот расизам, кога денес тие како раснонесвесни се одродиле од јазикот на Белците, тн.словенски.

Значи, иако нас, Македонците како антички=етнички се до северно од Ниш, а и како од сиот Македонски Полуостров, Балкански само од 1809 година, до денес Континенталците не делат, кои во вториот милениум од оваа ера беа канибалисти, колонисти и расисти, само злочинци, ќе ги доведеме во Бригија=Брзјакија, во Охрид, Битола, Прилеп...да го научат јазикот на постледените Бриги. Нивните Демирхисарци се со најголем број писатели. А ова е само затоа што нивниот јазик бил најбогат. Нивното тврдење за народите е намеродавно: народите биле само едно поделено гомно, и тоа од колце на кола, а оваа била само континентална. Истото важело и за Европјаните, народи само во XVIII и XIX век, а никако порано.

Пак, Бригите биле Македонци. Македонците биле и се само генијалци.

МАКЕДОНЦИТЕ ГЕНИЈАЛЦИ

Македонците во старата ера имале своја парна машина...Сопругата на Ајнштајн Милева, македонско име, псуела на македонски а не на српски, ја примила Нобеловата награда. Како неа Македонец бил и Никола Тесла, чии семејства биле преселени во Австро-унгарија. Истото било и со летечките таџири, чиј нацрт го направила Југословенка (Македонка) и Германка. Само за потсетување, Хитлер имал пријател Лам, тој во Тибет испратил своја експедиција, а таму живееле Македонци со својот шарланински пес. Бидејќи Македонците биле повеќебожци, тие правеле и светски чуда. Еднобожеството не дозволувало наука. Ако Евреите сакаат да се бават со наука, тие морат да се откажат од еднобожеството. Токму затоа, споредено со капиталот, Македонците како најбедни многу повеќе постигнале од богатите Евреи. Да се додаде и Пушин...И комјутер Атанасов. Она што Македонците го знаеле за генетиката, што Континенталците го научиле по тн.Словен Грегор Мендел, Македонците го применувале во својата Македонија и насекаде низ Светот. Кога исчезнатата флота на Александар Македонски стигнала во Америка, морнарите се ожениле со Индијанки, а во XV век Маите, според македонската митологија, од Маја=Маиа, ќерка на Атлас, со Зевс го дала синот Хермес, што важи и за другите..., биле Белци, како што биле дивите плачкашки Континенталци, кои се нивно уништиле, а и нив ги истребија. За истребување останавме уште ние, овде останати, за нас да не делат, додека не не сотрат. Ако тие нас од 1071 година не не сотруваа, ние знаевме за употреба на тревнилекарства, лечевме со мочка, имавме антибиотици (во бабин-прдеж)...а тие за нив знаат само од XIX и XX век. Оној што ништи и убива, и тоа само за повеќе добивка, него не го занимава ништо, само што повеќе да оплачка и најлесно да живее.

За Македонците помасовно да ја постигнат својата генијалност, тие треба да се хранат не со хранлива од друго генетско- географско подрачје, туку и не со подалечно географско подрачје со повеќе од 50 км од своите живеалишта. Пример, Пелагонците, чија била Црна Река, тие како централни се со граничните 50 км од каде таа извира и каде таа се влива. Или поширока, крајно атничка=етничка Македонија, никако вон балкански=македонски простори.

Значи, се говори за генетско- географско подрачје кое е различно за Белци и Темни. Темните имале заедничко потекло пред да постојат континентите. Следи поврзаноста со наследноста...лектини итн., кои се штетни за друго генетско- географско подрачје. За пример се наведува што Д.Ц.Цервис, под "4. Човеков почеток", вели: "Понекогаш е тешко да се свати дека во почетокот сме биле микроскопски ситни суштества. Американскиот писател Оливер Вендел Холмс (Wendel Holmes) говорел дека човековиот живот започнува стотина години пред неговото родување. Чинител е дека нашиот живот физиолошки не почнува со родувањето, туку девет месеци пред доаѓање на свет. Трунчицата од која се развиваме оживува заблагодарувајќи и на храната..."..."Лимонасто овошје, попат портокал и грејпфрут, како и сокови од нив, треба да се заменат со грозје, јаболка и сокови од брусница, најдобри извори на минерални состојки кои се потребни на заметокот и детето во развојот". Се гледаат две генетско-географски подрачја: прво на Темните и втора на Белците. Грозјето и јаболкото се незаменлива во исхраната на Македонците. Дури јаболкото има многу пектини кои апсорбираат отрови, кои се најшетни за човекот...За ова да се објасни, е што претходно Цервис, под "3.. Закони на животинскиот свет", наведува: "...Зошто, на пример, болни животни одбиваат да земаат храна? Затоа што со тоа во своето тело предизвикуваат една нова биохемиска состојба,

која го забрзува нивното оздравување. Кога сме болни, ние повторно, почесто јадеме се што се донесе, и со тоа делуваме заправо спротивно на живитинските закони. Закрепувајќи ја биохемиската промена, слична на она во телото на животните, во тие прилики можеме да постигнеме ограничување на некаков кисел напиток, попат сок од грејпфрут, кој содржи винска киселина, или сок од брусница, која содржи лимонска, јаболчна, кининска и бензоева киселина, или сок од јаголко, кој содржи јаболчна киселина...". Видливо е дека се работи за винска киселина од грозје, што важи за јаболчна киселина од јаголка од нашето географско подрачје, како и други киселини кои се метаболизираат, во цитратциклус...А пак, брусницата е има кај нас. Таа е богата со витамини, а нарочито витаминот Ц и А. Токму овие витамини се од нашето подрачје, посебно пиперката со витамин Ц. Двојниот нобеловец Линус Паулинг (1989) пиши: Цитаминот Ц е најнеопходен за здравјето. Хранивата денес според содржината на витаминот Ц се поделени во три групи: ниски до 2.400 мг, средни (лимон, портокал) со 2.500 - 4.900 мг и високи од 5.000 мг (пиперките, 14.200 - 16.500 мг). Витаминот Ц е нетоксичен и делува врз бактериите (бактероциден), детоксицира, ја контролира и одржува фагоцитозата, се користи против разни заболувања (настинка, грип и други инфективни заболувања), ги заздравува раните и повредите, се користи при рак, алергии, болки итн. и ја зголемува мускулативната активност. Токму пиперката и други култури Македонците ги однеле во Јужна и Централна Америка. Бидејќи двете и припаѓаат на исто генетско-подрачје со Африка, сите оние култури кои не постојат јужно од Сахара, нив Македонците ги однеле во двете Америки.

Ама за Македонија се говори само за географско подрачје, со почва...со друг хемиски состав, што важи и за се друго, поврзано со наследноста итн. Ваква била водата, затоа што водата=ведата е моќ, знаење...Да не се изуми бригиски Воден со својот југ, македонско срце.

Водата е најбитна во животот и таа е основа на живот. Серумот на крвта го има истиот соодност на јони како во праморето, затоашто животот почнал од него, поврзувајќи ја генетската основа. Таа има единствени одлики: таа на + 4° Ц е со најголема густина, а таа кога мрзне се шири, како спротивност на се друго. Во исто време, таа може да се најдува во замрзната, течна и испарлива состојба. Бидејќи водата во хранивата учествува со највисок удел, таа е главниот носител за генетското- географско подрачје. А таа има моќ, таа знае да памти, таа е незаборавлива, како генетска основа. Иако водата е со една иста хемиска формула, таа има различна кристална структура, која се разликува за кажаното за добро, зло, равнодушност... При избор, животните ја одбираат изворската вода, која е без променета структура, а ја одбиваат од градскиот водоводат која како преработена (собирање, таложење, филтрирање...) е со многу изменета структура. Водата во сребрени чаши има посебно бактерицидно дејствие, што го знаеле античките Македонци, а и подонежните аристократи, а и војни старешини и нивните војници, снижувајќи ги инфекциите.

Значи, Македонците како антички=етнички мораат сами да допринесат, тие да си го вратат својот сјај и на својата античка=етничка Македонија, дури пошироко на Македонскиот Полуостров, да и помогнат, тој да се обедини како еден народ со тн.словенски јазик, што важи и пошироко Европа, која треба да се дообедини со името на македонска Бригија (Европа), каде била тн.Троја, а сите Европјани говорат, тие имале Тројанско потекло. Се ова говори, тие имале само бригиско и македонско потекло.¹²⁹

ЛИТЕРАТУРА

Насловот "Историја на Европјаните" е напишан според Ларус. За книгава се користени и делови од авторовиве книги:

1. "Средоземјето прадомовина на Европјаните", формат 5.
 - а. прво издание август во 1998 година, страни 354 (10)

¹²⁹ На 22.04.2009 испратив предмет со наслов "Во Елада секогаш се говорел само пелазгиски јазик" и тоа до Претседателот на Р.Македонија, Претседателот на Владата и Грчката амбасада. Овој предмет го испратив и до амбасадите на Русија, САД, Британија, Германија, Франција, Австрија и весникот "Македонско сонце". Кога ја внесов мојата последна книга на интернет, тогаш го избришав предметот. Тоа беше повод да се објави оваа книга. А бидејќи не се одсва ни една амбасада, за нас очевиден е заговорот.

- б. второ издание март во 1999 година, страни 519 (10)
в. трето издание мај во 2007 година, страни 621 (9)
2. "Нов Александар Македонски" (тн.Скендербег=Георг Кастриот)
 - а. прво издание во март 2001 година, страни 159 (9)
 - б. второ издание во јуни 2003 година, страни 334 (9)
 3. "Одродување на Македонците", август 2001 година.
 4. "Возобнување на античка Македонија", април 2002 година.
 5. "Кавказко- црноморски Албанци- Арнаути", јуни 2002 година.
 6. "Власите- т.н.Словени", септември 2002 година.
 7. "Завера против античките Македонци", октомври 2002 година.
 8. "Грците- вештачки народ", април 2003 година.
 9. "Исхрана на говедата", мај 2003 година.
 10. "Словените- германски фалсификат", јуни 2003 година.
 11. "Германците и Македонците- едно исто", јули 2003 година.
 12. "Европјаните потекнале од Балканот и Мала Азија", март 2004 г.
 13. "Грците- одродени Склавини и Словени", јуни 2004 година.
 14. "Македонската Комненова Албанија", август 2004 година.
 15. "Хомерова Троја на домородци- т.н.Словени", јануари 2005 година.
 16. "Евреите- т.н.Словени", април 2005 година.
 17. "Хомерова=тн.словенска Македонија", октомври 2005 година.
 18. "Албанците колонисти во Македонија", јануари 2006 година.
 19. "Атлантида-фалсификат на Солон и Платон", декември 2006 година.
 20. "Бригите=Брзјаци биле постари од Египтјаните", март 2007 година.
 21. "Албанците одродени Брзјаци и Мијаци", мај 2007 година.
 22. "Бугари=народ биле Татарите=Арнаутите", мај 2007 година.
 23. "Хомерови=тн.словенски Морејци=Грци", август 2007 година.
 24. "Од Македонци=Православни до Турци=Муслимани", ноември 2007 год.
 25. "Белците народ со еден јазик", на германски јазик, 319 страни, 07.03.2008
 26. "Македонецот Георг Кастриотис, т.н.Скендербег", 15.04.2008.
 27. "Хелас", на германски јазик, 148 страни, 14.06.2008.
 28. "Словените фалсификат", 250 страни, 18.09.2008.
 29. "Хелените и Грците фалсификат", 199 страни, формат 5, 13.11.2008.
 30. "Додунавска Македонија", 296 страни, формат 5, 21.01.2009.
 31. "Етнографија на Македонија", на германски јазик, страни 81 формат А4, 24.02.2009.
 32. "Од кого постанавме", страни 256 формат А4, 18.05.2009.
- НАПОМЕНА: Книгите под 25, 27 и 31, кои се на германски јазик, можат да се најдат на интернет: www.Brigien.com, што важи и за Змејова Дупка, која е наведена во "Илијада" покрај Црна Река, во Демир Хисар, меѓу селата Доленци и Бабино. Истото важи и за книга под 32. А и оваа 33-та книга е внесена во интернет.

СОДРЖИНА

Предговор.....	3
Историја на Европјаните.....	4
Белците повлечени во Средоземниот Базен.....	38
Бриги=Брзјаци.....	40
Келти.....	43
Балканско потекло на Франките.....	45
Врските на Франките со Македонците.....	48
Јазикот на Белците.....	49
Германците биле само Склавини=тн.Словени.....	53
Склавините (тн.Словени) одвратна раса.....	54
Тн.Германи=Склавини=тн.Словени раснонесвесни.....	55
Склавините биле прогласени за Словени.....	57
Словени само според слово.....	59
Европски заговор врз тн.Словени.....	60
Возобновување на античка Македонија.....	63
Македонија.....	63
Греики=тн.Грци.....	67
Генетиката и тн.словенство.....	71
Пансловенизам.....	72
Татарите и Кримската војна.....	74
Колонизирање на Арнаутите.....	76
Скиптарија.....	79
На Балканот секогаш се говорел само пелазгиски јазик.....	85
Македонците говореле само пелазгиски=варварски јазик.....	88
Пелазгиски=тн.словенски народи.....	90
Рамковниот договор го потврди букурештанскиот договор.....	93
Одродени Пелазги=тн.Несловени.....	95
Обединување на Европјаните со јазик на Белци, тн.словенски.....	98
Македонците генијалци.....	101